

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

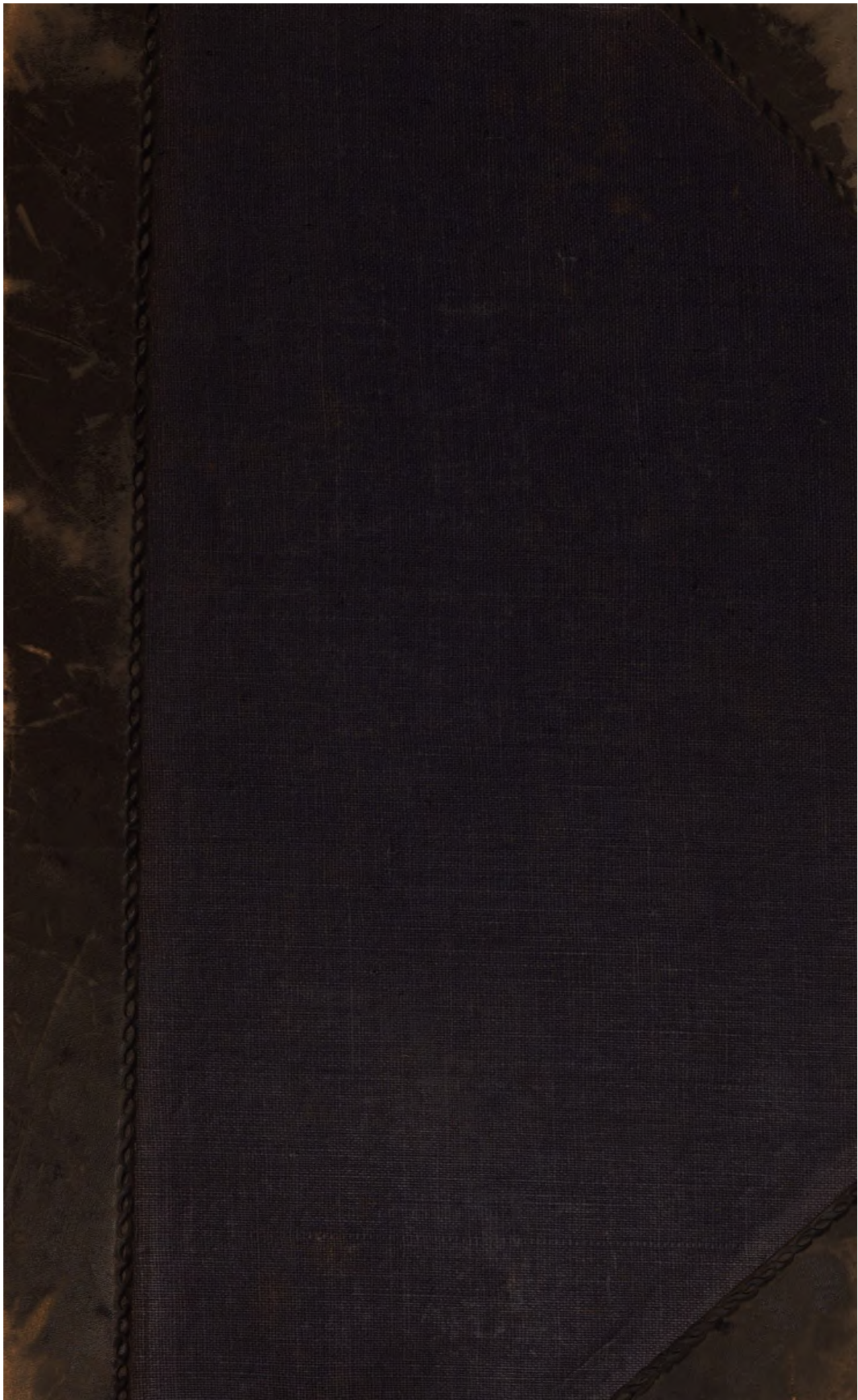
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

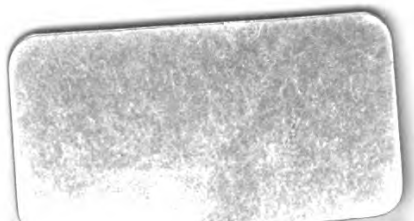
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

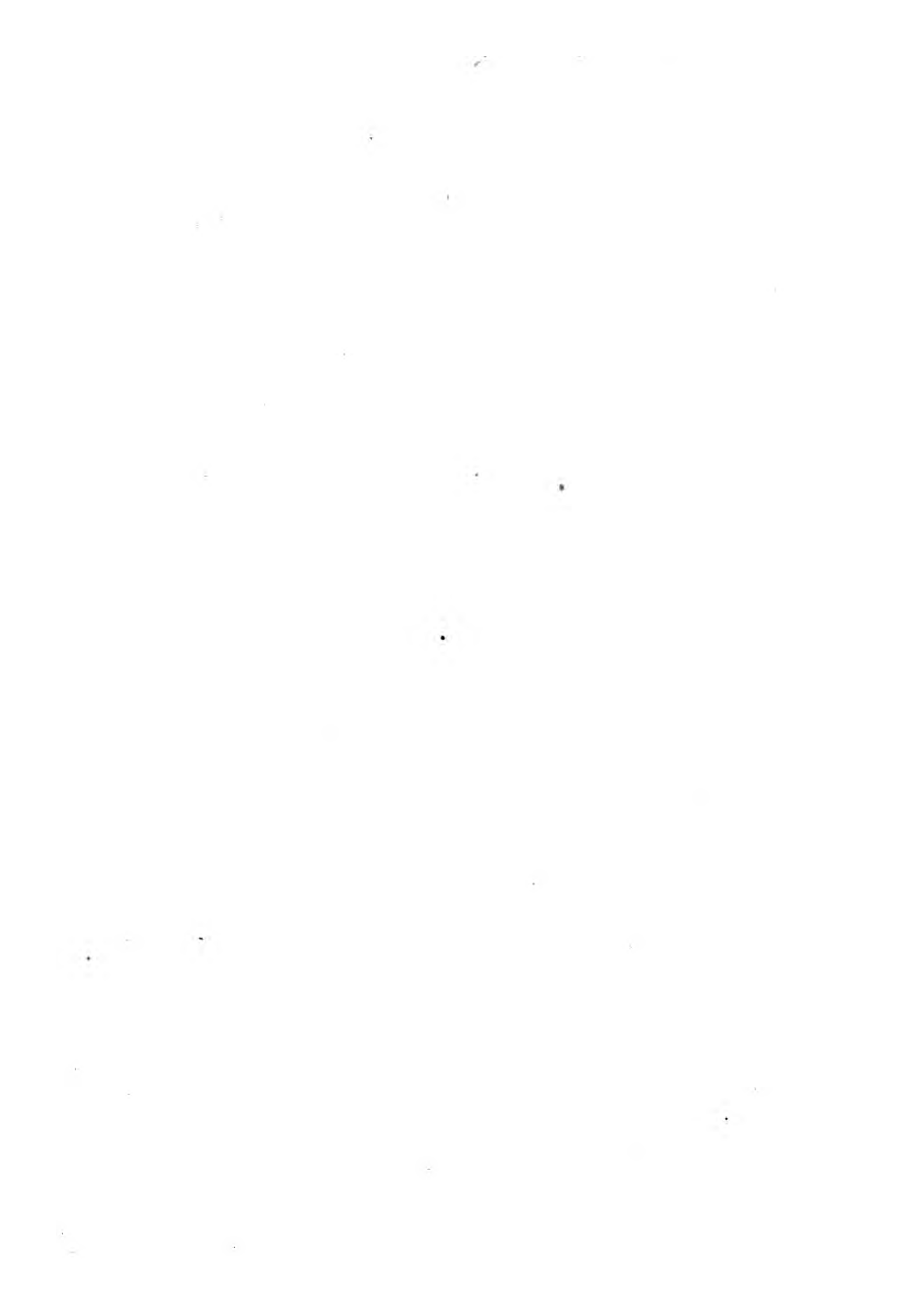

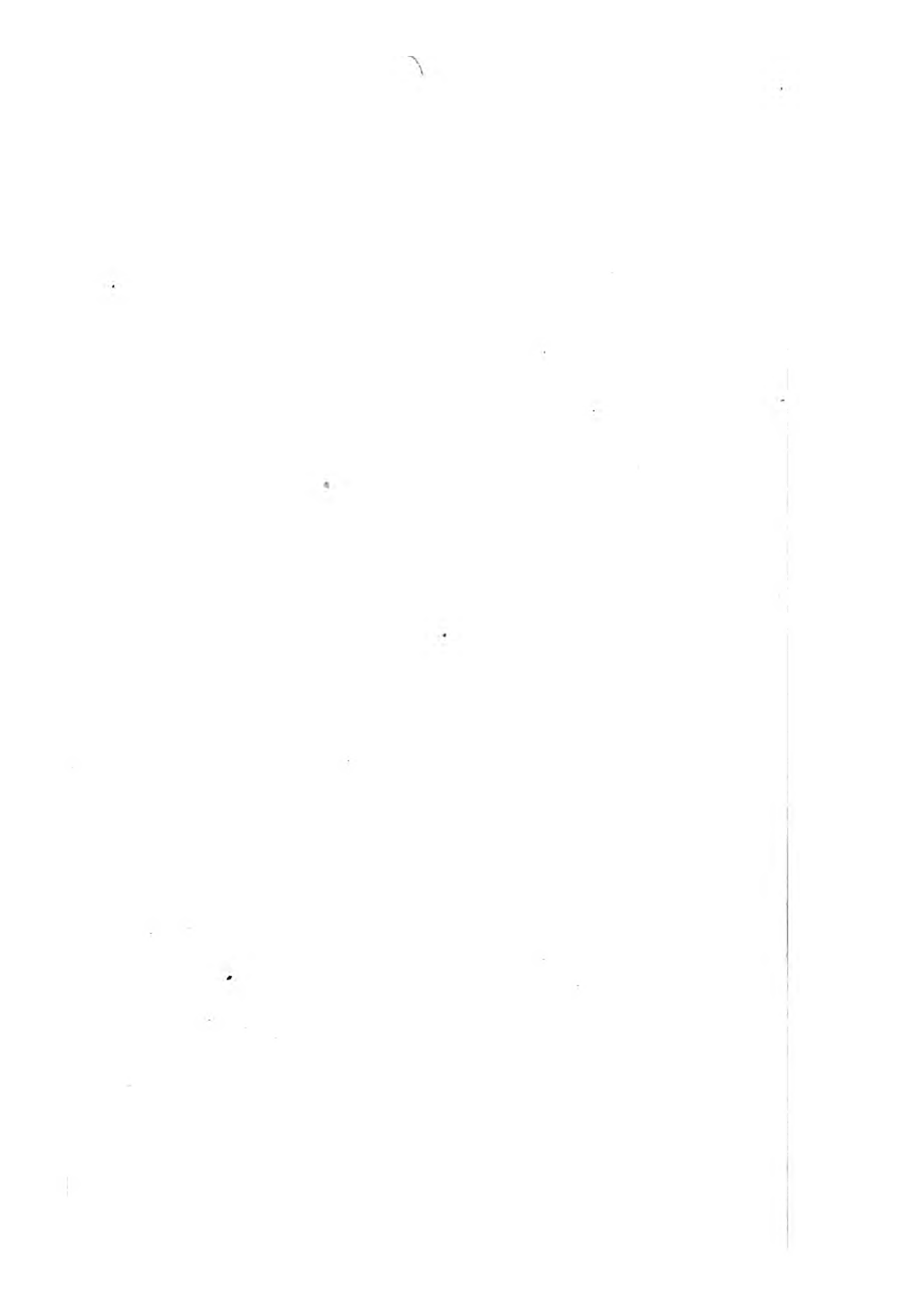

600095860Y

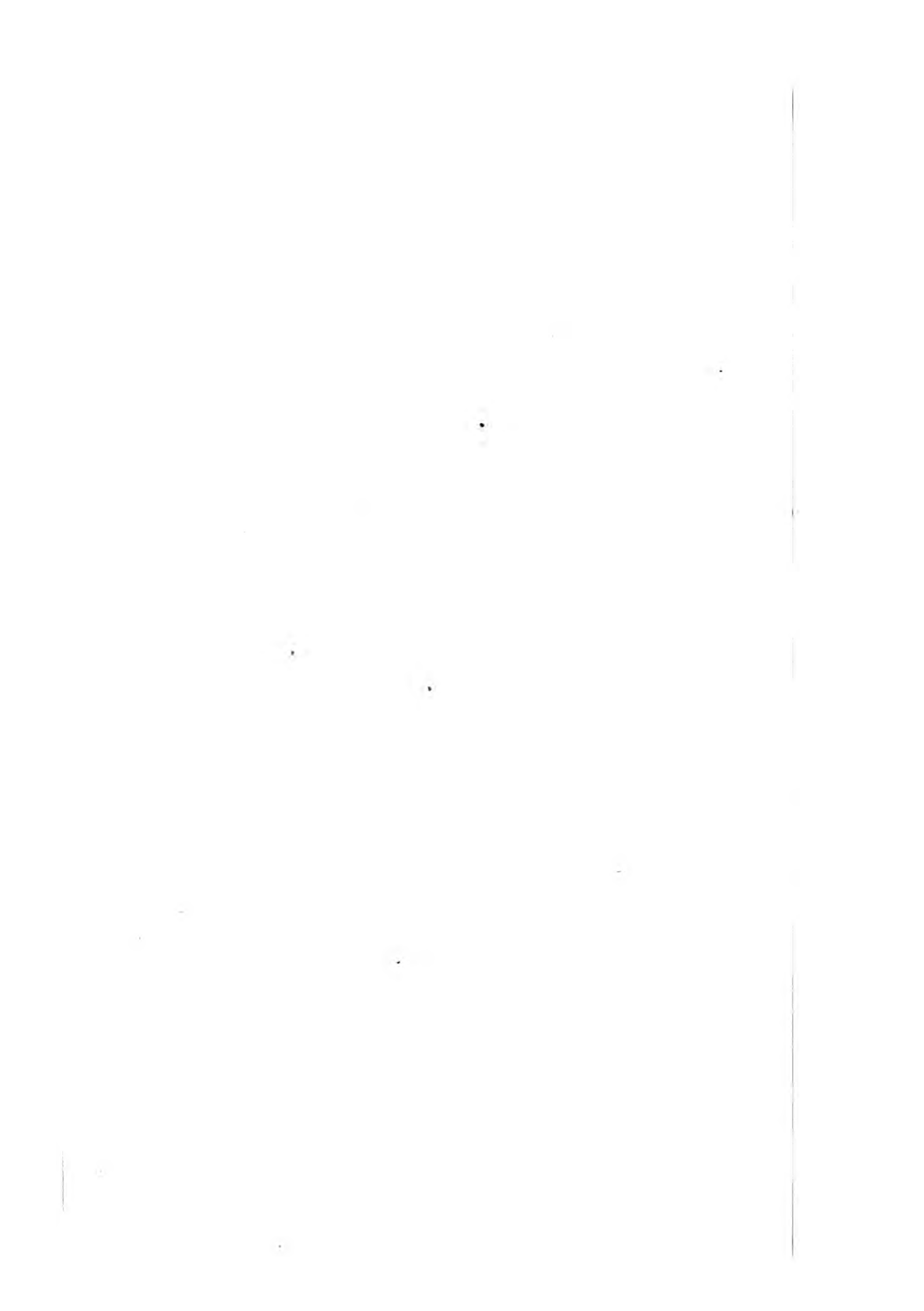
293 e 42

HELIODORI

COLOMETRIAE ARISTOPHANEAE

QUANTUM SUPEREST

UNA CUM

RELIQUIS SCHOLIIS IN ARISTOPHANEM
METRICIS

EDIDIT

CAROLUS THIEMANN.

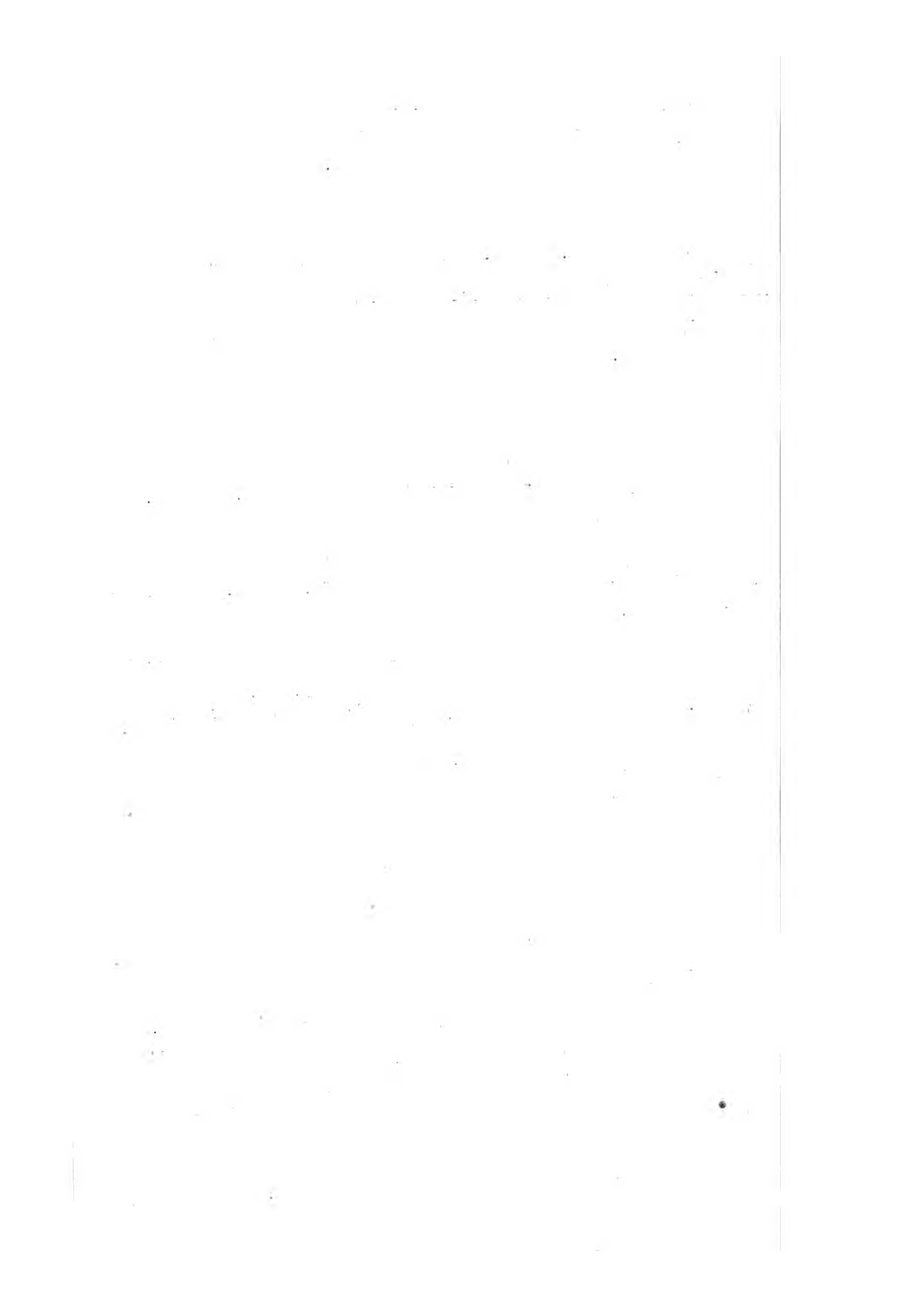

HALIS,

IN LIBRARIA ORPHANOTROPHEI.

1869.

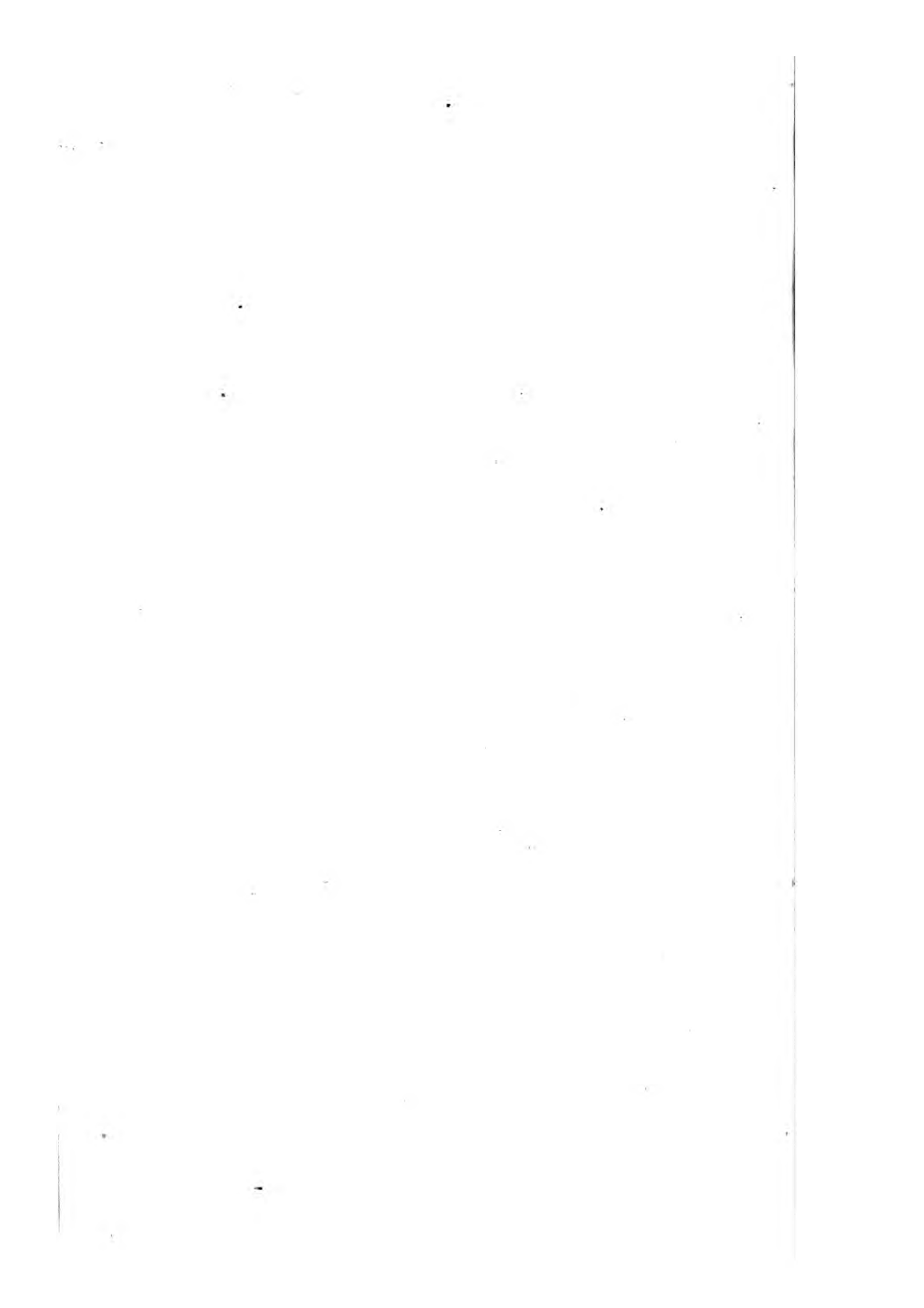

THEODORO BERGKIO

PRAECEPTORI CARISSIMO

S.

PRAEFATIO.

Cum primum Heliodori metrici nomen olim vetustate obrutum rursus in lucem prodiit, mox viri summi, praecipue qua aetate metricus ille fuerit, iterum ac saepius examinare tanquam concertarunt. sed quo acrius quaestio haec perdifficilis in disceptationem vocabatur, eo magis ut fit fere obliti videbantur viri docti, haud paucas nobilis illius artigraphi reliquias etsi valde obscuratas superesse: ut iam de aetate Heliodori peractum esset, cum fragmenta ipsa adhuc in squalore iacerent. atque *κωλομετρίαν* ut graece dicam *Ἀριστοφάνειον* ex scholiis Aristophaneis magnam saltem partem in pristinum restitui posse, postquam primus, quoad scio, auguratus est Rudolphus Westphal, consilium mihi subnatum est, ut metrici illius fragmenta excutere conarer. in dissertatione autem elaboranda *), qua primum *κωλομετρίας* quae dicitur textum constitui, maximi mihi momenti erat Theodori Bergkii praeceptoris benevolentia ac consilium, qui in re metrica quasi in sua provincia versatus haud mediocriter et iudicio et doctrina adiuuare me voluit. nec non grato animo horas illas in memoriam revoco, ubi cum Guilelmo Studemund quaestiones metricas haud sine fructu meo perpendere licuit.

---

*) In lucem missa est *Ἡλιοδώρου κωλομετρία Ἀριστοφάνειος* Halis a. MDCCCLXVIII.

Ut autem dissertationem illam paullo post *δευτέραις*, ut ita dicam, *ῥηορτίσιν* recolerem ceteraque scholia metrica adiicerem, cum G. Bernhardyus et Th. Bergkius praeceptores me admonuerunt, tum benevolentia illa effecit, qua nuper R. Westphal de tirociniis illis suum iudicium protulit (Metr. d. Gr. I pag. XXVI). sic igitur et ipsis fragmentis Heliodoreis et recentioribus scholiis iterum incubui, in quo labore commode accidit, ut nonnullas coniecturas sat probabiles Otto Hense mecum communicaret.

Restat, ut de ratione quam in crisi Heliodorea secuti simus paucissima perstringamus. atque ut vetera illa scholia quibus potissimum colometria continetur, id quod summum erat, satis a recentioribus discriminaremus, tanquam duces nobis erant non modo signorum usus apud veteres scholiastas et recentiores plane contrarius, sed etiam voces *εἰσθεσις* et *ἐκθεσις* sensu prorsus diverso usurpatae. etenim ut recentiores scholiastae vocabula *εἰσθεσις*, *ἐκθεσις*, *ἐπέκθεσις* in suos commentarios receperunt, ita quid proprie illa apud veteres grammaticos vel ut breviter dicam apud Heliodorum significarent, non modo non intellexerunt, sed etiam novam iis notionem et plane diversam supposuerunt. accedit codicum auctoritas, quorum codex Venetus, quo etiam duae subscriptiones percommode nobis asservatae sunt, fragmenta nostri auctoris longe plurima tradidit. bonitate lectionis plerumque etiam magis commendatur, quamvis sat multa scholia in eo frustra quaeras, codex Ravennas aetate et auctoritate qui iure dicitur princeps. si ab his recesseris, Laurentiani denique rationem habeas necesse, praesertim si scholia in equites fabulam respicias. ceterum haud sine consilio ipsum *κωλομετρίας* titulum usurpavi. etenim vetera illa scholia ad Heliodorum referenda, ex tali continua metrorum descriptione translata esse, qualem Eugenium grammaticum ad Aeschylis, Sophoclis, Euripidis fabulas composuisse

Suidas tradidit, ut mihi persuasissimum est, sic unicuique, spero, qui causas nostras accuratius examinaverit, verisimile erit.

Fere integram, ut hoc quoque commemorem, colometriam habemus ad pacem, equites, nubes, Acharnenses fabulas, multa vestigia saltem reperias ad vespas, aves, Plutum.

Signandi ille usus, qui quanti esset momenti in diversis auctoribus discernendis iam supra memoravimus, ut uno conspectu comprehenderetur, calci libelli affixi tabulas, quibus Heliodori, Hephaestionis recentiorum denique scholiastarum rationem tanquam in luce ponerem.

Fragmentis Heliodoreis recentiorum grammaticorum scholia asseruimus, non quod aequi pendenda esse ea putarem, sed quod si deessent etiam magna pars ipsius colometriae requireretur. sunt mutata haec pro captu auctorum, variis additamentis deformata vel in peius deflexa, sed, si fontem quaeras, hanc quoque farraginem maximam saltem partem resectis nimirum quae recentiorum sunt ad ipsum Heliodorum referendam esse, causis sat certis comprobari potest.

Denique iis, qui in plagulis his corrigendis familiariter una mecum operam ponebant velut Carolo Voss, Rudolpho Peppmueller, Friderico Goldmann; philosophiae drr. gratias ago.

Scrpsi Halis Saxonum Cal. Mart. a. MDCCCLXIX.

- [ ] His uncis quae concluduntur a recentiore manu profecta delenda puto.
- ( ) His parentheseos signis quae iuclosa leguntur addenda mihi videntur
- ** His signis quae circumdedimus etsi in cod. Veneto, Ravenn. et Laurentiano non tradita veteris sunt scholiastae, (Heliodori).
- V. codex Venetus Marcianus; G. codex eiusdem bibliothecae Marcianae; R. cod. Ravennas; Θ. cod. Florentinus Laurentianus.

ΕΙΡΗΝΗ.

1—82. Τοῦ δράματος πρῶτοι (στίχοι) τρίμετροι ἴαμβοι π', ὧν ¹τελευταῖος „ἵππηδὸν ἕς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου“, μετὰ δὲ πενήκοντα ὀκτῶ ἔστι προαναφώνημα τὸ ἕα ἕα, [καὶ τὰ ἑξῆς ἱαμβικὰ] V., (ὑφ' οὗς)

82—101. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ²ἀναπαιστικὴν τῶν ὑποκριτῶν, Τρυγαίου καὶ τοῦ οἰκέτου ³ἐννεακαιτριακοντάμετρον εἴκοσι κώλων. ἔχει μονόμετρον τὸ δέκατον V., (ὑφ' ἃ)

102—113. (διπλῆ).... (ὑφ' ὀ)

114—123. *διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον (δακτυλικὴν τετράκωλον....)*, (ὑφ' ἃ)

124—153. διπλῆ καὶ εἴσθεσις ⁴εἰς στίχους ἱαμβικοὺς τριμέτρους ἀκαταλήκτους κέ V., (ὑφ' οὗς)

154—172. ⁵διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος ἀναπαίστων τοῦ πρεσβύτου ὀκτωκαιτριακοντάμετρος 19' κώλων V., (ὑφ' ἃ)

173—298. (180^b). διπλῆ καὶ ⁶ἕκθεσις εἰς ἴαμβους τριμέτρους ρκς', ὧν ⁷ὁ τελευταῖος „καὶ νησιώτας· δεῦρ' ἵτ' ὦ πάντες λεώ.“ ⁸ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις μετὰ στίχους νά ἔστι κωλάριον τόδε „τί φησι;“ καὶ μετ' ἄλλους (268) τόδε „ἰὴ ἰή.“ V., (ὑφ' οὗς)

1 τελευταῖος G. τελευτῆ V. 2 Totum scholium om. G. — ἀναπαιστικὴ cod., quod Dübner emend. 3 cod. ἐννέα καὶ τριάκοντα μέτρον, quod Dübner corr. 4 εἰς add. Dind. 5 διπλῆ δὲ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαίστους τοῦ πρεσβύτου ὀκτῶ καὶ τριακοντάμετρος cod.; Dübner coniecit καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν τοῦ πρεσβύτου ὀκτωκαιτριακοντάμετρος 6 εἴσθεσις Dübner, ἕκθεσις cod. 7 τὸ τελευταῖον 8 ἐπ' ἐνίοις

299—300. (301). διπλῆ καὶ ¹ἐπέκθεσις εἰς στίχους τροχαϊκοὺς ²τετραμέτρους καταληκτικοὺς β', οὓς ἔτι ὁ πρὸς βύτης λέγει, ὑφ' οὓς

301—336. κορωνίς, τοῦ χοροῦ εἰσελθόντος, καὶ στίχοι ὁμοίως τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λς', ὧν τελευταῖος „μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς.“ V., (ὑφ' οὓς)

336—345. (346). ³διπλῆ, ἔπεται γὰρ μέλος, οὗ ἢ μὲν ⁴προφθόος ἐστὶν ἐκ διστίχου ὁμοίως ἐκκειμένον ⁵καὶ ἐν εἰσθέσει κώλων ζ' τροχαϊκῶν μετὰ διμέτρων ἀκαταλήκτων ε', ⁶καταληκτικὸν δὲ τὸ τελευταῖον, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον· ἔστι δὲ τὸ τέλος „ιοῦ ἰοῦ κεκραγέει“ V.; (ὑφ' ᾧ)

346—360. διπλῆ καὶ ⁷(μέλος) τῶν ὁμοίων ἑκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκειμένος ⁸καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικὸν (δίρρουθμον), (ἐν ἐκθέσει) τετράρρουθμος ἀκατάληκτος κᾶν ἔπεκθέσει τροχαϊκοὶ β' τετράμετροι καταληκτικοί, (ἐν εἰσθέσει) κῶλα ζ', ὧν τὰ β' ⁹παιωνικά δίρρουθμα, τὸ δὲ τρίτον τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς τρισὶν ὅμοια ¹⁰ἕκαστον ἕκαστω· εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς ὁ „ἔς Λύκειον κᾶν Λυκείου σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι,“ κᾶν ¹¹εἰσθέσει κῶλα δ' παιωνικά, ¹²τρία μὲν δίρρουθμα, τὸ δὲ δ' τρίρρουθμον τὸ „εἴλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη“ V., (ὑφ' ᾧ)

361—382. ¹³(διπλῆ καὶ ἑκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους, ὧν ἡ μὲν (ἀρχή „φέρε δὴ κατίδω“ τέλος δὲ „μή νυν λακήσης“, ὑφ' οὓς)

383—384. διπλῆ καὶ ¹⁴ἐν ἔπεκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β', ὑφ' οὓς

1 ἑκθεσις 2 τριμέτρους 3 Totum schol. om. G., ad v. 337 V. διπλῆ ἔπεται γὰρ μέλος ἀπὸ προ... reliquis erasis 4 πρόφθοος ἐστὶν ἐκ διστίχου, Dindorfius sic scribit: ἡ μὲν προφθόος ἐστὶν ἐκ διστίχου ὁμοίως ἐκκειμένης 5 καὶ ἐν ἐκθέσει, κώλων λς' 6 καταληκτικὰ δὲ τὰ τελευταῖα, μονόμετρον δὲ τὸ τελευταῖον 7 καὶ εἰσθεσις Dind. 8 καὶ δεύτερος ἐν ἐκθέσει κώλων παιωνικῶν τετράρρουθμος, per simplex ρ (τετράρρουθμος) hoc in scholio omnia huiusmodi verba scribuntur. Post παιωνικὸν interponendum est δίρρουθμον, quod O. Hense recte coniecit. 9 παιωνία διωνικά δίρ., quod Düb. emend. 10 ἕκαστος 11 ἐκθέσει 12 τρίμετρα δίρρουθμα 13 Post τύχη V.: ρους, οἷ ἢ μὲν, erasis aliquot verbis. 14 ἐν ἐκθέσει στίχων τροχαϊκῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων β'

385—399. διπλαῖ β'. ἔπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἐκκαίδεκακώλῳ, ἧς πρῶτος „μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἐρμῆ,“ τέλος δὲ „ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς“ V., (ὕφ' ὀ)

400—425. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὐς)

426—434. ¹διπλῆ καὶ ἐν ἐπεκθέσει στίχοι τροχαῖκοι τετράμετροι καταληκτικοὶ (ε'). εἶτα ²ἐν εἰσθέσει παρὰ ³τοὺς τετραμέτρους στίχοι ἰαμβικοὶ β', καὶ ⁴ἐπεισθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ, [τὰ δὲ ἐξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως“ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὕφ' ὀ)

435—458. διπλῆ [δὲ] καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς“, (ὕφ' οὐς)

459—472. διπλῆ καὶ ⁵ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν (εἰσθέσει, ἐκθέσει,) ἐπεκθέσει καὶ ⁶παρεκθέσει (περικοπῇ) ιδ' κώλων, ἧς τὰ (μὲν) πρῶτα ε' (ἐν εἰσθέσει) ἔχει ἀλλαγὴν τῶν προσώπων· ἔστι δὲ τὸ μὲν πρῶτον καὶ γ' ⁷τρισύλλαβοι κατὰ παλιμβάκχειον, τὸ δὲ β' παίων πρῶτος, τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν ἢ τροχαῖκὸν πενθημιμερές· εἷη ἄν. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος, τὰ (δὲ) ἐξῆς τρία ἐν παρεκθέσει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ⁸καταληκτικὸν ἐν καὶ ἀκατάληκτα β', εἶτα ⁹ἐν εἰσθέσει τρισύλλαβοι κατὰ πόδα κρητικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὰ ἐξῆς δύο ¹⁰ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικά δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ ¹¹ἐν ἐν εἰσθέσει καταληκτικὸν δίμετρον V., (ὕφ' ὀ)

473—485. *διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ' * (ὕφ' οὐς)

485—499. δύο διπλαῖ· ἔπεται γὰρ ἡ ἀντίστροφος ¹²τῇ προτέρᾳ περικοπῇ ἀμοιβαία ιδ' κώλων, ἔχουσα καὶ τὴν

1 Totum sch. om. R. Διπλῆ καὶ ἐκθέσει V., ἐν ἐκθέσει Aldina.
2 ἐν ἐκθέσει 3 τοῖς τετραμέτροις στίχοις 4 ἐπεκθέσει Düb. n.; Dind.: ἐπεισθέσει 5 καὶ ἐκθεσις ἀμοιβαίων 6 παρεκθέσει, ἧς τὰ πρῶτα ε' κατὰ κώλων. ἔχει γὰρ ἄλλα γὰρ (γὰρ om. G., ἀλλαγὴν coniecit Düb. n.) τῶν προσώπων δὲ ἔστι (ἔστι δὲ Düb. n.). 7 τρισύλλαβα 8 ἀκατάληκτον ἐν καὶ κατάληκτα (ἀκατάληκτα G.) β' 9 ἐν ἐκθέσει τρισύλλαβοι 10 δύο ἀναπαιστικά ἐν εἰσθέσει (ἐν εἰσθέσει om. G.) δίμετρα 11 ἐπεκθέσει καταληκτικά δίμετρα 12 τῇ προτέρᾳ περικοπῇ ἀμοιβαία δ' κώλων

εἰς τὰ πρόσωπα διαίρεσιν ὁμοίαν, ¹ ὧν ἡ ἀρχὴ „ὦ εἶα,“ τέλος δέ „ἀλλ' εἶσ' οὐ κωλύουσιν“ V. (ὑφ' ὀ)

500—511. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὐς)

512—519. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον κώλων ἢ ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ· τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν διπλοῦν· τὸ β' (καὶ τὸ ε') ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ γ' καὶ τὸ δ' (καὶ τὸ ε') ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (τὸ) ζ' καὶ ἠ' ὁμοίως R., (ὑφ' ὀ)

520—570. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὐς)

571—581. διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, ² τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ δεκάκωλον τροχαϊκόν· οὗ ἐν εἰσθέσει ³ ἐννέα, ἀκατάληκτα δίμετρα ὀκτώ, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλετον, καὶ ἐν ἐκθέσει ⁴ στίχος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικὸς, (ὑφ' ὀν)

582—602. διπλῆ· [καὶ] (τὰ δέ) τοῦ χοροῦ κῶλα γ' τροχαϊκά, ἔστι δὲ τὸ ὅλον τροχαϊκὸν ἐξάμετρον· τινὲς γράφουσιν „ἐδάμημεν“ καὶ φασὶ τὰ μὲν β' τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν καταληκτικόν· εἶτ' ἐν ἐκθέσει παιωνικὸς ⁵ τετράρρυθμος καταληκτικὸς καὶ ⁶ ἐν ἐπεκθέσει τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός· εἶτα ἐν ⁷ εἰσθέσει δ' κῶλα, ὧν τὰ γ' παιωνικά ⁸ δίρρυθμα, τὸ δὲ ⁹ παρατέλετον ἰαμβικὸν δίμετρον. . . . . (ὑφ' οὐς)

603—650. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὐς)

651—656. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, ¹⁰ οὗ δ' μὲν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τελευταῖον δὲ ἔστιν ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος καταληκτικὸς τροχαϊκός, V. (ὑφ' ὀν)

1 οἷ   2 Totum sch. om. R. τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ δεκακώλων τροχαϊκῶ, τὸ μὲν dicit respiciens ad μέλος χοροῦ, ceterum nisi plura exciderunt, corrigendum δεκάκωλον τροχαϊκόν, Dind.   3 ἐννέα ἀκατάληκτα, δίμετρα τὰ ὀκτώ,   4 στίχοι τροχαϊκοὶ (in ed. Dind. τροχαῖοι) τετράμετροι καταληκτικοὶ   5 τετράμετρος   6 ἐν ἐκθέσει, quod emend. Dind.   7 ἐκθέσει; Dind., εἶτα ἐν παρεκθέσει   8 δίρρυθμα V.   9 παρατελεύτιον G.   10 Totum hoc schol. deest in Rav., ceteri: οὗ πέντε μὲν ἔστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε' ἐφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον. ὑφ' ὀ αἰ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ

657—728. διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ ¹ τὸν τετρά-
μετρον εἰς ² ἰάμβους τριμέτρους οβ', μετὰ δὲ ³ λς' ἔστι
προαναφώνημα τὸ ὦ, ὦ, (ὕφ' οὐς)

729—764. (κορωνίς·) ὁ χορὸς μένων ποιεῖ παράβασιν
οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μὲν ἔστι τοῦ χοροῦ· ⁴ οὗ
τετράμετροι (στίχοι) καταληκτικοὶ δ' μὲν (ἐν ἐκθέσει), ἐν δὲ
εἰσθέσει παρὰ τούτους, ὅτι εἰσὶν ἀναπαιστικοί, τελευταῖος
τροχαϊκὸς κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις ⁵ ἀναπαιστικοῖς, ἐφ' ᾧ
διπλῆ καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀνάπαιστοι (στίχοι)
τετράμετροι καταληκτικοὶ λα', ὧν τελευταῖος „παῦρ' ἀνι-
άσας“, (ὕφ' ὄν)

764—774. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' ὄ)

775—817. διπλῆ καὶ μεταβολὴ εἰς μονοστροφικὴν
δυσάδα ⁶ ἐννεακαδεκακώλους ἔχουσαν τὰς περιόδους, ὧν τὸ
ἀ' δακτυλικὸν πενθήμερες, τὸ β' περίοδος ⁷ προσοδικῆ ἐν-
δεκάσημος, τὸ γ' ἰθυφαλλικὸν καὶ τὸ δ' ὄμοιον (προσοδικὸν
ἐνδεκάσημον ἢ δωδεκάσημον). τὸ ε' ⁸ διπενθήμερες, ὃ κα-
λοῦσιν ἰαμβέλεγον, τὸ ζ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ
ζ' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δυσλλαβίαν, τὸ η' δακτυλικὸν
ὄμοιον (καὶ τὸ θ' τροχαϊκὴ βᾶσις), τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ
ἦ καὶ τὸ ⁹ θ' εἰς διπενθήμερες, καὶ γίνεται ἐγκωμιολογι-
κόν, ὃ καὶ ἄμεινον, τὰ ¹⁰ ἐξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν ¹¹ κεκώ-
λισται, ἔστι χορίαμβος ¹² ἐφθήμερης, συνῆπται δέ, δύναται
δὲ τὸ ἀ' ¹³ αὐτῶν μετατεθῆναι ἐκ τῆς ἐξῆς συλλαβῆς, τὰ δὲ

1 Hoc schol. om. R., τὸ τετράμ. 2 ἰαμβικὰ τρίμετρα 3 ce-
teri τὰ λέ, V. μετὰ λς' 4 Totum hoc schol. om. Rav. ὧν τετρά-
μετρα καταληκτικὰ τέσσαρα μὲν ἐν ἐκθέσει παρὰ ταύτας, ὅτι εἰσὶν
ἀναπαιστικοὶ τελευταῖοι τροχαϊκοὶ [καὶ Ald.] κάτισοι τοῖς ἄλλοις
5 ἀναπαιστικ. ἐφ' ἣ ἀπλῆ καὶ ἐπέκθεσις εἰς τὴν παράβασιν, ἀναπαι-
στικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ λα', ὧν τελευταῖον V. 6 κώλων Dindor-
fius, „nisi ἐννεαδεκακώλους scribendum“; κῶλα ἔχουσα cod. 7 προσο-
δικῆ δεκάσημος ἢ δωδεκάσημος; ἐνδεκάσημος Dindorfius, qui ad sequen-
tia καὶ τὸ δ' adnotat: aut scribendum καὶ τὸ δ' δακτυλικὸν ὄμοιον,
aut verba καὶ τὸ δ' ὄμοιον transponenda post δακτυλικὸν πενθήμε-
ρες. 8 πενθήμερες 9 θ' καὶ γίνεται ἐγκωμιολογικόν εἰς
διπενθήμερες, quod Bergkiius emendavit. 10 ἐξῆς π^ε ια' D.
11 κεκόλλισται, quod Dübner corr. 12 ἐφθήμερες cod. quod Dübner
emendavit. 13 αὐτῶν om. G. locus mendosus, qui fortasse sic sanandus
est: τὸ γ' αὐτῶν μονωθῆναι, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τῆς ἐξῆς συλλαβῆς ἐνωθῆναι.

λοιπὰ ἐνωθῆναι, τὸ δὲ ιγ' δακτυλικὸν ἐφθημιμερές, τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν τρίπουν, τὸ ιε' δακτυλικὸν τετράπουν εἰς τρισυλλαβίαν, τὸ ις' διπλοῦν εἰς δισυλλαβίαν, τὸ ιζ' δακτυλικὸν τετράπουν, τὸ ιη' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ ιθ' ¹ἐστὶν ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν V, (ὕφ' ὀ)

818—855. κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ ²οἱ (μὲν) πρῶτοι ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς', [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς] (ὕφ' οὖς)

856—864. διπλῆ, ἔπεται γὰρ μέλος ἀμοιβαῖον τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὗ ἐστὶ πρῶτον ἐν ³εἰσθέσει κῶλα γ' τοῦ χοροῦ, ὧν τὸ μὲν α' καὶ τὸ β' ⁴Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερῆ συνημμένα, τὸ δὲ γ' Ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ ἡμιόλιον, ὃ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος τετραμετρος (οὐχ) ⁵ὁμοίως τοῖς ἄνω, ταῦτα δύναται εἶναι στροφὴ καὶ ἀντίστροφος, τὰ δὲ ἐξῆς εἰς ἐπωδόν, ⁶ἐν εἰσθέσει δὲ τοῦ χοροῦ στίχοι ὁμοιοὶ τοῖς ἄνω ⁷Ἰωνικοί, δύο δὲ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, V. (ὕφ' οὖς)

864—921. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' ὀ)

922—938. διπλῆ καὶ ἐκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους ις', V. (ὕφ' οὖς)

939—955. διπλῆ· ἔπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, ⁸φέρεται δὲ ὡς διάφορον, διόπερ πρότερον παραθήσομαι, ὡς φέρεται, καὶ ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ „κατορθοῖ“ περιτεύειν καὶ ὃ τε σύνδεσμος . . . . . πρὸς τὸ „σέ τοι θύρασι χρῆ μένειν ⁹ὄντας τινάς“, [καὶ τοῦτο δὲ ἀμάρτημά ἐστιν, ὅτι πρῶτα γ' κῶλά ἐστι καὶ με^τ ζ.] ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἑατέον, ὡς δὲ ἔχει, ἐξηγητέον. τὸ τοίνυν πρῶτον ¹⁰τῶν τριῶν κῶλων ¹¹τοῦ χοροῦ ἰαμβος τετράμετρος καταληκτικὸς καὶ (ἐν εἰσθέσει) ἀναπαιστικὰ δύο δίμετρα, ¹²ἀκατάληκτόν τε καὶ καταληκτικόν, εἶτα ἐν ἐκθέσει ¹³στίχος

1 εἰς 2 τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα 3 ἐκθέσει 4 Ἰωνικὸν 5 ὁμοῖος τοῖς ἄνω 6 εἰς δὲ 7 ἰαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν 8 φέροντι cod., φέρεται Schneider. 9 ὄν^τ V., ὄντας G. Totus hic locus inde a verbis καὶ ὃ τε σύνδεσμος usque ad ἀλλὰ ταῦτα caret perspicuitate. 10 τῶν om. V. add. Düb. 21 ὑποκριτοῦ cod. Dind. emendavit, ἰαμβοὶ τετρ. καταληκτικοὶ cod., quod Dind. corr. 12 καταλ. τε καὶ ἀκαταλ. cod., quod restit. Düb. 13 στίχοι ἰαμβικὸν τετράμετρον cod.; Düb. em.

ιαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικὸς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ ἐν εἰσθέσει ¹ τοῦ χοροῦ τὸ πρῶτον προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον, τὸ β' ἀναπαιστικὸν ² τρίπον, τὸ δὲ γ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τὸ δὲ δ' ³ σύζυγον ἰαμβικὸν ἢ ἀναπαιστικόν, τὸ δὲ ε' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, εἶτα ἐν ἐκθέσει τοῦ ὑποκριτοῦ ⁴ δύο στίχοι ἰαμβοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἕξ κῶλα, ὧν τὸ α' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' ἕξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς, τὸ γ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ⁵ Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, V. (ὕφ' ὀ)

956—973. δύο διπλαῖ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ', V. (ὕφ' οὓς)

974—1015. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ⁶ ἀναπαίστων περιόδους δύο, τὴν μὲν πεντεκαιτριακοντάμετρον ιθ' κῶλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα γ', τό τε β' καὶ ια', καὶ ιζ', τὴν δὲ ἑξκαιτεσσαρακοντάμετρον κγ' κῶλων, ὅτι ἔχει μονόμετρα τρία, V. (ὕφ' ὀ)

1016—1022. διπλῆ καὶ ἐκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους ζ', V. (ὕφ' οὓς)

1022—1038. (δύο διπλαῖ) . . . . . (ὕφ' ὀ)

1039—1062. διπλῆ καὶ ⁷ ἐκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους κδ', V. (ὕφ' οὓς) 1063 . . . . . — 1104—1114. [τὸ δὲ σπονδῆ σπονδῆ παρεπιγραφῆ] ἐν εἰσθέσει ⁸ κῶλον δισπονδεῖον, καὶ ἐν ἐκθέσει (οἱ) ⁹ ἐπικοὶ ἄλλοι, V. (ὕφ' οὓς)

1115—1126. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὓς)

1127—1190. κορωνίς, ¹⁰ ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μόνος καταλιπεῖς διαπεραίνεται συζυγίαν ¹¹ ἀνομοιομερῆ τριαδικὴν οὐ πυκνῶς γενομένην, αἱ ¹² πλεῖστα ἐπιρρηματικαὶ δυαδικαὶ εἰσιν, αὐτὴ δὲ ἔχει μελικὴν μὲν πρώτην (περίοδον) ιγ' κῶλων, στιχικὴν δὲ ιζ' στίχων, ¹³ ὃ μάλιστα φιληδεῖ Ἀριστοφάνης, καὶ ¹⁴ ὑστέραν τρίκωλον, τὸ α' παιωνικὸν δίρηθμον, τὸ β' καὶ γ' (καὶ) δ' ἕξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ

¹ τοῦ χοροῦ, οὗ ² τριποδ V. „fortasse ἀναπαιστικὴ τριποδία“ Dind. ³ δ' συζυγ' cod. V., σύζυγον Düb. ⁴ διστίχοι ἰαμβοὶ δίμετροι καταληκτικοὶ ⁵ ἀνάπαιστον, περίοδοι δύο ⁶ εἰσθεσις, quod corr. Düb. ⁷ κῶλου δισπονδείου ⁸ ἐπεὶ κ' ἄλλοι ⁹ εἰς-εξελθόντων ¹⁰ ὁμοιομερῆ ¹¹ πλέκται ¹² ὃ ¹³ ὑστερος τρίκωλος

τροχαϊκῆς κλειδός, ¹ τὸ ε' καὶ ζ' τρίρρυθμα δύο καὶ ² δίρρυθμα ζ', η', θ', ἐν μὲν τῇ β' περικοπῇ ἔστι ³ παιωνικὰ δίρρυθμα τρία καὶ τρίρρυθμα δύο, δ' δὲ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ ι', ια' ιβ', ιγ', τροχαϊκὰ δίμετρα, δύο μὲν ἀκατάληκτα, δύο δὲ καταληκτικά. V. 1155. (1188.) Αὕτη ἔστιν ἡ τρίκωλος καὶ ⁴ αὐτὴ τροχαϊκῆ, ἀλλὰ διμέτρων δύο μὲν ἀκαταλήκτων ἑνὸς δὲ καταληκτικοῦ, V. (ὕφ' δ')

1191 — 1269. κορωνίς, εἰσίσιασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ κᾶστι κατ' ἀρχὴν προαναφώνησις τὸ ἰοὺ ἰοῦ, ἐξῆς ⁵ δὲ στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι (ση'), 1269 . . . . . — 1283 εἶτα ἐν εἰσθέσει στίχοι ἴαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β', εἶτα ἐν ⁶ ἐκθέσει ἐπικοὶ δύο, εἶτα ἐν ⁷ εἰσθέσει στίχοι ἴαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ', εἶτα πρὸς σπονδεῖος καὶ ἐν ⁸ ἐκθέσει ἐπικοὶ β', καὶ στίχοι ἴαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δ', καὶ ἔλεγειον Ἀρχιλόχου καὶ στίχοι ἐπικοὶ β', 1302 . . . . . — 1305, καὶ στίχοι ἴαμβικοὶ τετράμετροι β', (ἐν εἰσθέσει) ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος V. 1308 . . . . . — 1315 (ὕφ' οὗς)

1316 — 1319. κορωνίς, ⁹ ἐξίσιασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καὶ εἰσιν οἱ πρῶτοι ἐν ἐπεκθέσει στίχοι ἀναπαιστικοὶ δ', (ὕφ' οὗς)

1320 — 1328. διπλῆ καὶ ἐν ¹⁰ εἰσθέσει περίοδος ἑπτακαιδεκάμετρος θ' κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρον τὸ ε', (ὕφ' α')

1329 — 1357. διπλῆ ¹¹ καὶ ἐν ἐπεισθέσει (μέλος) μονοστροφικόν, (οὗ ἢ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ) περίοδος ¹² πεντάκωλος Ἰωνικῶν διμέτρων δύο καταληκτικῶν, τριῶν δὲ ¹³ βραχυκαταλήκτων, εἶτα ἐν ἐπεισθέσει ¹⁴ τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον, καὶ πάλιν τὰ ε' τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χοροῦ, [(1333) ἐν τούτοις φέρονται κατὰ τινὰς ¹⁵ παράγραφοι, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγη. (1335) ἐν τινὶ οὐ φέρεται ¹⁶ διὰ τὰ μέτρα (1344) ἐντεῦθεν

1 τὸ ε' καὶ ζ' τρίρρυθμος δὲ 2 δίρρυθμον 3 παιωνικὸν τρίρρυθμόν τε καὶ δίρρυθμα, δύο δὲ ἐν τῇ στροφῇ, τὸ 4 αὕτη 5 δίστιχοι ἴαμβικοὶ (ἴαμβοι G.) τριμ. καταληκτικοὶ cod., quod Düb. emend. 6 ἐκθέσει ἐπικά cod., ἐπικοὶ restituit Düb. 7 ἐκθέσει 8 εἰσθέσει 9 εἰσίσιασι 10 ἐπεισθέσει 11 καὶ ἐπὶ τέλει μονοστροφικῶν 12 πάντα κώλων cod., πεντακώλων Düb. 13 βραχυκῶν καταλήκτων cod., quod Düb. em. 14 τοῦ χοροῦ cod., quod Düb. corr. 15 παράγραφοι 16 fort. τὰ ε' δίμετρα

ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ¹οὐ φέρεται τὰ πέντε κῶλα ἀκολουθῶς, ὡς φέρεται (ἐκεῖ) καὶ ἐνταῦθα ἐστί,] ὑφ' ἃ (1353) κορωνίς τοῦ δράματος, ὑμῆν ὑμέναί' ὦ, οὕτως Ἑλλιοδώρος.

V.: κεκώλισται πρὸς τὰ Ἑλλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου.

I Π Π Η Σ.

1 — 246. (Τοῦ δράματος ²πρῶτοι) στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι τρίμετροι ἑκατὸν ἐνενηήκοντα τρεῖς, ὧν ³ὁ τελευταῖος „καὶ ποικίλως πως“, * ⁴μεθ' οὗς (ἐν ἐκθέσει) ἐπικοί, [τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι] πέντε, ἑξῆς δὲ ⁵πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὅμοιοι μ', ἐν ἐκθέσει δὲ [τούτων] στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε, ὧν τελευταῖος „ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε“, * (ὑφ' ὄν)

247 — 283. κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορὸς τῶν ἰππέων, καὶ πάλιν στίχοι τροχαϊκοὶ ⁶λζ', V. (ὑφ' οὗς)

284 — 302. διπλῆ ⁷καὶ εἰσθεσις εἰς κῶλα ιθ' τροχαϊκά, ὧν τὰ μὲν ιε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα ⁸ἀκατάληκτα, ⁹τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλάξ ἀκατάληκτα, καὶ μήποτε εἰσι ¹⁰δύο στίχοι τετράμετροι καταληκτικοί, (ὑφ' ἃ)

303 — 313. ¹¹διπλῆ καὶ περίοδος ἐν ἐπεισθέσει κῶλων θ', ἧς τὸ πρῶτον παιωνικὸν ¹²δίρουθμον, τὸ δεύτερον ἐκ κρητικοῦ καὶ δοχμίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἑπτὰ παιωνικά ¹³δίρου-

1 οὐ φέρεται οὐ πεντάκωλα ἀκολουθῶς ὡς φέρεται καὶ 2 V. Θ. nihil nisi haec, στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι 3 ὁ τελ. V., ceteri τελευταῖος 4 μεθ' οὗς καθ' ὑποβολὴν ἐπικοί, desunt verba inde ab hoc loco (μεθ' οὗς) usque ad finem in cod. V. Θ. 5 πάλιν ἐν ἐκθέσει Ald. 6 λβ' 7 εἰσθεσις κῶλων ιθ' V., εἰσθεσις κῶλων δεκαεννέα τροχαϊκῶν Θ., ceteri εἰσθεσις περιοδικῆ κῶλων ιθ' 8 V. Θ. καταληκτικά, ceteri om. 9 τὸ δὲ δ' ἐναλλάξ ἀκατάληκτον Θ. 10 δίστιχα τετράμετρα καταληκτικὰ codic. 11 διπλῆ περίοδος καὶ εἰσθεσις κῶλων θ' 12 δίρουθμον cod., quod Dübn. emend. 13 δίρουμα cod., Dübn. corr.

θμα V., *ἐν ἐκθέσει ¹ δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί,* (ὕφ' οὖς)

314 — 321. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' ἄ)

322 — 381. (διπλῆ) . . . . . ἐν ἐπισθέσει κῶλα β' δακτυλικά [δίμετρα, ἀκατάληκτον τὸ α', τὸ δὲ β' καταληκτικὸν] V. . . . ., (ὕφ' οὖς)

382 — 390. διπλῆ καὶ ἐν ἐπισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνική ² ὀκτάκωλος, ἔχουσα τρίρρηθμα ³ πρῶτον καὶ τρίτον, τὰ δὲ λοιπὰ δίρρηθμα. *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὕφ' οὖς)

390 — 408. (διπλῆ) . . . . . (schol. 382^b) *ἐξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί*, (ὕφ' οὖς)

409 — 440. διπλῆ καὶ στίχοι ἰαμβοὶ λβ', ὧν (δ) τελευταῖος „ἀνὴρ ἀν' ἡδέως λάβοι.“ V., (ὕφ' δ'ν)

441 — 497. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὖς)

498 — 506. κορωνίς, ⁴ ἐξεληθόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν εἶτα καταλειφθεὶς ὁ χορὸς λέγει ⁵ περιόδους (δύο) ἀναπαιστων [ή], τὴν μὲν προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν οὔσαν δεκάμετρον πεντάκωλον, ὕφ' δ

διπλῆ κατὰ τὴν δευτερεύουσαν, κομμάτιον, ἄρχεται γὰρ τῆς καλουμένης τελείας παραβάσεως, ⁶ ἐπτάμετρον δὲ ἐστὶ τὸ κομμάτιον τετράκωλον, (ὕφ' δ)

507 — 550. [ἀναπαιστική] διπλῆ καὶ ⁷ ἐκθεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν, ⁸ ἀνάπαιστοι στίχοι καταληκτικοὶ τετράμετροι ⁹ μᾶ', *ὧν τελευταῖος „ἄρρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον“, ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικά τέσσαρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλετον ὀνομάζεται, τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν,* (ὕφ' δ)

551 — 610. διπλῆ, εἶτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς (αἰ μὲν) ¹⁰ μελικαὶ περίοδοι εἰσι ἰδ' κῶλων, ὧν τὸ

1 δὲ στίχοι 2 παιωνική Θ.; ἐπτάκωλος 3 α' β' γ' V, ceteri πρῶτον, δεύτερον, quod corr. Dind. 4 εἰσεληθόντων 5 περίοδον ἀναπαιστων ή 6 Codic. ἐπτάμετρα δὲ εἰσι. τὸ δὲ κομμάτιον τετράμετρον. (ἐπτάμετρον δὲ ἐστὶ Θ). 7 Totum schol. om. Θ., εἰσθεσις codic. 8 ἀνάπαιστοι V., ceteri: ἀναπαιστικοὶ 9 μβ' G. 10 μέλη καὶ

πρώτον ¹χοριαμβικὸν ἰαμβικὴν ἔχον ἐπιμιγμένην ἀκατάληκτον, καὶ τὸ β' ὅμοιον ἀκατάληκτον, καὶ ²τὸ γ' καὶ τὸ δ', ὅμοιον καὶ τὸ ε' χοριαμβικὸν ³καταληκτικόν, καὶ τὸ ἕκτον καὶ ἑβδομον ὅμοιον (ἀκατάληκτον), καὶ τὸ ὄγδοον ⁴καταληκτικόν, τὸ δὲ θ' καὶ ⁵ἰ' ἀντισπαστικά τρίμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δ' ⁶ἀντισπαστικά δίμετρα, τρία μὲν Γλυκόνεια, τὸ τελευταῖον δὲ Φερεκράτειον. V. Θ. (αἱ δὲ στιχικαὶ) (565) [τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ] ις' ⁷τετραμέτρων τροχαϊκῶν καταληκτικῶν, ὃ φιλεῖ ⁸Ἀριστοφάνης.

611—615. (ἐν εἰσθέσει) ἔτι τοῦ χοροῦ ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε', τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένου, (ὑφ' οὗς)

616—623. διπλῆ ⁹καὶ περίοδος τοῦ χοροῦ ὀκτάκωλος, ἧς τὸ α' τροχαϊκόν ¹⁰τετράμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ δεύτερον ¹¹ἐν ἐκθέσει παιωνικόν ¹²τετράρρυθμον, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει, τὸ γ' παιωνικόν ¹³δίρρυθμον, τὸ δ' τροχαϊκόν ἐφθημιμερές, τὸ πέμπτον παιωνικόν δίρρυθμον, τὸ ε' τροχαϊκόν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ' ὅμοιον, καὶ τὸ η' τροχαϊκόν ἐφθημιμερές, (ὑφ' ὃ)

624—682. ¹⁴διπλῆ (καὶ ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἰαμβοὶ ¹⁵τρίμετροι ἀκατάληκτοι νθ', V. (ὑφ' οὗς)

683—690. (δύο) ¹⁶διπλαῖ, ὅτι ἔπεται ἡ ἀντίστροφος τῆς προαποδεδομένης. V, (ὑφ' ὃ)

691—755. διπλῆ καὶ ¹⁷ἑκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξέ, (ὑφ' οὗς)

756—823. ¹⁸διπλῆ καὶ στίχοι ε', ὧν ὁ μὲν α' καὶ δ' καὶ ε' ἰαμβοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὁ δὲ β' καὶ ¹⁹γ'

1 τῶν κ' χοριαμβικῶν ἔχον ἐπιμιγμένον ἀκατάληκτον Θ. 2 utrumque τὸ omis. Θ. 3 ἀκατάληκτον 4 ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ', τὸ δε ἰ', (τὸ δέκατον Θ.) 5 ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν 6 ἀναπαιστικά τρίμετρα. 7 τετράμετρον τροχαϊκόν ἀκατάληκτον V. 8 cod. Ἀρίσταρχος, cf. schol. ad pac. 1127. Kusterus. 9 καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον (ὀκτὼ κῶλων Θ.) ἐπτάκωλος V. 10 Θ, τροχ. τετράμετρον (τρίμετρον superscript.) καταληκτικόν, τὸ β' ἐν; τρίμετρον ἀκατάληκτον cod. cet. 11 εἰσθέσει 12 τετράρρυθμον V. Θ, quod. Dübner. corr. 13 δίρρυθμον V. Θ, quod. Dübner. em. 14 Totum scholium om. G., διπλοὶ cod., quod Dübner. emend. 15 τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων 16 διπλῆ 17 εἰσθεσις 18 διπλῆ ις' στίχων Θ. 19 ὁ γ' V.

ἐξ ἰάμβων διμέτρων (καὶ τροχαϊκῶν ἰθυφαλλικῶν), εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶν ὁ ¹ ἔθιμος δίστιχος ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικός, ὑφ' ² ὃν διπλῆ καὶ ἐξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ'. Θ. V, (ὑφ' οὗς)

824 — 835. διπλῆ [δὲ] καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν ³ τεσσαρακάκεικοσάμετρον δωδεκάκωλον, (ὑφ' ὃ)

835 — 910. διπλῆ καὶ ⁴ ἔκθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαιστοῖς ⁵ εἰς ἰάμβους τετραμέτρους καταληκτικούς οέ, Θ., V. (ὑφ' οὗς)

911 — 940. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα πάντων ⁶ ἰάμβων, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, ⁷ τὰ ἐξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ ⁸ λ' τρίμετρον καταληκτικόν V, (ὑφ' ὃ) (941) διπλῆ καὶ τοῦ χοροῦ (περίοδος) ⁹ δίκωλος ἐν ἐπεισθέσει, [ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς καὶ ἐφθημιμερῆς ἢ Ἴωνικόν, ἀπὸ μὲν τρίμετρον ¹⁰ καταληκτικόν, ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βᾶσιν ἐπτᾶσημον, τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερῆς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν] ¹¹ ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένη εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

943 — 972. (διπλῆ) . . . . (ὑφ' οὗς)

973 — 996. κορωνίς, ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί, καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἐξὰς μονοστροφικὴ ¹² τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν Γλυκωνείων, καὶ τοῦ Φερεκράτειον, σνῆπται δὲ τῇ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ Φερεκράτειον,

1 τὸ ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος καταληκτικὴ 2 οὗ Θ., ὃ V., καὶ ἐξ στίχων Θ., ξ V., om. Θ. 3 τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον. 4 εἴσθεσις 5 Θ. εἰς ἰάμβους τρίμετρους (ceteri: εἰς τετράμετρα ἰαμβικὰ καταλ.). 6 ἰάμβου; Dindorfius: ἰαμβικῶν 7 τὰ ζ', quae Dind. sic corrigenda putat, κώλων τριάκοντα πάντων ἰαμβικῶν, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, τὰ κς' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ κθ' τρίμετρον καταληκτικόν. 8 θ'. 9 χοροῦ δίκωλος ἐν Θ., ceteri, καὶ τοῦ χοροῦ ἐν 10 καταληκτικοῦ Θ. et paulo infra ἐπίσημον, quod Dübner em. 11 δὲ διαλελυμένη Θ., ceteri, διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον; ἐπίτηδες δὲ διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα restituendum putat Dind.; idem adnotat: „quae de metro huius versus traduntur recentioris grammatici sunt.“ ἔστι δὲ καὶ πολλὰ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα Θ. 12 τετρακώλους οὖσα

παράγραφοι δὲ ¹³ ἄπλαϊ μὲν πέντε, ἢ δὲ ⁵ καὶ μετὰ κορωνίδος,

997—1110. [διπλῆ] ὅτι ² εἰσίσαισι οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσιν ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἰή, (1014) ἐν ἐκθέσει στίχοι ⁵ (ἐπικοί) V. καὶ (1020) ³ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοί ⁹ V. (1030) * cf. schol. 1026: ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ⁴ ε' (ἐπικοί)* 1035 . . . . — 1037, (1037) ⁴ ἐν ἐκθέσει ἐπικοί ⁸ καὶ (1041) ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δέκα. Θ. 1050 . . . . — 1060, (1060) * ⁵ ἐν εἰσθέσει ⁸ ἴαμβοι ⁶ ἔξ* (1067) cf. schol. 1067: ἐν ἐκθέσει ἐπικοί τρεῖς. (1070) cf. schol. 1070: ἐν εἰσθέσει δὲ ἴαμβοι δέκα, σὺν οἷς προαναφωνεῖ ἅμα τὸ εἶεν V. Θ. (1080) * ἐν ἐκθέσει ἐπικοί ἑκκαίδεκα* (1096 . . . — 1110 (ὑφ' οὗς)

1111—1150. διπλῆ ⁶ καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος μονοστροφικὸν ⁷ ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων ἐναλλάξ τοῦ χοροῦ ⁸ [ἐν ἐκθέσει], δεκάκωλοι δὲ εἰσιν αἱ περίοδοι ⁹ Ἰωνικαὶ [δὲ] ἀπὸ μείζονος, ὧν τὰ μὲν ἐστὶν ἐφθημιμερῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον, (ὑφ' α')

1150—1262 (διπλῆ) . . . . (ὑφ' οὗς)

1263—1315. κορωνίς δέ, ἔξισαισι γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ ἔστι συζυγία ἐπιρρηματική, ¹⁰ ἧς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοί εἰσι, καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον ¹¹ ἴαμβον ἐφθημιμερές, τὸ δὲ β' δακτυλικὸν τρίπον ¹² εἰς δισύλλαβίαν, (τὸ τρίτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικοῦ τρίποδος εἰς δισύλλαβίαν), ¹³ τὸ δὲ δ' ¹⁴ ἐφθημιμερές τροχαϊκόν, τὸ ε' ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ¹⁵ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, τὸ ⁵ ¹⁶ ἴαμβον

1 ἀπλοῖ cod., quod Düb. emend. 2 cod. εἰώθασιν, quod Düb. corr. 3 ἐν ἐκθέσει cod. hanc adnotationem et quae praecedit (1014) om. G. 4 cod. εἰσθέσει ἐπικά, itidem paulo infra (1080) codex praebet ἐπικά 5 ἐν ἐκθέσει 6 καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ., καὶ εἰσθεσις μέλος V., ceteri: καὶ εἰσθεσις καὶ μέλος 7 ἀμοιβαίων Θ. 8 ἐν om. V. 9 Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος (Ἰωνικῶς ἀπὸ V.) (Ἰωνικῆ ἀπὸ Θ.). 10 ἧς Dind., legebatur ὡς 11 ἴαμβον Θ. (cet. ἰαμβικόν) 12 εἰς δισύλλαβον Θ. 13 τὸ δὲ δ' V., ceteri τὸ δ' 14 τροχαϊκὸν τρίπον ἐφθημιμερές, (ἐφθημιμερές τροχαϊκόν Θ.) τὸ ε' ἐπικὸν ἐφθημιμερές 15 δακτυλικῆς πενθημιμερές 16 ἴαμβον Θ., ceteri: ἰαμβικόν

δίμετρον ἀκατάληκτον, ¹τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε', ²τὸ η' προσοδιακὸν δωδεκάσημον, τὸ ζ' καὶ ἡ' διαφόρως προσέλαβε, τὸ θ' ἀναπαιστικὸν (ὅμοιον), τὸ ι' ³ἴαμβον τρίμετρον ⁴καταληκτικόν, V. Θ, (αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι . . . . ., (ὑφ' οὗς)

1316 — 1408. (διπλῆ καὶ) σίτοι ⁵ἐν ἐπεκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ⁶ιθ' (1335), ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ', καὶ μετὰ ⁷τὸν τελευταῖον κορωνὶς ἢ τοῦ δράματος.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

457 — 466. (Διπλῆ καὶ) [ἦ] περίοδος ἑνδεκάκωλος, ὧν τὸ μὲν πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ γ' ⁸δάκτυλος πενθημιμερής, τὸ δ' ἀνάπαιστος πενθημιμερής, τὸ πέμπτον ⁹Φερεκράτειον ἀτελές, τὸ ζ' ἰαμβικὴ βάσις, τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ ¹⁰προσοδιακὴ περίοδος δωδεκάσημος καὶ τὸ η', ἀλλὰ συνῆπται τῷ ἐξῆς ¹¹ἰάμβῳ πενθημιμερεῖ, τὸ ι' ¹²δακτυλικὸν (τρίπονν εἰς) τροχαῖον, τὸ ια' τρισύλλαβος κατὰ πόδα κρητικόν, V. (ὑφ' ὄν)

467 — 475. (διπλῆ καὶ) [ἦ] περίοδος ἑννεάκωλος, ὧν ¹³τὸ πρῶτον χοριαμβικόν (καὶ) τὸ β' ἀνάπαιστον προσοδιακὸν δωδεκάσημον ποιεῖ συζυγίαν, τὸ γ' ¹⁴ἴαμβος πενθημιμερής, συνῆπται δὲ καὶ τὸ ¹⁵ἐξῆς (δάκτυλος) ἐφθημιμερής καὶ (ἀνάπαιστος πενθημιμερής), καὶ γὰρ τὰ δύο ἔπος, ¹⁶τὸ

1 ceteri: τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον 2 τὸ η' προσοδικὸν V. τὸ ζ' καὶ ἡ' διαφόρως προσέβαλον, τὸ θ' Θ. ceteri: τὸ η' προσοδικὸν δωδεκ. διάφορον προσέλαβε 3 ἴαμβον Θ, ceteri ἰαμβικὸν 4 καταληκτ. Θ, ceteri ἀκαταλ. 5 ἐν ἐκθέσει 6 ιέ 7 τὸ 8 δακτυλικὸς 9 Φερεκράτειον 10 προσοδιακὸν cod., quod Dind. corr. 11 ἰαμβικῷ 12 δακτυλικὸν τροχαῖον 13 χοριαμβικὸν ποιεῖ συζυγίαν, τὸ β' ἀνάπαιστον προσοδιακὸν (προσοδιακὸν corr. Dind.) δωδεκάσημον, τὸ γ' 14 ἰαμβικὸν 15 ἐξῆς ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές, καὶ γὰρ τὸ β' ἔπος. (τὰ δύο O. Hense.) 16 τὸ καὶ δακτυλικὸν

ζ' δάκτυλος πενθημιμερής, ¹καὶ τὸ ζ' (ἴαμβος), καὶ τὸ η' (δάκτυλος πενθημιμερής) συνῆπται τῷ ἐξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ (προσοδιακῷ), καὶ γὰρ τὰ δύο τὸ λεγόμενον χοιριλεῖον. V.

476—477. ²ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον, εἶωθε γὰρ μετὰ τὸ ἄσαι ἐπάγειν δίστιχον. V. (ὕφ' δ) . . . . .

518—562. (520) ^{3*}διπλῆ καὶ ἐκθεσις εἰς τὴν παράβασιν . . . . . [οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρον τῇ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ' ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται τοῦ καλουμένου Εὐπολιδαίου].*

804—814. χοριάμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, χοριάμβος δίμετρος ⁴καταληκτικός, ἴαμβος πενθημιμερής, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς χοριάμβον, ἴαμβος δίμετρος καταληκτικός, ⁵ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος, ἀπὸ χοριάμβου βάσεως εἰς ἴαμβον, χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, (ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος), χοριάμβος ἐφθημιμερής, V. (ὕφ' οὖς)

889—948. διπλῆ καὶ κορωνίς, ἀποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν, μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν ⁶ἐν μέσῳ „χοροῦ“, καὶ ἔπεται ⁷ἐν εἰσθέσει (περίοδος) ἀναπαιστικῇ τῶν ὑποκριτῶν, διὸ καὶ τὰ πρόσωπα ⁸οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας, ἔστι δὲ τὰ πάντα κῶλα οὐδ', ὧν τὰ πρῶτα δ' ἀναπαιστικά. [. . . . .] . . . . .

1131—1153. κορωνίς, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ⁹εἰσθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους, ¹⁰εἰσὶ γὰρ οἱ ἐξῆς ¹¹ἴαμβοι τρίμετροι κγ'. R. V. (ὕφ' οὖς) 1154— . . . . . * Διπλῆ

1 καὶ τὸ ζ'. καὶ τὸ η'. συνῆπται δὲ τῷ ἐξῆς ὄντι ἀναπαιστικῷ. καὶ γὰρ τὰ δύο τῶν λεγομένων χοιριλεῖον. Dindorfius ita transposuit duo haec scholia, ut primum de periodo ἑνδεκακώλῳ agatur, deinde autem subsequatur ἑννεάκωλος περίοδος, quae praecedat in codice; idem adnotat, in V. per totum scholium occurrere ἐφθημιμερής et πενθημιμερής. 2 Prima huius scholii verba — τετράμετρον om. V., δίστιχα cod. 3 διπλῆ εἰσθεσις 4 ἀκατάληκτος 5 ἴαμβος δίμετρος ἀκατάληκτος et paulo infra χοριαμβικὸν — ἐφθημιμερής om. G. 6 ἐν μέσῳ χοροῦ 7 ἐν θέσει ἀναπαιστικῇ V, εἰς θέσιν ἀναπαιστικὴν Ald., εἰσθεσις ἀναπαιστικῇ Herm. — διὸ καὶ Ernestius, καὶ διὰ Ald. 8 οὐδὲ τελ. 9 εἰσθεσις R. 10 ἔστι γὰρ V. 11 ἴαμβικὰ τρίμετρα

καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσά-
κωλον, τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως . . . . *

1170—1205. ¹διπλῆ εἶτα ἐν εἰσθέσει προαναφώνη-
σις τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι λε' ἐν ἐκθέσει R. V.

1259—1302. (ἐν εἰσθέσει) προαναφώνημα τὸ ἰὼ μοί
μοι, καὶ τὸ ἔα, διὸ ²διπλῆ καὶ (ἐν ἐκθέσει) στίχοι ἰαμ-
βικοὶ τρίμετροι τεσσαράκοντα γ', V. (ὕφ' οὖς)

1303—1320. κορωνίς [δέ] καὶ μέλος τοῦ χοροῦ κώλων
ιή', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ (ἐν
εἰσθέσει ³κῶλα τρία, ὧν τὸ πρῶτον Ἴωνικὸν ⁴ἡμιόλιον
R. V.), τὰ δὲ τρία κῶλα τροχαϊκὰ ἀκατάληκτα ἐκ ⁵κατα-
κλειδος καὶ βάσεως τρίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ τὸ ἐκ χορι-
άμβου βάσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἐνδείν
τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ ἑνδεκασυλλάβου. Θ, (ὕφ' ἄ)

1320—1344. διπλῆ ⁶καὶ εἴσθεσις εἰς ἴαμβους τρι-
μέτρους ἀκατάληκτους εἴκοσι τρεῖς. Θ.

1345—1352. * διπλῆ ⁷καὶ ἐπωδικὴ τριάς, ὧν τὰ
μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἴωνικὰ ἡμιό-
λια, [. . . .] ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι
καταληκτικοί, [ὅμοιοι τοῖς ἐξῆς] * (ὕφ' οὖς)

1353—1385. (Διπλῆ καὶ) στίχοι ὅμοιοι τῷ διστίχῳ
λγ', ὧν ⁸τελευταῖος „ἐξέφερον ἂν καὶ προσχόμην.“

1444—1510. * διπλῆ καὶ [. . . .] ⁹μεσωδικὴ τριάς, δύο
ἐκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα (ἰαμβικὰ) . . . . (1452) ἐν ἐκθέσει
ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μά', ὧν τελευταῖος „ἔμοι
ποιήσω, κεῖ σφόδρ' εἶς' ἀλαζόνες“, εἶτα (ἐν εἰσθέσει) ἀνα-
φώνημα τὸ ἰοῦ ἰού, καὶ πάλιν (ἐν ἐκθέσει) ἴαμβοι ιέ', καὶ
(τὸ) τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον κατα-
ληκτικόν, ἐφ' ᾧ κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπερατίζουσα.*

V.: ¹⁰κεκώλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ
τῶν Φαείνου καὶ Συμμόχου καὶ ἄλλων τινῶν.

1 (V.: ἰοῦ |ιοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἴσθεσις, εἰς προαναφώνησιν
(εἰ πρὸς ἀναφώνησιν R.) τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι ε' ἐν εἰσθέ-
σει R. V., ἰοῦ ἰοῦ R., ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ Harlei. 2 διπλῆ 3 τρία
κῶλα V. 4 ἡμιόλιον R. 5 κατακλίσεως 6 ἢ εἴσθεσις 7 καὶ
εἰσθεσις εἰς ἐπωδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἐξ (fort. τετράδα ἢ
τριάδα κώλων ἐξ) 8 τελευταῖον 9 cod. μεσωδική, τρία ἐκατέρω-
θεν, quod Herm. em. 10 κεκόλλισται

ΑΧΑΡΝΗΣ.

1—203. ¹[*Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου καὶ ἐξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων, οἳ δὲ*] στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σά', ὧν τελευταῖος „ἐγὼ δὲ φεύξομαι γε τοὺς Ἀχαρνέας“, ὁ μέντοι μγ' ²κωλάριον (Ἰωνικὸν) ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ρκά' (ἰαμβος) πενθημιμερῆς, ἐξαιρείσθωσαν καὶ αἱ παρεπιγραφαί, (ὕφ' οὖς)

204—232. κορωνίς, εἰσέρχεται γὰρ ὁ χορὸς διώκων τὸν Ἀμφίθεον καὶ ἔστι μεταβολικὸν μέλος ἐκ δύο μονάδων ³μονοστροφικόν, [ὧν ἡ μὲν πρώτη] ⁴ιδ' κώλων ἔχον τὰς περιόδους, ὧν δ' μὲν ἐν ⁵ἐκθέσει εἰσὶ ⁶τροχαϊκοὶ καταληκτικοὶ τετράμετροι, εἶτα ἐν εἰσθέσει κῶλα παιωνικὰ ἔνδεκα κρητικῶς ἐπιμεμιγμένα, καὶ τὸ ε' καὶ τὸ ὄγδοον καὶ δέκατον ⁷τρίρρουθμα, τὰ δ' ἄλλα δίρρουθμα, (ὕφ' ἄ)

232—241. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὖς)

242—262. [διπλῆ δὲ μετὰ] κορωνί[δο]ς, ὅτι εἰσίσιν οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ⁸ἰαμβοὶ (κά', ὕφ' οὖς)

263—280. διπλῆ καὶ μέλος, οὗ ἡγεῖται περίοδος (δ' ἰαμβων τρίμετρων), ἡ περικοπὴ κώλων ιζ' τοῦ ὑποκριτοῦ, ἧς πρῶτα μὲν ⁹εἰσὶν ἡ ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα, ἀκατάληκτα μὲν β', τὸ δὲ γ' καταληκτικόν, τὰ δὲ ἄλλα ε' ¹⁰ἀκατάληκτα . . . . . (274) ἐν εἰσθέσει κῶλα [τρία] ¹¹ισάριθμα, ὧν τὰ δύο ἰαμβικὰ δίμετρα, τὸ δὲ ἐν μονόμετρον . . . . . (ὕφ' οὖς διπλῆ) 280—84 . . . . . (ὕφ' ἄ)

284—304. διπλῆ, εἶτα ἔπεται δυὰς μονοστροφικῆ ἀμοιβαία τὰς περιόδους ἔχουσα δεκακώλους ἐκ στίχων δύο τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, καὶ κώλων ἡ', ὧν τοὺς μὲν στίχους ὁ ὑποκριτῆς λέγει, τὰ δὲ κῶλα ὁ χορὸς, ¹²πρώτης τοίνυν ἔστιν ἐν εἰσθέσει κατὰ τὸ ἴσον ¹³τοῖς χορι-

1 Omnia in Acharn. scholia metrica desunt in cod. R. 2 κομμάτιον ἀπ' ἐλάσσονος 3 μονοστροφικῶν 4 ιδ' κώλων ἔχει 5 ἐκθέσει Ald., Dübn. εἰσθέσει, paulo infra cod. ἐκθέσει 6 τροχαϊκαὶ καὶ κατὰληκτικαὶ 7 cod. δίρρουθμα et paulo infra τρίρρουθμα, quod Bentl. em. 8 ἰαμβεῖα 9 εἰσὶν ἡ. ἐν 10 καταληκτικὰ 11 τρία removendum esse O. Hense coniecit. 12 πρῶτος τοίνυν ἔστιν ἐν ἐκθέσει 13 χορικοῖς, (scil. κώλοις) ἃ ποιεῖ δοχμὸν συζυγίαν καὶ παίωνας τρεῖς καὶ διαίρεσιν, τῷ δὲ δικώλῳ τούτῳ τὸ μὲν πρῶτον

κοῖς δόγματα β', ἃ ποιεῖ συζυγίαν, καὶ (τῆς δευτέρας) παίωνες τρεῖς καὶ (δύο κατὰ) διαίρεσιν, [τῶν δὲ δικώλων τούτων τὸ μὲν τῆς πρώτης ἐστὶν „ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα“, τὸ δὲ τῆς δευτέρας „οὔτοιί σοι χαμαί“], ἔπεται δὲ τοῖς δυοῖς κώλοις στίχος τροχαῖος ὅδε „ἀντὶ ποίας αἰτίας“, καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα 5' παιωνικὰ δίρρυθμα, (303) ἔπεται τῇ δυάδι δίστιχον, ὃ τοῖς μέλεσιν ἕξ ἔθους ὑπάγουσιν, ὅπερ ἐστὶ τετράμετρον τροχαῖκὸν καταληκτικόν, (ὑφ' ὃ)

305 — 334. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὗς)

335 — 346. διπλαῖ [δὲ] δύο, [ἦ] ὅτι ἡ ἑτέρα ἔπεται δυάς, ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἀποδοδομένη, ἧς ἡ ἀρχὴ „ὡς ἀποκτενῶ κέρραχθε“, τέλος δὲ τῆς πρώτης „οὐ προδώσω ποιέ“, τῆς δὲ δευτέρας „τῇ στροφῇ γίνεται“, ὑφ' ὃ

347 — 357. διπλῆ καὶ ἐν ¹ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ ἰα', (ὑφ' οὗς)

358 — 365. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον τοῦ ²χοροῦ πεντάκωλον δοχμίαν, ³ὄντων διπλῶν μὲν τῶν δύο πρώτων, ἀπλῶν δὲ τριῶν τῶν λοιπῶν. *ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β' . . . . .*, (ὑφ' οὗς)

366 — 406. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὗς)

407 — 489. ἐν ⁴εἰσθέσει μονόμετρον ἰαμβικόν, μεθ' ὃ ⁵ἐκθεσις εἰς στίχους ἰαμβικοὺς ἀκατάληκτους τριμέτρους (πα'), (ὑφ' οὗς)

490 — 495. διπλῆ καὶ τριάς μεσσηδική, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν (περίοδοι) εἰσι δίκωλοι διπλῶν δοχμίων, ἡ δὲ μέση ⁶δίστιχος ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος, (ὑφ' ὃ)

496 — 556. (διπλῆ) . . . . . (557) ἐν εἰσθέσει δὲ ἰαμβικὴν τὴν „ἄληθες ὦ πίτριπτε“, ὑφ' ὃ

565 — 571. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς περίοδον ⁷ἑπτάκωλον, ἧς τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ δόγματα (διπλοῦν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον), ἀπλοῦν [δὲ] τὸ (τρίτον καὶ) τέταρτον, διπλοῦν [δὲ] τὸ ἕκτον ⁸(καὶ ἑβδομον), τὸ δὲ πέμπτον ἰαμβικὸν ⁹τρίμετρον ἀκατάληκτον, (ὑφ' ὃ)

1 εἰσθέσει 2 χορικοῦ 3 ὦν διπλῶν μὲν τῶν δύο πρώτων, ἀπλῶν δὲ τριῶν τὸ λοιπὸν 4 ἐκθέσει 5 ἐκθέσεις 6 δίστιχος ἰαμβικὴ δίμετρος 7 ὀκτάκωλον 8 καὶ ἑβδομον O. Hense. 9 δίμετρον

572 — 625. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὖς)

626 — 658. (κορωνίς), ἔξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς λέγει τὴν τελείαν παράβασιν, τῆς δὲ παραβάσεως τὸ μὲν κομμάτιόν ἐστι στίχων δύο ἀναπαιστων τετραμέτρων καταληκτικῶν, ¹ αὐτὴ δὲ ἡ παράβασις ἐξ ὁμοίων στίχων λβ', (ὕφ' οὖς)

659 — 664. διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς τὸ καλούμενον πνίγος καὶ τὸ μακρὸν καὶ αὐτὸ ἀναπαιστικόν, [ὥσπερ καὶ ἡ κατακλείς ἐκ διμέτρου μὲν ἑνὸς τοῦ τελευταίου καταληκτικοῦ, ἀκαταλήκτων δὲ ² ε', ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραβάσεως παραγράφος, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ τοῦ πνίγους] (ὕφ' ὀ)

665 — 718. διπλῆ καὶ ἐπιρρηματικὴ συζυγία, ἧς αἱ μὲν μελικαὶ (περίοδοι) εἰσι κῶλων ἰά παιωνικῶν, ὧν τὰ μὲν πρῶτα ³ δ' τρίρρυθμα, τὸ δὲ ε' δίρρυθμον, εἶτα ἐν ⁴ ἐκθέσει τετράρρυθμα δύο, καὶ ἐν ⁵ εἰσθέσει τρία μὲν δίρρυθμα, ἐν δὲ τρίρρυθμον, (αἱ δὲ στιχικαὶ περίοδοι) . . . . . (ὕφ' οὖς)

719 — 835. κορωνίς, ὅτι ἐπεισίσασιν (οἱ ὑποκριταί), καὶ εἰσι στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι (ρ)ις' . . . . . (ὕφ' οὖς)

836 — 859. (κορωνίς), ἔξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ μένοντος τοῦ χοροῦ ⁶ μονοστροφικὴ περίοδων ἑξακῶλων τετράς, ὧν ἡγοῦνται στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο, μεθ' οὖς (ἐν εἰσθέσει) κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, [τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς τριῶν περιόδων, καὶ αἱ μὲν πρῶται παραγράφῳ, ἡ δὲ τελευταία κορωνίδι σημειοῦται] (ὕφ' ἰ)

860 — 928. κορωνίς, εἰσίσασιν γὰρ οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσιν ἰαμβοὶ ξε', (ὕφ' οὖς)

929 — 934. διπλῆ καὶ μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν δυάδα, ⁷ διστίχους ἔχουσαν τὰς περιόδους, (ὕφ' ὀ)

935 — 946. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' ὀ)

947 — 948. (δύο) ⁸ διπλαῖ καὶ ἔπεται ὁμοία ἐκ τῶν ἐφθημιμερῶν τῆ πρώτῃ. (ὕφ' ὀ)

1 αὐτῇ. 2 ἕξ 3 γ' τρ. τὸ δὲ δ' 4 εἰσθέσει. 5 ἐκθέσει
6 Ald. τοῦ χοροῦ, μονοστροφικόν (vulgo μονοστροφικὴν) περίοδον ἑξακῶλον δ', quod Dind. sic correxit: τοῦ χοροῦ μετάβασις εἰς σύστημα μονοστροφικὸν περιόδων ἑξακῶλων δ' 7 διστιχεῖς 8 διπλῆ

949 — 951. διπλῆ καὶ ἄλλη περίοδος τοῦ χοροῦ, ἰαμβική καὶ αὐτή, ἐκ τριῶν μὲν διμέτρων ἀκατάληκτων καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ, (ὕφ' ὀ)

952 — 970. διπλῆ [δὲ] καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους δύο.....
¹ὕφ' ὀ

971 — 999. κορωνίς, ²ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιρρήματος, ὅτι τὰς στιχικὰς περιόδους οὐκ ἔχει ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδ' εἰσὶ παρεισβατικαὶ πρὸς τὸ θέατρον, αἱ μὲν ³προηγητικαὶ αὐταὶ περίοδοι εἰσιν ἑπτάκωλοι παιωνικαὶ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραρρύθμων δύο καὶ τεσσάρων διρρύθμων, (977), αἱ δὲ ἀκολουθητικαὶ περίοδοι εἰσι δεκάκωλοι ἐξ ἑννέα παιωνικῶν ⁴τετραρρύθμων, καὶ ἑνὸς τετραμέτρου τροχαϊκοῦ καταληκτικοῦ, (ὕφ' ὄν)

1000 — 1007. (κορωνίς, ὅτι) εἰσίσαισι οἱ ὑποκριταὶ R. . . . ., (ὕφ' οὐς)

1008 — 1017. διπλῆ [δὲ] καὶ περίοδος ἑπτάκωλος ἀμοιβαία, ἧς ⁵τὸ πρῶτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ δύο, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα δ', καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλον ἐν ὁμοίον τῷ πρώτῳ καὶ πέντε ἐν παρεκθέσει ἰαμβικὰ ἐφθημιμερῆ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνονται στίχοι ὅμοιοι τοῖς δύο ἐξ. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλον ὁμοίον τῷ πρώτῳ, ἑπτὰ στίχοι ὁμοίως ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, (ὕφ' ὄν)

1018 — 1036. (διπλῆ) . . . . . (ὕφ' οὐς)

1037 — 1046. (δύο) διπλαῖ, αὐτὴ γάρ ἐστιν ἡ περίοδος ὁμοίως τῇ ἀνωτέρᾳ ἑπτάκωλος ἀντιστρέφουσα, (ὕφ' ὀ)

1 fortasse μέλος χοροῦ, ὕφ' — Dind. 2 R. haec habet ὁ χορός ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν. 3 προηγητικαί, καὶ αἰτοῖς περίοδοι εἰσιν ἑπτὰ, κῶλα παιωνικὰ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραμέτρου δις, καὶ τριῶν μέτρων. 4 τετραμέτρων 5 fort. τὰ πρῶτα ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα δύο καὶ ἐν ἐν ἐπισθέσει καταληκτικόν, καὶ κῶλα δ', ἐν ἐκθέσει κῶλον ἐν ὁμοίον τῷ πρώτῳ καὶ τὸ πεμπτὸν ἐν εἰσθέσει ἰαμβος ἐφθημιμερῆς, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνεται στίχος (ἐν παρεκθέσει) ὁμοίος τῶν δύο ἐξῆς, τὸ ζ' ἐν εἰσθέσει κῶλον ὁμοίον τῷ πρώτῳ, ὁ ἕβδομος στίχος ὁμοίως (sc. ἐκκείμενος) ἰαμβος τετράμετρος καταληκτικός. Portus et Kusterus haec dederunt, διπλῆ καὶ περίοδος δεκάκωλος ἀμοιβαία. τούτων δὲ τῶν δέκα κῶλων τὰ μὲν α' β' δ' ζ' ἠ' θ' ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ γ' ε' ζ' ι' δίμετρα καταληκτικά, quod scholium est recentioris temporis.

1047—1142. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὖς)

1143—1173. κορωνίς καὶ εἰσθεσις εἰς μέλος τοῦ χοροῦ προωδικόν, (τριάδα) περιόδων τριῶν [ῶν] ἐστὶ πρώτη ἀναπαιστική [τριάς] τρισκαιδεκάμετρος ¹ἑπτάκωλος, τέλος δὲ αὐτῆς „ἀνατριβομένην τε τὸ δεῖνα“. (ὑφ' ὄ)

1174—1189. κορωνίς, εἰσέρχεται γὰρ ὁ ὑποκριτής, ²καὶ εἴσιν ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ ις', (ὑφ' οὖς)

1190—1209. (διπλῆ) . . . . . (ὑφ' οὖς)

1210—1213. διπλῆ (καὶ) περίοδος ³πεντάκωλος, ἧς τὸ πρῶτον ὁμοίον τῷ πρὸ αὐτοῦ, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τρίτον ⁴ἰαμβικός (στίχος) ἐν ἐκθέσει, τὸ τέταρτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸν ἡμιόλιον, τὸ πέμπτον ἰαμβικός στίχος, (ὑφ' ὄν)

1214—1221. διπλῆ καὶ δυνάδες τρεῖς, δικώλους ἔχουσαι τὰς περιόδους ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκατάληκτου ἐκκειμένου, τῆς μὲν πρώτης δυνάδος ⁵τὸ δεύτερον παιωνικὸν δίρρυθμον τὸ „προσλάβεσθ' ὦ φίλοι,“ (ὑφ' ὄ)

1222—1229. (διπλῆ) . . . . . (1230) ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δίμετροι ἀκατάληκτοι. Vict. (ὑφ' οὖς κορωνίς τοῦ δράματος).

ΣΦΗΚΕΣ.

1. Κατ' ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν τελευταῖος „πολλῶν δικαστῶν σφηγίαν διασκεδῶ.“

248. τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἠλλάξεν, ἐστὶ ⁶γὰρ μικτόν, συντεθὲν ἔκ τε ἰαμβικοῦ ⁷διμέτρου ἀκατάληκτου καὶ ἰθύφαλλικοῦ. [ὁ δὲ ἰθύφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους].

1272. ⁸Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀναστάτων ἐστὶ τῶν πλείστων δὲ εὔρον ἕνδεκα· τὰ δὲ τοιαῦτα πολ-

1 ὀκτάκωλος 2 καὶ ἔστιν ἰαμβεῖα τρίμετρα καταληκτικὰ
3 δεκάκωλος 4 ἰαμβικόν . . . . . εἰσθέσει 5 τὸ πρῶτον. 6 γὰρ om. V. μικρὸν V. 7 τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.).
8 μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀνάστατων εἶναι. τῶν πλείστων δὲ εὔρον ἕνδεκα. μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πόλλοις φέρεται στίχου ἑνὸς καὶ

λάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρῆντα, ὅτι μὲν τσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα. Μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πολλοῖς φέρονται στίχοι (παιωνικοὶ) ἑπτὰ καὶ τετράμετρον (τροχαϊκόν), ὧν ὁ νοῦς οὐ προσπίπτει. Ἡλιόδωρος. — [Μετὰ τὸν στίχον τὸν γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ εἰσιόνθ' ἐκάστοτε“ εἰσὶ τόποι ἑπτὰ, ἔχοντες στιγμὰς [καὶ] ἀλόγους.] — V.

Deinde fragmenta exstant in schol. av. 1058 *Εἰώθασι* — πεποίηκε. 1731 *τριὰς ἐπρωδική*. Plut. 302 inde a verbis ὁ δεύτερος τετράμετρος — ὁ δὲ ἑβδομος δίμετρος καταληκτικός, 322 *κορωνίς*. Ran. 316, 384, — desunt in schol. Lysistr. Eccles. et Thesmophor.

τρίτον ὁμόσον προσπίπτει. Ἡλιόδωρος, μετὰ τὸν στίχον τὸν „γλωττοποιεῖν εἰς τὰ πορνεῖ εἰσιόνθ' ἐκάστοτε“ εἰσὶ τόποι ἑπτὰ ἔχοντες στιγμὰς, καὶ ἀλόγως, ὧν ἐκ προχείρου μὲν εὔρεῖν τὸν λόγον οὐκ ἔστι, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρῆντα, ὅτι μὲν τσαῦτα ἦν τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα cod., quod Bergkiius emendavit.

Explicatio compendiorum.

- R. Codex Ravennas,
 V. „ Venetus Marcianus 474,
 G. „ eiusdem bibliothecae 475,
 Θ. „ Florentinus Laurentianus 2779,
 Γ. „ eiusdem bibliothecae plutei 31, 15,
 M. „ Mediolanensis Ambrosianus L, 39,

-
- R. Acharn. Equit. Nub. Vesp. Pax. Aves. Lysist. Thesm. Ran. Eccl. Plut.
 Ravennati propria sunt scholia Thesmoph. Lysistrataeque versuum 818—
 889, 1099—1228, 1260—1278, 1297—1311; desunt Equitum 216—1408,
 Pacis 1039—1356, Avium 239—394, Lysistratae 376—404.
- V. — Equit. Nub. Vesp. Pax. Aves. — — Ran. — Plut.
 G. — Equit. Nub. Vesp. Pax. Aves. — — Ran. — Plut.
 Θ. — Equit. Nub. — — — — — Ran. — Plut.
 Γ. Acharn. Equit. — Vesp. Pax. Aves. — — — Eccl. —
 M. — Equit. Nub. — — Aves. — — Ran. — Plut.
 Aldina. Acharn. Equit. Nub. Vesp. Pax. Aves. — — Ran. Eccl. Plut.

( ) His parenthesesos signis quae inclusa leguntur, absunt a codice Ravennate.

[ ] His uncis quae concluduntur, absunt a codice Veneto.

[[ ]] His uncis duplicatis quae circumdedimus absunt ab utroque codice Ravennate aequae ac Veneto.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

1—253. [[*Ἡ εἰσθεσις*¹ τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἐξ ἀμοιβαίων² προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὧν τελευταῖος, „τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τάληθῆ λέγοι.“ ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τούτων τὸ χοροῦ. ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρονσιν. Ὅρων ὁ Καρίων τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἐπόμενον, σχετλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶ τὸ ὡς ἀργαλέον ἦτοι τὴν ἀρχήν. Σχόλιον τοῦ λογικώτατου μαγίστρου, ex cod. Parisino.]]

253—302. [[ὧ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη: *Εἰσθεσις* διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ἐννέα πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, ἄχρι τοῦ, „ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην,“ ὧν οἱ μὲν μέτετρα μτροὶ εἰσι καταληκτικοί, οἱ δὲ „βληχόμενοι τε προβατίων,“ καὶ „αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,“ ἔτι δὲ „ἠγούμενον τοῖς προβατίοις,“ καὶ „εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα πον,“ τέσσαρες ὄντες, ³ δίμετροί εἰσιν ἀκατάληκτοι. καὶ τὸ μὲν τετράμετρον Ἰππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρῆσασθαι. οἷόν ἐστι καὶ τὸ „⁴ εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεια.“ τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι τὸ „καὶ μαίνομαι κοὺ μαίνομαι.“ ἐφ' ἐκάστῳ συστήματι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ

1 τῆς τοῦ cod., quod Dübner emendavit. 2 Post ἀμοιβαίων addidi προσώπων cf. schol. nub. 1. 3 Hac forma masculini generis utitur Heliodorus, paulo infra legitur δίμετρον. 4 Cf. apud Hephaestionem cap. V. 1.

ἔξω νενευκυῖα. ¹ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου, (εὐρηται γὰρ καὶ οὕτως) ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς· ὅπερ τραγῶνιου πλαγίου σχήματι ἔοικεν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος αἰεὶ γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμῆ τίς ἐστι βραχεῖα, καμπὴν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἥς ἑξῆς αἰεὶ τίθεται κορωνίς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ δηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς ² καὶ ἀντιστροφαῖς καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ ³ παράγραφος τίθεται, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν· ἥς τὸ σχῆμα γραμμῆ τίς ἐστι βραχεῖα, ὅσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. δῆλα δὲ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα σχήματα καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἄστερισκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι ἔοικεν. Ἡφαιστίων δὲ φησὶν ⁴ ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἄστερισκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης. χρώμεθα δὲ, φησί, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς· ἦτοι ὅταν, τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπεται ὁ χορὸς· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῆ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ ⁵ ἦτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἐν τε τοῖς λαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς. ἐὰν μέντοι ἡ στροφή ἔξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἔξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι, ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφή,

1 Conf. Coel. Rhodigin. Antiq. Lect. lib. 15 cap. 20, et Villosion. praefat. ad Homer. p. XVIII. Dübn. 2 Id est ἐν ταῖς (ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων) στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς 3 Id est in diverbio ipso ad disiungendos inter se singulos personas. 4 Cf. apud Hephaestionem cap. XV.; supplendum ex Hephaestione, ut integra sibi constet sententia, κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον τοῦ Ἀλκαίου ἔκδοσιν. loquitur enim de illa, quam Aristophanes grammaticus curaverat Alcaei editione. Hemst. 5 ἦτοι ex cod. Paris. et Hephaest. additum. post ἦτοι apud Hephaestionem Bergkii παραγραφῆ excidisse monet.

ἢ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἵπτον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δέ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται, ὡς, ἐὰν γε μεταβολὴ μόνον ἢ στροφῶν, ἢ ἔξω βλέβουσα τίθεται.]]

302 — 308. [[ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην: ¹Ἐκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῶν στίχων καὶ κώλων ²εἴκοσι. εἰσὶ δὲ τοῦ πρώτου συστήματος ³στίχοι καὶ κῶλα ἑπτὰ. τούτων ὁ πρῶτος τετράμετρος ⁴ἀκατάληκτος, ⁵οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου

δέξαι με κωμάζοντά, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικός, ὡς τὰ πρὸ τούτων· ὁ δὲ τρίτος δίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος καταληκτικός ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτῳ· ὁ ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος ⁶καταληκτικός· ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

ἐφθημιμερῆ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβὴν· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

309 — 315. οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην: [[Τοῦ ⁷δευτέρου συστήματος στίχοι καὶ κῶλα ἑπτὰ. ἔχουσι δ' ὁμοίως τῇ προφθάσῃ περιόδῳ καθ' ἕκαστον.]]

316 — 321. [[ἀλλ' εἶα: Τῆς τρίτης περιόδου στίχοι καὶ κῶλα ἕξ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα· ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἢ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1 Totum hoc schol. omisit Θ. Regius: τὸ α' καὶ β', λαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικά ὁμοια τοῖς ἄνω. 2 εἴκοσι Portus. ὀκτώ Ald. 3 στίχοι καὶ κῶλα Kusterus. στίχων καὶ κώλων Ald. 4 ἀκατάληκτος. „iure Kusterus scholiasten reprehendit, qui primum versum esse dixerit τετράμετρον ἀκατάληκτον, quum sine dubio sit τετράμετρος καταληκτικός. qui in tam manifestum errorem labi potuerit, miror; nisi credibile putes eum reperisse, ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακκῶσαν ἄν.“ Hemst. 5 οἷον τὸ cf. apud Hephaestionem cap. V. 6 Traduntur hoc scholio (ὁ δεύτερος — ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταλ.) genuina verba Heliodori, quod testatur planissime adverbium ὁμοίως post τετράμετρος καταληκτικός supervacaneum, apud Heliodorum autem versuum sedem (sc. ἐκκείμενος) indicans. 7 Schol 309 et 316 om Θ.

322—414. χαίρειν μὲν ὑμᾶς : [[Κορωνίς, ¹ ὅτι εἰσίσ-
σιν οἱ ὑποκριταί. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι γ', ὧν ὁ τελευταῖος· „καὶ δὴ βαδίζω. σπεῦδε νῦν·
τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.“]]

415—486. [[ὦ Φερμόν ἔργον : Κορωνίς ² ἑτέρα ὁμοία·
οἱ δὲ στίχοι, ὡς οἱ προφθάντες, ἰαμβικοὶ εἰσι τρίμετροι
ἀκατάληκτοι ογ', ὧν τελευταῖος

ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

487—597. [[ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν : Εἰσθεῖς ³ διπλῆς
ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτι-
κῶν ⁴ ριά' ὧν τελευταῖος

τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἀρπάζειν, πρὶν ⁵ καταθεῖναι.

καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον διὰ τὸ κατακό-
ρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι, οὐ μὴν εὐρηκέναι πρῶτον· ἐπεὶ
καὶ παρὰ Κρατίνῳ καὶ πρὸ τούτου παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ
Ἀριστοξένῳ τῷ ⁶ Σελινοῦντίῳ Ἐπιχάρμου πρεσβυτέρῳ, ὡς
Ἡφαιστίων φησί, τούτῳ τινὰ τῷ μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμ-
μένα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ
δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενεκῦια.]] ⁷

1 Om. hoc schol. Θ., quod est Heliodori a recentiore scholiasta
parum mutatum cf. cetera huius generis 415, 823, 850 (Κορωνίς ἑτέρα
εἰσιόντων ὑποκριτῶν — ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.) 2 Hoc scholium
om. Θ. 3 Hoc scholium om. Θ. 4 ριά, hunc numerum quem
ceteri codices omiserunt praebet Reg. 5 πρὶν καὶ Ald. 6 σελλη-
νοῦντίῳ Ald. „correctum ex Hephaestione“ Düb. (cf. cap. VIII.).
7 Alius grammaticus ad v. 487 haec annotat: (Κομμάτιόν^a ἔστι δύο
στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλει τὸν^b τέταρτον. τὸ δὲ ἔξῃς,
χρῆ λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας.) — Ἄλλως. παράβασις· ὁ γὰρ ποιητῆς
δοκεῖ τὸ σκέμμα γυμνάζειν. V. τὸ (δὲ) μέτρον ἀναπαιστικὸν τετρά-
μετρον^c (καταληκτικὸν εἰς^d συλλαβήν). δέχεται δὲ ἀνάπαιστον, σπον-
δεῖον^f καὶ δάκτυλον [[παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς· σπανίως δὲ καὶ προ-
κελευσματικόν.]] — a κομμάτιον — τέταρτον infra post δάκτυλον
ponit V., qui ἔστι om. b τὸν δ' V. εἰς τὸ τέταρτον Ald. c τετρα-
σύλλαβον R. V. d εἰς συλλαβήν om. V. e δέχεται δὲ τὸ ἀναπαι-
στικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον Ald. f καὶ om. R. V. σπον-
δεῖον ἰαμβον R. ἰαμβον καὶ δάκτυλον libri quidam Hephaestionis (cf.
cap. VIII.). post haec R. ponit χρῆ λέγειν ἡμᾶς ἀντιλέγοντας. Reg.:
Ἔστι δὲ ἀναπαιστικόν, οὐχ ὅτι πάντας τοὺς πόδας ἀναπαιστούς ἔχει,

598—618. [ἀλλὰ φθείρον καὶ μὴ γρούζης: Ἐκθεσις
¹τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κα', ὧν τὸ
 πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκα-
 τάληκτον, τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δ' καὶ τὸ πέμπτον
 ὅμοια, τὸ ε' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἑβδομον ὅμοιον τῷ α',
 τὸ η' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἔννατον ὅμοιον τῷ α', τὸ δέκα-
 τον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ια' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ ιβ'
 ὅμοιον τῷ β', τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε', τὸ ις', τὸ ιζ', τὸ ιη', τὸ
 ιθ' ὅμοια τῷ πρώτῳ, ἦτοι δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ κ' ὅμοιον
 τῷ β', ἀναπαιστικὴ βᾶσις, ἦτοι μονόμετρον, ὃ καὶ παρα-
 τέλευτον ὀνομάζεται· τὸ κα'

καὶ τῆς πενίας καταπαρθεῖν,

δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἦτοι ἑφθήμερες,
 ὅμοιον τῷ Κρατίνου ἐν Ὀδυσσεῦσιν

σιγάν ²νυν ἅπας ἔχε, σιγάν,
 καὶ πάντα λόγον τάχα πεύση.
 ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
 πλέομεν δ' ἄμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

καλεῖται ³ δὲ παροιμιακόν, ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ πα-
 ροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εἰκότως δέ·
 εἰσὶ γὰρ παροιμίαι ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαί, καὶ οὐ τούτου
 μόνου τοῦ μέτρον. εἶτα δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ
 τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι ἔξω
 νενευκῶται.]]

619—626. αὕτη μὲν ἡμῖν: Σύστημα κατὰ περικοπὴν
 ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ὁπτιώ·
 ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἔξῃς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα

ἀλλ' ὅτι μάλισθ' ὅτι (scrib. οὔτοι) πλεονάζουσι, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ
 τὸ ἐκ παντὸς τὸν τελευταῖον ἦτοι ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς
 συλλαβῆς ἀνάπαιστον εἶναι. ἐπιδέχεται δὲ διὰ μέσου ἀδιάφορον καὶ
 σπονδείους, ἰάμβους τε καὶ δακτύλους.

1 Totum hoc choliū om. Θ. 2 νῦν Ald. 3 In Iunt. ἔχε
 σιγάν· καλεῖται δὲ καὶ παροιμιακόν διὰ τὸ πολλὰς παροιμίας τούτῳ
 πεποιῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τί.
 καὶ πάντα etc. „illa, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων τι, perti-
 nere suspicor ad v. 600 [cui ascriptum est in Regio, additis λέγει δέ
 ὅτι οὐ μὴ με πείσεις καὶ ἐὰν δόξης πείθειν], quasi ab iis proverbialiter
 usurpari monere voluisset, qui de veritate cuiusvis rei persuasi a
 suscepta semel sententia nullis machinis dimoveri se patiuntur.“ Hemst.

γὰρ χορὸν ὄφειλε θεῖναι, καὶ διατρῆψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν.

627 — 640. [[ὦ πλεῖστα Θησείοις : Ἐτερον σύστημα ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι ἰ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ¹ὁ ἐνδέκατος ἀντισπαστικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος, ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτῳ β· ὁ δωδέκατος ἰαμβικὸς τρίμετρος· οἱ ἐξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι διτροχαίου (αἱ γὰρ βραχεῖαι κατ' ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζέσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. σημειῶσαι ἔνταῦθα ὅτι δεῖον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρονσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμωδίας συνηθείᾳ, ἐν ἣ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προεῖρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν.]]

641 — 770. [[τίς ἢ βοή ποτ' ἐστὶ : Κορωνίς ²εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκθ' ὧν τελευταῖος

ἐγὼ δ' ἀπαντῆσαι γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ἐπὶ τέλει ἐκάστου συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ ³κομμάτιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὄφειλε θεῖναι καὶ διατρῆψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων ἐκείνοις συμμίξειεν.]]

1 Alius Grammaticus ad hunc versum annotat haec: λέγεις μοι χαρὰν: Τὸ συστημάτιον τοῦτο κώλων ἐστὶ δ'. τὸ α' τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμίσεως — Reg. ἡμίσεος — ποδὸς οὐσῶν. τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παιῶνων δύο καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ εἰς ἀναπλήρωσιν τελεῖοι ποδός. — ἐκ παιῶνων δύο Hemst. παιῶν, δ' δύο Iunt. „Regius recte παιῶνων τετάρτων δύο“ Dübn.; fort. ἐκ παιῶνος τετάρτου, διακάμβου καὶ συλλαβῶν τριῶν —, deinde fortasse restituendum est λειπούσης μιᾶς συλλαβῆς. 2 Totum scholium om. Θ. 3 Post v. 770 adscriptum κομμάτιον χοροῦ in V. Θ. (non G.).

771—801. [[καὶ προσκυνῶ γε : Κορωνίς ¹ἑτέρα εισιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι λά, ὧν τελευταῖος

ἀνίσταθ' ὡς ἀρπασόμενος τὰς ἰσχύδας.

ἐφ' ἐκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ αὐθις· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρίψαι μικρόν, ἄχρις ἂν ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλλων, ὅπως εισιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται.]]

802—822. [[ὡς ἦδὺν πράττειν, ὠνδρες : Εἰσθεῖς ² συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων ὁμοίων κβ', ὧν τελευταῖος

ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν κἀνταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συστήματος κομματιὸν τι θεῖναι χοροῦ, ἄχρις ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος ³ἐξέλθοι· ὁ δὲ ἰκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισάμενος, ὥστε θῦσαι αὐτόν, ἐν ὅσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξεισιν, ἐξάγει εὐθὺς αὐτὸν συντηχεῖν, ⁴ὡς μὲν τινες, τῷ δικαίῳ ἄτοπον γὰρ εἶναι φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου· ⁵ὡς δ' ⁶ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραί.]]

823—849. [[ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον : Κορωνίς ⁷ἑτέρα εισιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος

χαριεντά γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

850—958. [[ὄμοιοι κακοδαίμων : Κορωνίς ⁸ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ρθ', ὧν τελευταῖος

νὴ δ' εἰσώμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

1 Totum scholium om. Θ. 2 Totum scholium om. Θ. 3 ἐξέλθῃ Reg. 4 ὡς μὲν τινες omis. Reg. 5 Verba ὡς δ' ἐν τοῖς — γραί omittit Reg. 6 „Suspisor sensum esse, in antiquis exemplaribus non comparere Chremyli personam ante v. 966; sed iuniores aliquos, indecorum ratos si Iustus cum servo familiariter colloqueretur, herum introduxisse statim v. 825. schol. ad 885: τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει. adesse igitur putabat Chremylum.“ Dobräus. „est recentissimi annotatio grammatici, cuiusmodi in scholiis non raro infimae aetatis codices παλαιὰ ἀντίγραφα vocari videmus.“ Dind. 7 Totum scholium om. Θ. 8 Totum scholium om. Θ.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς ¹τὸ χοροῦ αὐθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντός, ἄχρῃς ἂν τις ²ἐπέλθοι ὑποκριτῆς ἕτερος.]]

959—1041. [[ἄρ' ὦ φίλοι γέροντες : Κορωνίς ³ἕτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ', ὧν τελευταῖος

στέφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1042—1096. [[ἀσπάζομαι : Κορωνίς ⁴ἕτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἕξ, ὧν τελευταῖος

ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

μετὰ δὲ τὸν δέκατον στίχον, ⁵κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον ὄλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν, ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἐξῆς τὸ χοροῦ αὐθις. ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν εἰσιόντων ἐντός τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρῃς ἂν τις ἕτερος ⁶ἐπέλθοι ὑποκριτῆς.]]

1097—1170. [[τίς ἔσθ' ὁ κόπτων : Κορωνίς ⁷ἕτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οδ', ὧν τελευταῖος

ἴν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι μοι δοκῆς.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1171—f. [[τίς ἂν φράσειε : Κορωνίς ⁸ἕτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος

τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι.

1 τὸ addidi. 2 ἐπέλθῃ cod. 3 Totum scholium om. Θ. 4 Totum schol. om. Θ. 5 ad v. 1052 Reg.: "Ἔστι δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, ἢ γ. τοῦ β' ποδὸς λείποντος. τὸ δὲ „τὴν δᾶδα μὴ μοι πρόσφερε“ στίχος ἕτερος τρίμετρος. 6 ἐπέλθοι sic ad v. 851: ἄχρῃς ἂν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτῆς ἕτερος. „solent alioqui crebrius adhibere ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, προέρχεσθαι, προιέναι“ Hemst. his verbis praeter προέρχεσθαι utitur Heliodorus. 7 Totum hoc scholium om. Θ., in quo χοροῦ adscriptum. 8 Totum scholium om. Θ.

ἔξῃς δὲ τούτων καὶ τελευταῖοι παντὸς τοῦ δράματος στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετραμέτροι καταληκτικοὶ β'. ἔξῃς δ' αὖ τούτων ἡ κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα περατοῦσα.]

ΝΕΦΕΛΑΙ.

1—262. [[*Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἀρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἔξῃς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι*¹ *σνθ', ὧν προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον.*² *ἐν ἐκθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν τριακοστὸν*³ *τρίτον ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὗτος*

καταπαττόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει τῶν συστημάτων παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.]

263—274. *εὐφημεῖν χρῆ*: [[*Ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ὕμνου εἴσθεσις ἐστὶν ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν* *ιβ', ὧν τελευταῖος*

ἐπακούσατε δεξιόμενοι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

*καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον,*⁴ *ὡς εἴπομεν. τὰ τοιαῦτα δὲ εἶδη καλεῖται ἑτερόστροφα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος.]*

275—290. *ἀέναοι Νεφέλαι*: [[*Ἡ*⁵ *ἐπεισόδιος αὕτη στροφή καὶ ᾠδὴ τοῦ χοροῦ κῶλων ἐστὶ* *ις', ὧν τὰ πρῶτα δύο*

1 *σνθ'* Kusterus. Ald. *σμε'*. „numerantur soli trimetri, omissis brevioribus versibus“ Herm. Reg. *σξ'* 2 *ἐν ἐκθέσει* Hermannus, „i. e. posteriore parte horum colloquiorum inde a v. 222. cod. *ἐν εἰσθέσει*“ recte legitur *ἐν εἰσθέσει*, quam vocem scholiasta ab Heliodoro petitam, etsi alia vi subiecta, suum in scholium transtulit, cf. *κωλομετρίαν* (nub. 1170). 3 „Quartum in editis.“ Dübner. 4 Cf. schol. Plut. 487. 5 Alius interpretis exstat hoc scholii fragmentum: [[*τοῦ δὲ χοροῦ τὰς ἐκατέρωθεν λέγουσι περιόδους, οὔσας* *ις' κῶλων.*

δακτυλικὰ πενθήμερη, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ¹ ἄς Ἐφαιστίων φησί, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρῆσασθαι ἐν ἐπωδῶ· ὡς τὸ

ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ἔχει δὲ τὸ πενθήμερες, ὡς εἴρηται, πόδας δύο καὶ συλλαβήν. τὸ γ' ἀναπαιστικὸν ἐφθήμερες, ὃ καλεῖται, ² ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἔχει δὲ πόδας γ', καὶ συλλαβήν, ὡς εἴρηται. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον. καὶ τούτῳ γὰρ οὕτως ἐν ἐπωδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἐφαιστίων φησί. τετράμετρον δὲ εἴρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε' ὅμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η', τὸ θ' καὶ τὸ ι' ὅμοια. τὸ ια' ὅμοιον τῷ πρώτῳ· τὸ ιβ' ἀναπαιστικὸν πενθήμερες. τὸ ιγ' δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονοποδίαν. τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ δ'· τὸ ιε' ὅμοιον· ³ τὸ ις'

τηλεσκόπῳ ὁμιατι γαῖαν

ἀναπαιστικὸν ἐφθήμερες· ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἔστι γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πω, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆεν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενεκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.]

291 — 297. ὦ μέγα σεμναί : [[Τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύστημα ἐκ στίχων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ', ⁴ ὡς ἐρρέθη. λέγεται δὲ τοῦτο σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὡς Ἐφαιστίων φησὶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

298 — 313. παρθένοι ὄμβροφόροι : [Ἡ ἀντιφθὴ αὕτη τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τῇ ᾠδῇ δεκαέξ· ὧν ὁ τελευταῖος

τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ' ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν.] fort. sic restituendum: τοῦ μὲν χοροῦ τὰς ἐκατέρωθεν λέγοντος περιόδους —, τῶν δὲ ὑποκριτῶν τὴν μέσων ὄντων ἐκ., περιόδους, quod praebet Ald. Spanh. male mutavit in παρόδους comparato scholio Vesp. 270. videntur autem haec verba cum ob totam interpretandi rationem (cf. schol. Acharn. 489), tum ob adiectivi ἀναπαιστικῶν formam ad Heliodorum esse referenda.

1 In Cap. VII. 2 Cf. schol. Plut. 598. 3 τὸ ις' Hermannus. τῷ ις' Ald. 4 Scholiasta respicere videtur notam, quae exstat ad v. 275, aut talia exciderunt: καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον

καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ¹ ἢ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφότεραι ἔξω νενευκῦαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδιδόμενα.]

314 — 438. [[πρὸς τοῦ Διός: Εἴσθεσις ² διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλου ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ρκε', ὧν τελευταῖος

διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον ὅς μ' ἐλέτριψεν. καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦα.]]

439 — 455. [[νῦν οὖν χρήσθων: Ἡ ἔκθεσις τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιη'. ὧν τὸ πρῶτον ³ τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὰ δὲ ἔξῃς δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ δωδεκάτου καὶ ἑπτακαιδεκάτου, ἀναπαιστικῶν βάσεων ⁴ παρατελεύτων καλουμένων, καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς ὄντος, καὶ παροιμιακοῦ, ὡς εἴρηται, καλουμένου. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦαι.]]

456 — 475. λῆμα μὲν πάρεστι ⁵: [[Ἐπέκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἐκ κώλων κ', ⁶ ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ γ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ δ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ⁷ ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές. τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βᾶσις. τὸ ἑβδομον ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ὁμοιον. τὸ ἔνατον ἰαμβικὸν πενθημιμερές, ὃ προῦχον καλεῖται. τὸ δέκατον ὁμοιον τῷ τρίτῳ.

1 ὁ μὲν 2 εἴσθεσις Hermannus, ἔκθεσις Ald. 3 Trimeter dicit, quia in Aristophane legit νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὃ τι βούλονται. Herm. 4 Cf. Plut. 598 et nub. 456. Errat scholiasta βᾶσιν ἀναπαιστικὴν appellans παρατελεύτων. 5 ἐπέκθεσις i. e. periodus, quae ἔκθεσιν subsequitur. 6 Verba ὧν τὸ πρῶτον — τὸ ἑβδομον et in V. tradita paucis mutatis sunt Heliodori. 7 ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές, in V. τὸ ε' φερεκράτειον ἀτελές (scrib. Φερεκράτειον cf. κωλομετρίαν). intellegitur autem versus ἐν βροτοῖσιν ἔξεις (ithyphallicus), cum φερ. ἀτελ. his constet pedibus $\underline{\cup} - \cup - \cup | \cup -$ cf. M. Vict. lib. II, 7. „dimetrum brachycatalectum (antisp.), quod quidam Φερεκράτειον ἀτελές vocant, ut choreis cantat“, fort. choreisque canat $\cup - - \cup | \cup -$.

τὸ ἐνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ. τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν πεν-
 θημιμερές. τὸ τρισκαιδέκατον ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ τεσσα-
 ρεσκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ πεντεκαιδέκατον δακτυ-
 λικὸν ἐφθημιμερές, ὃ Ἀλκμάνειον καλεῖται. τὸ ἑκκαιδέκατον
 ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ἑπτακαιδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὸ
 ὀκτωκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ. τὸ ἑννεακαιδέκατον, ὃ
 παρατέλευτον ὀνομάζεται, δακτυλικὴ βᾶσις. τὸ εἰκοστὸν
 ὅμοιον τῷ πεντεκαιδεκάτῳ.]

476 — 509. [ἀλλ' ἐγγείρει : ¹ Ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀνα-
 παιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς
 τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν
 ἐπεκθέσεως δύο συνήθως διπλαῖ ἔξω νενευκῦαι, τῆς δὲ
 διστιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσημᾶτιστα,
 διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λβ' ἰαμβικά
 εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα ὧν τελευταῖον

χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

510 — 517. [[ἀλλ' ἴθι χαίρων : ² Τοῦτο διὰ τὸ εἰσά-
 γεσθαι τὸν χορὸν, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν, ὀνομάζεται κορω-
 νίς. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος,
 ὀνομάζεται κομμᾶτιον, κώλων ὀκτώ. ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀνα-
 παιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ χοριαμβικὸν δίμετρον
 ὑπερκατάληκτον ἐπιμιγμένον δισπονδείῳ. τὸ δεύτερον ἀνα-
 παιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ τὸ ἕξῃς καὶ τὸ ἑβδομον
 καὶ ³ τὸ μετ' αὐτὸ χοριαμβικά δίμετρα καταληκτικά εἰς ἀμφί-
 βραχυν περαιούμενα, ἢ βακχεῖον, διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστο-
 φάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα, τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον
 ἀκατάληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς βᾶσεως εἰς χοριαμβι-
 κὴν ὑπερκατάληκτον.] ⁴

1 Totum scholium om. G. Verba εἰώθασι — δίστιχον sunt vete-
 ris interpretis Heliodori etsi mutata cf. κωλομετρίαν. 2 Τοῦτο διὰ
 τὸ εἰσάγεσθαι — κορωνίς. his verbis scholiasta temere explicat verba
 Heliodori, quae haec fuerunt sine dubio: Κορωνίς, ἐξεληθόντων τῶν
 ὑποκριτῶν ὁ χορὸς κ. τ. λ., totam periodum (κομμᾶτιον) „κορωνίδα“
 appellari opinatus. 3 τὸ addidit Hermannus. 4 Alius gramma-
 tici annotatio exstat in Regio haec: [τὸ συστηματικὸν τόδε ἐκ κώλων
 συνίσταται ἢ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριάμβου, σπονδείου καὶ
 ἀμφιμάκρου. τὸ β' δακτυλικὸν μονόμετρον. τὸ γ' χοριαμβικὸν μονό-

518 — 562. [[ἐπτὰ¹ δὴ ὄντων τῶν τῆς παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἦντον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπι-

μετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου τὸ δ' ὁμοιον τῷ γ'. τὸ ε' ἐκ β' χοριάμβων. τὸ ζ' ἐκ διάμβου, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ η' ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἡ παράβασις ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με' συνισταμένη, ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσεται.

λέγεται δὲ τροχαϊκὸν τοῦτο τὸ μέτρον, οὐχ ὅτι μόνον τροχαίους ἔχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ μάλισθ' ὅτι ἐκ παντὸς τὸν ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς τροχαῖον ἔχει. παράβασις δὲ λέγεται τοῦτο τὸ σύστημα, ὅτι οἱ ποιητὰὶ ὡς ἐκ στόματος τοῦ χοροῦ ἐξέφαινον πρὸς τοὺς θεατὰς, ἃ ἐβούλοντο γενέσθαι αὐτοῖς ὡς οἰκεῖοις προσώποις τοῖς χοροῖς κεχρημένοι, ὅπερ καὶ νῦν οὗτος ποιεῖ δι' αἰτίαν τοιαύτην· νόμος ἦν Ἀθηναίοις μήπω τινὰ ἐτῶν λ' γεγονότα μήτε δρᾶμα ἀναγινώσκειν ἐν θεάτρῳ, μήτε δῆμηγορεῖν. τούτῳ τῷ νόμῳ καὶ ὁ κωμικὸς οὗτος εἰργόμενος πρότερον διὰ τὸ μὴ τριακονταετῆς ἔτι ὑπάρχειν, ποιῶν δρᾶματα διὰ Φιλωνίδου^a καὶ Καλλιστράτου ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ θέατρον, ὧν ἐν ἦν τὸ τῶν Δαιταλέων λεγόμενον, ἐν ᾧ δύο εἰσήγαγε μειράκια διαλεγόμενα, σῶφρον τε καὶ αἰσχρόν. καὶ πολλοῖς τῶν θεατῶν ἐπηνέσθη^b, οἱ μέντοι καὶ νενίκηκεν ἐν τούτῳ ὁ ποιητής. ἐπιβὰς δὲ ἤδη τοῦ λ' ἔτους, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν Νεφελῶν ποιήσας δι' ἑαυτοῦ διδάσκει, καὶ αἰτεῖ παρὰ τῶν θεατῶν, ἃ δεῖ γενέσθαι αὐτῷ, ἦτοι τὸ νικῆσαι τῷ δρᾶματι. Vict.]] a διὰ Φιλωνίδου Reg., ut emendaverat Hermannus, Vict. καὶ Φιλ. b ἐπηνέσθη Regius. Düb. ἐπηνέσθη

1 Alius Grammaticus haec docet: ὃ θεώμενοι: παράβασις τοῦ χοροῦ R. V. [[Ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι. εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής.]] παράβασις δὲ ἐστὶν ὅταν^a ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβᾷς οὕτως^b ἀπαγγέλλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. (εἶδη δὲ παραβάσεων ἐπτὰ· ἀπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν^c τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἀπλᾶ ἐστὶ ταῦτα· κόμματιον· παράβασις ὁμωνύμως, ἢ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ^a τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται·^c πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, στροφῆ, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. ἢ μὲν οὖν στροφῆ καὶ ἀντίστροφος συνεπίπτουσι κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· πάλιν τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. [τινὲς δὲ προστιθέασιν καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδὴν. ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα.] ἢ μὲν οὖν παράβασις ἢ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεῖα ἐστὶ. εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις, ὧν ἐστὶ καὶ αὕτη.) a ἐκτὸς προτ. R. ἐκ τῆς προτέρας Düb. b οὕτως V. et ut videtur R., in quo literae evanuerunt. ἀπαγγέλλῃ R. Ald. ἀπαγγέλλῃ V. ἀπαγγέλλῃ Düb. c εἶδη δὲ τῆς παραβάσεως ἀπλᾶ γ' καὶ κατὰ σχέσιν V. scribendum est εἶδη δὲ τῆς π. ἐπτὰ,

ρήματος, ἂν μηδὲν ¹ἀποδιδῶται. ἐὰν δὲ ἐνῆ τὰ ἀνακνυλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἢ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπίρρηματος ἢ ἔξω νενευκυῖα. ²ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδόμενοις πάλιν ἐφ' ἐκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου δύο διπλαῖ, ἢ μὲν κατ' ἀρχάς, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ἡμῖν ὅτι ³ἀνταποδίδονται. ⁴τὸ δὲ μέτρον ἀσύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν με', ὧν τελευταῖος

ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσετε.

τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται τροχαῖον καὶ σπονδεῖον, πλὴν τῆς παρατελείτου, μὴ ὄντος τοῦ μέτρον χωλοῦ. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχοι. τῶν δ' ἀρτίων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιστον, καὶ οὖς ἔφην ἐγχωρεῖν πάσῃ χώρᾳ. ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἴαμβον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρήν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τοῦ χ σημειοῦσθαι. ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος.]

563—574. [[ὕψιμέδοντα μὲν : Τοῦτο ᾧδῆ καὶ στροφή ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὄραν καὶ ⁵ἄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἢ ᾧδῆ. ἔστι δὲ ἢ παροῦσα στροφή κώλων ιβ'. ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον διαμβῶ. τὸ β' ὅμοιον. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικόν, ἐπιμεμιγμένον βακχείῳ, ὃ

ἀπλᾶ μὲν d τῆ ἀναπ., quod emend. Dübn. e πν. ὁ μακρὸς V. extremis verbis utitur scholiasta ἢ μὲν οὖν — καὶ αὕτη, unde pergit ἐπὶ δῆ, Kusterus ἐπὶ δὲ

1 Hephaest. (cf. cap. XV.) ἀνταποδιδῶται. ἐὰν δὲ ἐνῆ. ἀποδίδονται et ἢ Ald. 2 Aut verba hoc loco sunt mutila aut temere descripta ex Hephaestionis cap. XV. 3 Ut apud Hephaestionem in fine capitis XV., sic hoc loco scribendum ἀνταποδέδοται 4 Exstat alia annotatio, cuius prima verba veteris sunt scholii: [[οὕτω νικήσαιμ' ἔγωγε : Διπλῆ εἰσθεσις εἰς τὴν παράβασιν. οὐχ ἢ αὕτη δὲ ἐστίν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρον τῆ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ' ὡς ὀλίγω πρότερον εἴρηται, τοῦ καλουμένου Εὐπολίδείου.]] 5 ἄδειν, ἐπὶ τῷ ἄδειν εἰς Hermannus.

καλεῖται ἐφθήμερες. τὸ τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὅμοια. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διαάμβου, ¹χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ ἑβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν πεντάμετρον. τὸ ἔνατον δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δέκατον ὅμοιον, ἐκ δισπονδείου καὶ χοριάμβου, ἢ δακτυλικὸν ἐφθήμερες, τῆς σι ἀντὶ μακροῦς λογιζομένης. τὸ ἐνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκόνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διαάμβου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος

„κάπρος ἦνίχ' ὁ μαινόλης
Κύπριδος θάλος ὤλεσε.“

τὸ δυοκαδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθήμερες ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους

Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ
συμπτίκτοις ἀναπαίστοις.

καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος [καὶ διπλῆ ἔσω νενεκνῦα Junt.], δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. Vict.]

575 — 594. [ᾧ σοφώτατοι θεαταί : Τοῦτο ἐπίρημα ὀνομάζεται, διὰ τὸ ἐπιρρέπειν αὐθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατάς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς, ἢ σκώπτειν τοὺς πονηροὺς. ἔστι δὲ ἐκ ἑστιχῶν τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ²κ', ᾧν τελευταῖος

ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενεκνῦα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.]

595 — 606. ἀμφί μοι ἀνάξ : [Ἡ ἀντιφθὴ αὕτη καὶ ἀντιστροφὴ ὅμοια ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ κατὰ τε τὰ κῶλα καὶ τὰ ³μέτρα. μιμεῖται δὲ τῶν ⁴διθυράμβων τὰ προοίμια. συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου „ἀμφ' ἐμοὶ ἀνάκτα ἑκατηβόλον.“ λείπει δὲ τὸ ἔσο, ἢ τὸ χόρευσον, ἢ τι τοιοῦτον.

1 χοριάμβου Regius et Hermannus. χοριαμβικοῦ Ald. 2 κ' addidi. 3 Post μέτρα desideratur signorum mentio. quae sequuntur verba sunt alius interpretis. 4 διθυραμβοποιῶν Ernestius.

καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ μετὰ τὸν Ἥλιον ἀνυμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα. ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐστιν Ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δῆλον. τὸ δὲ αὐτε, ἀντὶ τοῦ πάλιν. ὡσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει ¹ ἀντίστροφον.]]

607—626. ἠρίχ' ἡμεῖς : Τὸ ἀντεπίρρημα τοῦτο ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἐπιρρήματι. [[καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἴκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας Ἰαμβος ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]]

627—699. μὰ τὴν ἀναπνοήν : [[Ἐποχωρήσαντος τοῦ χοροῦ εἰσίασιν αἴθις οἱ ὑποκριταί. ἔστιν οὖν ἡ παρούσα

1 ἀντίστροφος V. sequuntur aliorum grammaticorum annotationes duae: (ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς στροφὰς καὶ τὰς ^a ἀντιστροφούς καὶ τὰς ἐπωδούς, ἃ τινες καλοῦσιν ἐπιρρήματα. ^b κἀνταῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητής, ὡσπερ ^c ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπίρρημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς καὶ παραγενόμενος μέχρι ^d τοῦ Ἥλιου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπήν, τουτέστι τὸ ἐπίρρημα. ἀπὸ τοῦ „ὦ σοφώτατοι θεαταί, ^e δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.“ οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς προειρημένοις ἀκόλουθος οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπανατρέχων ἐπὶ τὸν ὕμνον, τῇ τῶν θεῶν ἠχοῖται ἐπαναστροφῇ. εἰ οὖν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ὑφελὼν ἐπὶ ταῦτα ἔλθοι, οὐδὲν ἂν οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσειεν, ἀλλὰ μᾶλλον ^f ἢ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιο, τὸν θ' ^g ἱππονόμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσι, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀμφί μοι αὐτε Φοῖβ' ^h ἀναξ. φησὶν οὖν, ἀλλά σου πάλιν, ὦ Ἀπολλων, ἔξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. οὐ μὴν ἀπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἔλθῶν, θεοῦ τινος ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον ἐξῆς τὸν Ἀπόλλωνα φησιν, ἐπεὶ φασὶ τινες τὸν Ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι.) [[ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητής κατακολουθῶν μετὰ τὸν Ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερὸν ποιεῖ αὐτός, λέγων, ἀμφί μοι αὐτε Φοῖβ' ἀναξ· τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μὲμνηται. τί οὖν ἔδει μνημονεῦσαι ⁱ αὐτοῦ αὐτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἶχετο; τὸ δὲ μέτρον ἀντιφθὴ καὶ ἀντιστροφῇ. ἔστι δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὁμοία τῇ στροφῇ. ὁμοίωται δὲ καὶ τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα.]] ^a τὰς ἀντιστροφὰς καὶ τὰς ἐπωδάς, ἄστινας, quod Dübner mutavit. ^b ὡσπερ οὖν κἀνταῦθα τὸ ἀντ. V. ^c ὡπερ om. V., qui καὶ ἐπὶ ^d τοῦ ὅλου Ald. ^e καὶ δεῦρο V. ^f ἢ et οὕτω om. V. ^g ἱππονόμαν ὅσθ' V. ^h Φοῖβε V. omisso ἀναξ ⁱ αὐτοῦ Ernestius, τοῦ Ald. Aldina ad versum 596: τὸ δὲ ὑπικέρατα πέτραν ἐπωδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἐξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψικ.

εἰσθεῖσις τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατα-
λήκτων οἷ, ὧν τελευταῖος

οἷαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦα. ¹]]

I Ad versum 651 in R. V. legitur: εἶδη μέτρων οἷς καὶ Ἀρχί-
λοχος κέχρηται ἐν τριμέτροις καὶ τετραμέτροις. ad eundem versum ab
alio scholiasta haec annotatur: κατενόπλιον: Εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν
ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὄπλα. Ἄλλως. ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ
Κουρητικὸς καλεῖται ἀπὸ ^a τοῦ τὰ εἰς τοὺς ^b Κούρητας μέλη τοῦτω τῷ
μέτρῳ κεχρησθαι. (Ἄλλως. ἀριθμητικὸν ἢ γεωμετρικόν. ἔστι δὲ
^c ῥυθμοῦ καὶ κρούματος εἶδος τὸ κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ ἀλλη-
ταὶ πρὸ τοῦ νόμου.) — ὁ κατὰ δάκτυλον, ῥυθμὸς ἐστὶν ὁ ἐν ἴσῳ
λόγῳ. ὁ δὲ ἐνόπλιος καὶ ^d προσωδιακὸς λεγόμενος ὑπὸ τινῶν σύγκειται
ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ
οὔτος ἦτοι ^e τριποδία ἀναπαιστικῆ, ἢ βάσει δισύν, Ἴωνικῆ καὶ χο-
ριαμβικῆ. a ἀπὸ τούτου εἰς R. b Κουρητας V. Κρητας G., quod
Düb. emend. c ἔστι ῥυθμὸς R., quod Düb. corr. d προσωδιακὸς
R. V. ὁ καὶ προσοδ. Hermannus. e οὔτος ἐν τῇ τριπ. R. V. in fine
V. ἰαμβικῆ καὶ χορικῆ, quod Düb. emend. — Codex Taurin: Κατ'
ἐνόπλιον ῥυθμὸς στίχος ἦν συγκείμενος ἐκ δύο δακτύλων καὶ σπον-
δείου, ὃ μέτρον καὶ πυρριχαϊκὸν ἐλέγετο ἀπὸ Πύρρου τινὸς οὔτω
κληθέν. ἔλεγον δὲ τοῦτο σὺν ὄπλοις κινούμενοι — Ἄλλως — χοριαμ-
βικῆ. in Ald. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ ἢ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βρα-
χείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται
πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς
καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους.
τοῦτω γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σείοντες τὰ ὄπλα. καλεῖται δὲ
ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζῆται τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ οἱ ἀλλη-
ταί. fort. ζητεῖται „τίνες.“ hoc qui scripsit in codice suo post χρῶνται ali-
quot syllabarum lacunam invenit, quam Dind. ex V. explevit κατὰ δάκτυ-
λον: ἀριθμητικόν ἔστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ
δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ ἀλληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμὸς ἐστὶν ὁ ἐν ἴσῳ
λόγῳ: ὁ δὲ ἐνόπλιος, καὶ προσωδιακὸς καλούμενος ὑπὸ τινῶν, σύγκειται
ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ
οὔτος ἦτοι τριποδία ἀναπαιστικῆ, ἢ βάσει δισύν, ἀναπαιστικῆ καὶ
Ἴωνικῆ. emendavit ex R. V. Dind. ad illa scholii Aldini verba ἔστι
δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ haec annotavit Hermannus: „hemiolium dicit e tribus
pedibus constantem, propterea quod bini pedes dipodiam anapaesticam
efficiunt. sic versus ithyphallicus τροχαϊκὸς ἡμιόλιος dicitur. quae
sequuntur, ita emendavit Düb.: ἢ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας
ἴσον· καὶ ἔχει —. Tamen propius ad veritatem accedere videtur hoc:
ἔστι δὲ ὁ ἐν(όπλιος) ἡμιόλιον — ἢ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας
ἴσον ἔχει ῥυθμὸν — ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν. — in Junt. scholion

700 — 722. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει : [[Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διαύμβου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν πενθήμερες. τὸ τέταρτον ἐκ διαύμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον ἐκ διαύμβου καὶ ¹διτροχαίου ταυτοπαθές. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διαύμβων καὶ κατὰ τὸ μέσον ²χοριάμβου. τὸ ἑβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον, ἢ ἐκ δυοῖν βακχείου ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικά δίμετρα καταληκτικά εἰς δισύλλαβον· πλὴν τοῦ πεντεκαίδεκάτου, μονομέτρου ὄντος. ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαίδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικά γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀναπαιστικοῦ μὲν ὄντος ἑφθήμερου, παροιμιακοῦ δέ, ὡς πολλάκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσημάτιστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προφθᾶσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ αἰεὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρον· ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ διαφόρων, ὡς κἀνταῦθα.]]

723 — 803. . . . .

804 — 813. [[Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μεσφδικῆ κώλων διαφόρων δέκα. τούτων τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου. τὸ δεύτερον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου ³καὶ ἰάμβου δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον δίμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης. τὸ ἕκτον

est κατ' ἐνόπλιος (Düb. ἐνόπλιον) ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον „ὡς γάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.“ λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρόπειν μὲν ἠυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συνητορίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ὀπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυρριχίζουσι. quae transcripta sunt ex Eustathio p. 1899, 62. Dind.

1 διτροχαίου Ernestius, τροχαίου Ald. 2 χοριάμβου Ernestius, διτροχαίου Ald. Reg. ἐκ διαύμβου, χοριάμβου καὶ διαύμβου. eam ob causam fort. τὸ ἕκτον — ἐκ (δύο) διαύμβων καὶ 3 καὶ ἰάμβου addit Hermannus.

ιαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβου καὶ διαάμβου δίμετρον. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕνατον ὁμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχούσης ἀναπαιστον τῆς ἀρχούσης. τὸ δέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν· εἴτ' οὖν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου.]

814—888. [[οὔτοι μὰ τὴν Ὀμίχλην : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία, οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ¹οε'. ὦν τελευταῖος

πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἕξῃς τὸ χοροῦ· ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορόν, ἄχρις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.]]

889—933. [χώρει δευρί: Εἴσθεσις διπλῆς κατὰ σχῆμα δικανικὸν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν με'. ὦν τὸ κη', τὸ λε' καὶ τὸ λθ' μονόμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπιτοπλεῖστον δίμετρον κῶλον ἀποτελούντων, ὦν τὸ τελευταῖον

κλαύσει· τὴν χειρ' ἐπιβάλλεις,

ἐφθημιμερές. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράβραχυν ἔχει, ἦτοι προκελευσματικὸν τὸν πρῶτον πόδα ἀντὶ ἀναπαίστου. διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τοῦ ἀναπαίστου εἰς δύο βραχείας· ὡς καὶ τοῦ ἰάμβου καὶ τοῦ τροχαίου καὶ τῶν λοιπῶν τετρασλλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἕξω νενεκυῖα.]

934—948. [[παύσασθε μάχης : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῆς, εἰς δύο περιόδους διηρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιε'. ὦν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ε'. καὶ ²ἐν ἐκθέσει ἕτερα δύο ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ· ὦν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἕξῃς ἕξ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ δευτέρου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

949—960. [[νῦν δείξετον : Εἴσθεσις μέλους χοροῦ προωδική, στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφήν τὸ

1 ος' cod. Reg. 2821.

2 ἐκθέσει Hermannus, εἰσθέσει Ald.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν,

ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφόρως κεκολλημένων δέκα. ὦν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δεύτερον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἐκ διαμβου καὶ χοριάμβου. τὸ τέταρτον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ πέμπτον ἀντιστρόφως τῷ πρώτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου. τὸ ἕκτον ἐξ ¹ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ εἴτ' οἶν ἀμφιμάκρου. τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν ὅλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβάς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἔνατον ἐκ χοριάμβου καὶ διαμβου. τὸ δέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχους. ²]]

961 — 1008. [[λέξω τοίνυν : Εἴσθεσις διπλῆς περιδικῆς ἀμοιβαίας μονοστροφικῆς ὑφ' ἑν, διὰ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μζ', ὧν τελευταῖος

ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπότεν πλάτανος πτελέω ψιθυρίζη.

τοῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον ³καλεῖται. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενεκῦια.]]

1009 — 1023. [[ἦν ταῦτα ποιῆς : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε· ὦν τὰ μὲν γ' δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ τεσσαρακαδέκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλετον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν, ὡς εἴρηται, ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενεκῦια.]]

1024 — 1035. [[ὦ καλλίπυργον : Ἐτέρα εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσωδικῆ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προρρηθείσῃ στροφῇ,

1 ἀντισπάστου Reg., ἀντισπαστικοῦ Ald., ἀντισπάστου Düb. n.

2 Deest in fine mentio διπλῆς ἔσω νενεκῦιας δηλούσας ἔχειν ἀναπόδοσιν

3 Post καλεῖται legebatur ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων ὡς ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἦσκουν καὶ σωφροσύνη νερόμιστο. τοῦτο οἶν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο (ἐπέδέχετο G.) ὡς εὐ πεποιημένον. Hermannus, ἐπεὶ αὐτὸ ἄγαν, ceteris eiectis, quae versum ὅτ' ἐγὼ ἦνθουν exponunt. Dindorf.: „ἐπεὶ servari potest, si sententia sic redintegretur, ἐπεὶ κατακόρως αὐτῷ ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοφάνης, ut loquitur scholiasta Pluti v. 487.“ — in schol. Plut. 487 et 253 haec leguntur: διὰ τὸ κατακόρως — χρήσασθαι, quae Dindorfii coniecturam non stabiliunt.

ἐκ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καὶ ἑκάστον ἐχόντων δέκα, πλὴν τοῦ πέμπτου ἕξ ἐπιτρίτου καὶ διὰμβου συγκειμένου, καὶ τοῦ ἑβδόμου ἐκ χοριάμβου, ἰάμβου καὶ ἀντισπάστου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἕξῃς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἕξω νενευκῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1036 — 1084. [[καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἐπινηγόμενῃ : Εἰσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μθ'. ὧν τελευταῖος.

ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

τὸ δὲ μέτρον Ἰππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἕξω νενευκῖα.]]

1085 — 1104. [[ἦν δ' εὐρύπρωκτος: Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας ἧς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλά εἰσιν ἰαμβικά ὀκτωκαίδεκα δίμετρα ἀκατάληκτα. ¹τὸ μέντοι ὄγδοον καὶ δυοκαίδεκατον πενθήμερες. τὸ πεντεκαίδεκατον καὶ ἑπτακαίδεκατον μονόμετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθήμερες. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἕξω νενευκῖαι ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1105 — 1114. [[τί δῆτα; πότερον : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ὀκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικά δίμετρα καταληκτικά ἦτοι ἑφθήμερη. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον [κῶλον τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἦτοι χορεῖον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1115 — 1130. [[τοὺς κριτὰς ἀ κερδανῶσιν : Κάνταῦθα παράβασίς ἐστίν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνον ²τὸ ἐπίρρημα, ἐν ᾧ ἕθος ἢ χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ σκόπτειν τοὺς πονηροὺς. τίθενται γὰρ οὐ μόνον τέλειαι παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ αὐτῶν.

¹ τὸ μέντοι ἑβδομον καὶ ἐνδέκατον τρίμετρα καὶ τὸ δέκατον πενθήμερες Ald., quod Herm. corr. „Octavum versum dicit καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει, undecimum καὶ τουτονὶ γοῦν οἷδ' ἐγὼ κ'ακείνουί, decimum τοὺς εὐρυπρώκτους. Nam sic versus sunt descripti in Ald.“ Düb. ² τὸ ἐπίρρημα τῆς παραβάσεως Ald., postrema delevit Hermannus.

ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἐπίρρημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις' ὧν τελευταῖος

κᾶν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.]]

1130—1153. πέμπτη: [Κορωνίς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ¹ἐκθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους. ἔστι γὰρ τὰ ἐξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα κγ'.]

1154—1169. βοάσομ' ἄρα: [[Διπλῆ ²καὶ εἰσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν ³εἰκοσάκωλος τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζομένων καὶ τροχαϊκοῦ πενθήμεροῦς. τὸ δεύτερον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθήμεροῦς. τὰ δὲ ἐξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. μεθ' ἃ δακτυλικὰ πενθήμερη τρία. τὸ ὄγδοον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χορείου δίμετρον. τὸ ἕνατον ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου καὶ ⁴ἀντισπάστου, εἴτε ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διάμβου. τὰ ἐξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα βραχνοκατάληκτα. τὸ τρισκαιδέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ ιδ' σπονδειακὴ ταυτοποδία. τὸ ιε' ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ις' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζ' δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιη' ὁμοιον τῷ ⁵ιε'. τὰ ἐξῆς δῆλα. ζητητέον δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον.]]

1170—1205. τὸ ἰοῦ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. (Ἄλ-

1 εἰσθεσις et eisdē γὰρ R. hoc scholium ob verba εἰσθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους cf. κωλομετρίαν ad Heliodorum est referendum. omisit recentior scholiasta in fine hoc: ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. 2 καὶ addidit Dindorfius iniuria; quia scholiasta hoc modo verba Heliodori (διπλῆ καὶ εἰσθεσις) mutare solet, cf. nub. 520, equit. 303. 3 εἰκοσάκωλος referendum ad εἰσθεσις, cuius veram significationem scholiasta non intellexit, Heliodorus scripserat εἰκοσάκωλον. 4 καὶ ἀντισπάστου Herm., ἀντισπαστικοῦ Ald. 5 In Regio scriptum ἄπιθι σὺ λαβῶν, respondens sedecimo ὄδ' ἐκεῖνος ἀνήρ, cum hac explicatione: τὸ γὰρ θι κοινὴ ἔστι συλλαβή, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου, χρῶνται δὲ ταῖς τοιαύταις κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ ἰαμβογράφοι ἐν μόνοις δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ἐν ἰαμβικοῖς δὲ οὐδαμῶς. Dübn. legebatur τῷ ις', quod falsum est. scholiasta videtur legisse, ut nos emendavimus, ἄπιθι σοι λαβῶν. atque ita haec verba eodem metro sunt, quo illa, ἄιε σοῦ πατρός, in quibus scholiasta primam in ἄιε corripuit. Herm.

λως.¹ ἰοῦ ἰοῦ. διπλῆ, εἶτα καὶ) εἴσθεσις. εἰς προαναφώνησιν τὸ ἰοῦ ἰοῦ, καὶ ἴαμβοι τρίμετροι ²ε' ἐν εἰσθέσει.³ R. V.

1206—1213. μάκαρ ὦ Στρεψιάδες : [[Ἐκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιδικῆ εἰς μέλος μονοτροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ⁴ὀκτάκωλος· ὦν τὸ πρῶτον Ἴωνικὸν ἀπ'[[ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ δεύτερον Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερές ἀντὶ Ἴωνικοῦ ἔχον ἐπιτρίτον ⁵τρίτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὁμοίον τῷ δευτέρῳ. τινὲς δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλειδος. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ⁶5' Ἴωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου ⁶τρίτου καὶ Κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἰάμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, ⁷ὡς ἐπὶ τῆς παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ἕκτον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας. συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἑτέραν διαίρεσιν τὴν εἰς ⁸ἰαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον καὶ δόχμιον. τὸ ἑβδομον Ἴωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἴωνικοῦ καὶ διτροχαίου, ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον Ἴωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἕξω νενευκῦαι· ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.⁹]]

1 Verba Heliodori sed vehementer corrupta cf. κωλομετρίαν.
2 Scribendum λε' 3 Scholiasta vetere hoc scholio usus mentionem διπλῆς ἕξω νενευκῦας omisit. 4 ὀκτάκωλος referendum ad ἐκθεσις.
5 τρίτον addidit Hermannus. 6 τρίτου addidit Reizius. 7 Cf. schol. nub. 518. 8 ἰαμβικὴν τρίμετρον ὡσπερ καταληκτικὴν καὶ δόχμιον cod., quod emendavit Reizius. 9 Verba Heliodori, quae hoc in scholio condita sunt, facile sic reconciliantur: διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος μονοτροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ὀκτάκωλον, ὦν ὁ πρῶτος Ἴωνικός ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρος καταληκτικός. ὁ β', γ' καὶ δ' ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλειδος (cf. κωλομ. schol. pac. 939 et 1127), ὁ ε' ἴαμβος ἐφθημιμερές, ὁ ⁶5' ἐκ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγία, (συζυγία apud Heliodorum non idem est quod dipodia, nam dochmiacus pes appellatur δόχμιον ἀπλοῦν (διπλοῦν duo pedes, cf. Acharn. schol. 358), sed significat duorum colorum coniunctionem in unum versum cf. schol. Acharn. 284, quod sic est restituendum:

1214—1258. [[Κορωνίς ὁμοία ταῖς ῥηθείσαις. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με', ὧν τελευταῖος

ὁτιή 'κάλεσας εὐθητικῶς τὴν κάρδοπον.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1259—1302. [[ἰώ μοί μοι : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ'. ὧν προτίθεται κῶλα δύο· τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· ¹τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων

αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1303—1320. [[Κορωνίς καὶ εἴσθεσις μέλους ἐξιόντων ὑποκριτῶν μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ιη'. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ „φλαύρων“ ποδὸς ἀνθ' ὅλης ἰαμβικῆς κειμένου διποδίας. τὸ δεύτερον ἐκ διαμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὁμοιον, ἢ ἐκ ²παιώνων δευτέρων. τὸ ε' χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων τρίμετρον καταληκτικόν ³. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές. τὸ ζ' ὁμοιον τρίμετρον μέντοι. τὸ η' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ' ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ πρώτου ὁμοιον. τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια' καὶ ιβ' ὁμοία τῷ τρίτῳ. τὸ ιγ' χοριαμβικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἐξῆς τρία ἀντισπαστικά ἐφθημιμερῆ Φερεκράτεια, ⁴τροχαϊκῆς κατὰ τὴν ⁵πρώτην χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ παρατέλευτον ὁμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ' ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1321—1344. ἰὸν ἰού: [[Κορωνίς ἑτέρα ἐξιόντων ἀνθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι

δόχμια β', ἃ ποιεῖ συζυγίαν et nub. 456), ὁ ζ' ἐκ ἰάμβου διμέτρον καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. (cf. κωλομ. schol. eq. 756). recentior scholiasta scribens καὶ δοχμίου συζυγίας veram huius vocis (συζυγία) vim ignorat.

1 τὸ δεύτερον, nam scholiasta ἐκ extra versum legit. Hermannus. 2 παιώνων Ald., παιώνων Dübner. 3 ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον Ald. 4 τροχαϊκῆς Herm. διτροχαϊκῆς Ald. 5 πρώτην τοῦ πεντεκαίδεκάτου (Φερεκρατείου Herm.) χώραν Ald.

κγ'. ὧν προτίθεται κῶλον λαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων

καὶ μὴν ὁ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. κέχρηται δὲ ¹προαναφωνήσει τῷ ἰού ἰού. τινὲς δὲ ἀπλοῦν τὸ ἰού φασίν.]

1345 — 1352. [[σὸν ἔργον: Εἰσθεσις χοροῦ, στροφῆς μὲν λόγον ἔχουσα διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίστροφον τὸ

οἶμαι γε τῶν νεωτέρων,

ἣς οὐδὲν διενήροχε· προωδικὴ δέ, διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προάδεσθαι τῆς διπλῆς. ²ἢ διπλῆ καὶ εἰσθεσις εἰς ἐπωδικὴν τριάδα ³ἢ τετράδα κῶλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἴωνικά, ἡμιόλια, διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὄλω καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ Ἴωνικοῦ, καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν. τὸ μέντοι τελευταῖον, ὃ καὶ ἐπωδός, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον, λέγεται, ἀντ' Ἴωνικοῦ ἐπίτριτον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο λαμβικὸι τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἕξῃς. ⁴ἔθος γάρ ἐστι προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ τῆς ᾠδῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ⁵ἔσω νενευκῖα.]

1353 — 1390. καὶ μὴν ὄθεν γε: [[Κορωνίς καὶ στίχοι ὅμοιοι ⁶τῷ διστιχίῳ λγ'. ὧν τελευταῖος

ἐξέφερον ἂν καὶ προῦσχόμεν σε· σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων.

μεθ' ὃν τρία κῶλα λαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τοῖν ἄνω.]

1391 — 1397. . . . .

1398 — 1444. [[Εἰσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ⁶λαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος

τὴν μητέρ' ὡσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα φῆς σύ.

1 προαναφωνήσει, haec vox, quam scholiasta alibi vitare solet, cf. paulo supra κῶλον λαμβικὸν μονομ. et schol. 1259 in veteribus scholiis frequentissima est cf. schol. pac. 1191 et nub. 1170. 2 Traduntur inde ab hoc loco verba Heliodori etsi mutata. 3 ἢ τετράδα additamentum est scholiastae. 4 cf. schol. nub. 476 et κωλομετρο. nub. 476. 5 ἔσω 6 In vetere scholio Heliodori, unde petita sunt haec verba, legitur τῷ διστιχίῳ, cum recentior scholiasta alibi διστιχία scribere soleat cf. schol. nub. 1345.

ὁ μέντοι ἑπτακαιδέκατος τρίμετρος ἴαμβός ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῇ ἔξω νενεύκῳ.]]

1444—1451. [[τοῦθ' ἕτερον αὖ: Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν ὀκτώ· ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθήμερες. τὰ ἔξις τρία ὅμοια τῷ πρώτῳ. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον τῷ πρώτῳ ὅμοιον. ²

1452—1510. [[ταυτὶ δι' ὑμᾶς: ³ Ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα'. ὧν τελευταῖος

ἔμοι ποιήσω, κεί σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες.

εἶτα ἀναφώνημα, τὸ ἰὸν ἰού· καὶ πάλιν ἴαμβοι ιε'. καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπερατίζουσα.]]

ΣΦΗΚΕΣ.

1—229. Κατ' ⁴ ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι σκθ', ὧν τελευταῖος

πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν ⁵ διασκεδῶ.)

1 Utitur hoc loco scholiasta verbis Heliodori (τρίμετρος ἴαμβος).

2 Deest mentio signorum. Sequitur scholium cuius magna pars veteri interpreti Heliodoro tribuenda est, cf. κωλομ.: [[διπλῇ καὶ μέλος ἁμοιβαῖον, οὗ ἢ ἀρχή,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μείζον,

τέλος δέ,

καὶ τὸν λόγον τὸν ἦτιω.

ἔστι δὲ ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ πρῶτον ἰαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινὲς δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο, ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσί· καὶ γίνεται μεσῳδικὴ τριάς, δύο ἐκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινὲς δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.]] legebatur

autem μεσῳδικὴ τρία ἐκατέρωθεν, quae Hermannus recte emendavit, cf. schol. Acharn. 490 in κωλομ.

3 Extremum hoc scholium etsi in V. et R. non traditum prope genuina praebet verba Heliodori, nam primum verba ἐν ἐκθέσει non mutavit scholiasta, alibi talem periodum „κορωνίδα“ appellans, deinde legitur ἴαμβοι τρίμετροι, et paulo infra ἀναφώνημα (frequentior est altera vox προαναφώνησις)

4 Primum scholium Heliodori a recentiore grammatico non mutatum est 5 διασκεδῶν V., διασκεδῶ G.

230—247. . . . .

248—271. τὸν πηλόν, ὃ πάτερ : (Τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἠλλάξεν. ἔστι ¹ γὰρ ² μικτόν, συντεθὲν ἐκ τε ἰαμβικοῦ ³ διμέτρου ἀκατάληκτου καὶ ἰθυφαλλικοῦ. ὁ δὲ ἰθυφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους.)

272— [[στάντες : Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Φιλοκλέωνος στάντες οἱ τοῦ χοροῦ τὸ στάσιμον ἄδουσι μέλος. τῶν γὰρ χορικῶν μελῶν τὰ μὲν ἔστι παροδικά, ὡς τὸ „ἀέναοι νεφέλαι, ἀρθῶμεν φανεραί,“ καὶ τὸ προειρημένον ἐνταῦθα „χώρει πρόβαιν' ἐρρωμένως.“ τὰ δὲ στάσιμα, ὡς τὸ παρόν. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ „στένω σε τὰς οὐλομένας τίχας, Προμηθεῦ.“ τὰ δὲ προφδικά, τὰ δὲ μεσφδικά, τὰ δὲ ἐπωδικά, περὶ ὧν προεῖρηται τίνος χάριν οὕτω καλοῦνται, τὰ δὲ ἐξοδικά ἢ ὑποχωρητικά, ἀπερ' ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ἄδεται, ὡς ἐν τῷ Πλούτου δράματι τὸ „οὐκέτι νῦν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν εἰς τοῦπισθεν.“ δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδοντας ἔπεσθαι.“]]

272—365. . . . .

365—370. [[ἀλλὰ νῦν ἐκπύριζε : Ἡ ἀμοιβαία αὐτῆ στροφῆ ἔοικεν εἶναι ἀντιστροφῆ τῆς ἀνω ῥηθείσης ὁμοίας στροφῆς, ἀλλ' ἔστιν ἑλλιπής. στίχων γὰρ ἔστι καὶ κώλων ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καὶ τὸ γ'. τὰ δ' ἄλλα ὁμοία τῷ πρώτῳ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

370—414. . . . .

415—462. [[ὃ γὰρ τοῦ πρᾶγμα : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων μῆ', ὧν οἱ πρῶτοι τρεῖς τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. οἱ ἐξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐπιμεμιγμένοι ἐπιτρίτοις καὶ διαμβοῖς. οἱ ἐξῆς τούτων ὀκτὼ τροχαϊκοὶ τετράμετροι ὅμοιοι τοῖς πρώτοις. οἱ τούτων ἐξῆς β' ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖ-

1 γὰρ om. V. 2 μικρόν V. 3 διμέτρου ἀκατάληκτου Dind. legebatur τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.). verba quae sequuntur fortasse sic sunt emendanda: ὁ δὲ ἰθυφαλλ(ικ)ός, δίμετρον βραχυκατάληκτον, τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει (καὶ πόδα), τουτέστι τρεῖς τροχαίους

σιν. ὁ β' δὲ τὸν β' ἔχει πόδα πεντασύλλαβον. οἱ ἐξῆς δὲ πάντες τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῖα.]]

463 — 862. . . . .

863 — 884. [[καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς· διὸ καὶ τὸ παρατέλετον ἔχει κῶλον. ἔστι γοῦν περιόδων τριῶν, καὶ εἰσὶ τῆς πρώτης περιόδου κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἐξῆς δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν, ἧτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμακόν. μεθ' ὃ ἐν εἰσθέσει λαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τῆς δευτέρας περιόδου κῶλα ἕξ, ὧν τὸ πρῶτον ὁμοιον, τὸ δεύτερον ἐφθημιμερές, τὰ ἐξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ἕκτον πενθημιμερές τῆς τρίτης περιόδου ἀναπαιστικά κῶλα δέκα, ὧν τὰ πρῶτα τέσσαρα τετράμετρα καταληκτικά, τὸ ε' καὶ ζ' τρίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ' καὶ τὸ η' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ θ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλετον ὀνομάζεται, τὸ δὲ ι' τὸ „τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι,“ δίμετρον καταληκτικόν. ἐφ' ἐκάστη περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ¹ἔξω νενευκῖαι.]]

885 — 1008. . . . .

1009 — 1013. [[ἀλλ' ἴτε χαίροντες : Τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἔστι προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. ἔστι δὲ κῶλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ βακχείοις καὶ παλιμβάκχοις ζ', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα πεντασύλλαβον· τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ὁμοιον τῷ β', τὸ ε' ὁμοιον τῷ πρώτῳ. τὰ δὲ λοιπὰ ὡς τὸ δεύτερον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1014 — 1070. . . . .

1071 — 1090. (εἴ τις ὑμῶν ὧ θεαταί : Τοῦτό ἐστιν ἐπίρρημα. τὸ δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐπίπαν ²ὀκτωκαίδεκα στίχων ἢ ιβ' ἢ ις'. ἐνθάδε ³δὲ εἴκοσι.)

1 ἔσω 2 ι' Ald. pro ὀκτ. 3 δὲ om. V. qui pro εἴκοσι habet ι'.

1091 — 1100. (ὄρα δεινός : Ἡ ἀντιῶδῃ καὶ ἀντιστροφῇ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. καὶ αὕτη γὰρ κώλων ἐστὶ καὶ στίχων ἰα', καὶ τὰ μὲν τροχαϊκά, τὰ δ' ἔχει ἰαμβικά, πλὴν ἐν τῷ ζ' κώλῳ τὸν τρίτον ἔχει πόδα χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.)

1101 — 1121. [[πολλαχοῦ : Τὸ ἀντεπίρρημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἐπιρρήματι, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν εἰωθότων στίχων τροχαϊκῶν, ὑφ' ὃ διπλῆ ἕξω νενευκῖα.]]

1121 — 1449. . . . .

1450 — 1473. [[ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφή κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις, διτροχαίοις, διάμβοις, δισπονδαίοις, ἰωνικοῖς καὶ παίωσι ιβ'. καὶ ἡ ἀντιστροφή τοσούτων, ὧν τὸ μὲν δεύτερον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ μὲν τετρασυλλάβους ἔχοντα πόδας, τὰ δὲ πεντασυλλάβους. διαλύονται γὰρ αἱ μακρὰ συλλαβαὶ ὡσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων καὶ τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχείας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. εἴρηται γὰρ καὶ χορίαμβος πεντασύλλαβος, καὶ διάμβος, καὶ διτρόχαιος, καὶ ἰωνικός, καὶ παίων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1474 — 1538. . . . .

I Π Π Η Σ.

1 — 246. (Ἡ εἰσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων ἄρχεται. ¹ οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἑκατὸν ἐνεήκοντα τρεῖς. ὧν ² τελευταῖος

καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ἠνιγμένος.

³ μεθ' οὗς καθ' ὑποβολὴν ἐπικολί, τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι πέντε. ἐξῆς δὲ ⁴ πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὁμοιοὶ μ'.

1 V. Θ. nihil nisi haec, στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάλ. 2 ὁ τελ. V.
3 μεθ' οὗς — κορωνίς. om. V. Θ. 4 πάλιν ἐν ἐκθέσει Ald.

ἐν ἐκθέσει δὲ τούτων στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε. ὧν τελευταῖος

ἀλλ' ἀμύνου καὶ δῖωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου στίχου κορωνίς.)¹

246 — 283. [Εἰσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας ἐτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λζ'. ὧν τελευταῖος

καὶ τέμαχος οὗ Περικλῆς οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκῦα.]²

284 — 302. ἀποθανεῖσθον : Διπλῆ³ καὶ εἰσθεσις περιοδικὴ κώλων ιθ'. ὧν τὰ μὲν ιε' ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα. τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλάξ ἀκατάληκτα. καὶ μήποτε εἰσὶ δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά.

303 — 321. Θ. [ὦ μαρὲ καὶ βδελυρὲ : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπωδική, διὰ τὸ τίθεσθαι μετὰ τὴν διπλῆν, ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς καὶ βακχείοις ἐννέα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ⁴ ὃ καλεῖται δῖρρυθμον. τὸ δεύτερον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς κρητικοῦ, τοῦ δὲ δευτέρου βακχείου. τὰ ἔξῃς τέσσαρα ὅμοια τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν. τὰ δὲ τούτων ἔξῃς τρία ὅμοια, τοῦ δευτέρου ποδὸς κρητικοῦ, ⁵ ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἔξῃς δὲ ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ὁμοίων, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1 Cf. κωλομετρίαν, ubi reconciliata exstant verba Heliodori hoc scholio tradita. 2 Alius grammatici annotatio occurrit haec: παῖε, παῖε : Ἐντεῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ χοροῦ ἀπὸ τῶν ἰππέων συμπληρουμένου. οὔτινες ἐπικαλούμενου ἀκούσαντες τοῦ θεράποντος, εὐθέως ἀφικνοῦνται βοηθήσοντες αὐτῷ. ταραξιππόστρατον δὲ καλοῦσι τὸν Κλέωνα, τουτέστι τὸν ταράξαντα τὸ πλῆθος τὸ ἰππικόν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα δόξωσιν εἰκότως αὐτῷ χαλεπαίνειν καὶ αὐτοὶ καὶ πολεμεῖν. ἢ ἵνα τὸν Κλέωνα δείξῃ διὰ πάντων λυμαινόμενον τὴν πόλιν, διαφθειρόντα μὲν τὸ ἰππικόν, σφετεριζόμενον δὲ τοὺς φόρους. 3 Hoc scholium ab Heliodoro profectum cf. in κωλομ. 4 Intellegit scholiasta Heliodorum, id quod et hic et alii huius generis loci testantur. 5 ἐν ἐκθέσει — καταληκτικοὶ sunt Heliodori.

322—334. ἄρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς : [Κορωνίς δὲ καὶ εἴσθεσις χοροῦ προοδική, διὰ τὸ ἀεὶ προτίθεσθαι τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων καὶ στίχων πολυσχηματίστων δώδεκα. ὧν τὰ πρῶτα τρία παιωνικά διμέτρα ἀκατάληκτα, ἃ καλεῖται κρητικά δίρρουθμα. τὸ δὲ δ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. τὰ δὲ ε', ζ', θ', ι' τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ ζ', η' δακτυλικά τετράμετρα. τὰ δὲ τελευταῖα δύο ἰαμβικά τετράμετρα καταληκτικά, ὅμοια τοῖς ἐξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

335—380. [καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷος : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν λβ'. ὧν τελευταῖος

νῆ τὸν Ποσειδῶ, κάμὲ γὰρ ἦνπερ γε τοῦτον ἔλκῃς.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῦια. ἐξῆς δὲ τούτων ἰαμβικά διμέτρα ἀκατάληκτα ιε', πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ὄντος καὶ τοῦ τελευταίου διμέτρου καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει ²διπλῆ ἔξω νενευκῦια.]

381—408. ἦν ἄρα πυρός : [Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προοδική ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς ἐπτὰ. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν. τὸ δεύτερον διμέτρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν ἦτοι ἀμφιμάκρων. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν. τὸ τέταρτον ὅμοιον. τὸ πέμπτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ ἐκ παιωνίος καὶ κρητικοῦ, ὡς καὶ τὰ ἐξῆς δύο. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ὁμοίων ἕξ. τὰ ἐξῆς τρία κῶλα τοῦ χοροῦ τροχαϊκά. ὧν τὰ μὲν δύο διμέτρα ἀκατάληκτα, τὸ μὲν κατὰ τὴν τετάρτην, τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἰαμβὸν ἔχοντα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν ἐφθημιμερές. οἱ ἐξῆς τούτων δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῶν δὲ ἐξῆς τοῦ χοροῦ ε' κώλων τὰ μὲν α', β' δακτυλικά τετράμετρα, τὰ δὲ γ', ε' τροχαϊκά τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ τέταρτον ἰαμβικὸν διμέτρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὅμοιον

1 Apparet scholiastam si minus verba, at certe interpretandi rationem servasse Heliodori, antistrophen suo Marte et inepte explicantem. (cf. 381.) 2 Scribendum δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦιαί, quae in fine ἐκθέσεως τῆς διπλῆς adscribuntur. cf. 441.

ἐκ διτροχαίου καὶ¹ διὰμβου. ἐξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοί τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

409 — 440. οὗτοι μὲν ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδεία : ² Διπλῆ καὶ στίχοι ὅμοιοι τοῖς ἄνω λβ'. ὧν τελευταῖος

ἀνὴρ ἂν ἠδέως λάβοι [τοὺς τετράσιους παρῖει.

ἐφ' ᾧ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

441 — 497. [τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ δευτέρου τριμέτρου, καὶ τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου, καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς ὄντος. ἐξῆς δὲ τούτων τετράμετροι τέσσαρες καταληκτικοί, ἐν ἐπιφοῦ τάξει κείμενοι. μεθ' οὓς τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐκθέσεως δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· τοῦ δὲ συστήματος κορωνίς.]

498 — 506. ἀλλ' ἴθι χαίρων : [Τοῦτο διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι εἴοικεν εἶναι ἐκθεσις τῆς διπλῆς. Διὸ καὶ τὸ παρατελεύτον ἔχει κῆλον, ὅπερ ἔθος ἐν τῇ ἐκθέσει τίθεσθαι. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται. ³ ἔθος γάρ ἐστι προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως. κομμάτιόν ἐστιν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν θ', πλὴν τοῦ παρατελεύτου, ὅπερ μονόμετρον, καὶ τοῦ ε' καὶ τελευταίου, ὅπερ ἐφθημιμερῆ, διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

507 — 550. εἰ μὲν τις ἀνὴρ : ⁴ Ἀναπαιστικὴ διπλῆ καὶ

1 καὶ addidi. ἐξῆς δὲ τούτων — καταληκτικοί sunt Heliodori, id quod planissime docent verba ἐξῆς et ἐν ἐκθέσει apud recentiorem scholiastam idem significantia.

2 Utitur scholiasta verbis Heliodori alibi scribens εἰσθεσις τῆς διπλῆς.

3 Cf. nub. 510. alius grammaticus haec annotat: 503. ὑμεῖς δ' ἡμῖν : Ἐντεῦθεν παράβασις γίνεται, καὶ ἐστὶ τοῦτο τὸ καλούμενον κομμάτιον. μεθ' οὗ οἱ ἀνάπαιστοι, ἔπειτα τὸ μακρόν, μετὰ ταῦτα δὲ στροφή, ἔπειτα τὸ ἐπίρρημα, ἐξῆς δὲ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἀνεπίρρημα. παντοίας δέ, παντοδαπῆς, ποικίλης, μεμουςωμένοι ἀκροαταὶ καὶ πάσης παιδεύσεως καὶ μέτρου ἀκροασάμενοι. — ὁ μέντοι ποιητὴς τοῦτο πρῶτον τὸ δράμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε, τὰ δ' ἄλλα δι' ἐτέρων προσώπων. V. Θ.

4 Ἀναπαιστικὴ addidit recentior scholiasta verbis Heliodori, vocem διπλῆ periodum significare opinatus. — leguntur alius interpretis haec: 507. παραβῆναι : Τῇ παραβάσει χρῆσασθαι. Λέγεται δὲ παράβασις ἦτοι ἐπειδὴ

εἴσθεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν. ἀναπαιστικοὶ στίχοι καταληκτικοὶ τετραμέτροι μα'. [ὦν τελευταῖος

αἰρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόδιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κόπαις. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικά τέτταρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλετον ὀνομάζεται. τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν, ὑφ' ὃ παράγραφος.]

551 — 564. Ἐπι' ἀναξ Πόσειδον : Διπλῆ. ¹εἶτα ἐπάγεται ἐπιρρηματικὴ σύζυγία. ἧς μέλη καὶ περίοδοι εἰσὶ ἰδ' κώλων. ὧν τὰ μὲν ὀκτὼ χοριαμβικὰ ἰαμβικὴν ἔχοντα ἐπιμεμιγμένην ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικὴν ὡς ἐν τῷ ε' καὶ η'. τῶν δ' ἑξῆς ἀντισπαστικῶν τὰ μὲν θ' καὶ ι' τρίμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκόνεια ἐκ διτροχαίου καὶ ²ἰάμβου, πλὴν τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς, ὃ καλεῖται φερεκράτειον. [ὑφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. τοῖς αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ ἀντιστροφή σύγκειται. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]

565 — 610. εὐλογῆσαι βουλόμεθα : Τὸ ἐπίρρημα στίχων ἐστὶ 15' τετραμέτρων τροχαϊκῶν ³καταληκτικῶν, ὃ φιλεῖ ⁴Ἀριστοφάνης. [ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. διπλῆ δ' ἄμφω περατοῦνται. ἀλλὰ τὸ μὲν τῆ ἔσω διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, τὸ δὲ τῆ ἔξω.]

611 — 615. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν : Ἐτι τοῦ χοροῦ ἰάμβου τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε', τοῦ ὑποκριτοῦ παρερχομένοι.

616 — 623. ὦ καλὰ λέγων : ⁵Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χοροῦ. [προωδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφήν τὸ „πάντα δὴ πέπραγας,“ ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἐαντῆ. ἐστὶ δὲ] ὀκτάκωλος. ἧς τὸ α' τροχαϊκὸν τρί-

ἀπῆται τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ ἐπειδὴ παραβαίνει ὁ χορὸς τὸν τόπον. ἐστᾶσι μὲν γὰρ κατὰ στοῖχον οἱ πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἀποβλέποντες· ὅταν δὲ παραβῶσιν, ἐφεξῆς ἐστῶτες καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς βλέποντες τὸν λόγον ποιοῦνται.

1 Prima huius scholii verba ab Heliodoro profecta recentior scholiasta parum mutavit. pro μέλη καὶ περίοδος apud H. legebatur μελι-καὶ περίοδοι. 2 Scribendum διἰάμβου. cf. 973. 3 ἀκατάληκτων. 4 Ἀριστοφάνης Kusterus, legebatur Ἀρίσταρχος cf. schol. ad Pac. 1127. Düb. 5 Vetus scholium reconcinnavi cf. κωλομετροίαν.

μετρον ἀκατάληκτον, [μᾶλλον δὲ τετράμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ζ' ποδὸς τριβράχους]. τὸ δεύτερον ἐν εἰσθέσει παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον καθαρὸν καταληκτικόν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει τὸ γ' παιωνικὸν δίρρυθμον [ἦτοι δίμετρον καταληκτικὸν ἀντὶ παίονος Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχον]. τὸ δ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές. τὸ πέμπτον παιωνικὸν δίρρυθμον [ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν]. τὸ ζ' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὅμοιον, καὶ τὸ η' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές. [ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῖα, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκῖαι.]

624 — 682. καὶ μὴν : [Ἡ περιοδικὴ αὕτη καὶ μονοστροφικὴ εἴσθεσις τοῦ ὑποκριτοῦ διηγηματικὴ ἐστίν, ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων νθ'. ὧν τελευταῖος ὀβολοῦ χοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

691 — 755. καὶ μὴν ὁ Παφλαγών : Διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκατάληκτους ξε'. [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

756 — 823. [νῦν δεῖ σε : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι· μεσωδικὴ δὲ διὰ τὸ ἐξῆς εἰσάγεσθαι ἑτέραν διπλῆν ἐκ στίχων πέντε. ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου καὶ τροχαϊκοῦ Ἰθυφαλικοῦ τοῦ καλουμένου Ἀρχιλοχείου. καλεῖται δὲ ταῦτα ἀσυνάρτητα Εὐριπίδεια. ¹εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου

ἔφος ἠνίχ' ἱπλότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

οἱ δὲ ἐξῆς δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ²εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθμιον, διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικὴ. ὑφ' ὃ ³παράγραφος διπλῆ, καὶ ἐξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ'. ἐφ' ὧν τῷ τέλει κορωνίς.]

1 Cf. Heph. cap. XV. 2 Verba haec corruptissima scholiasta inepte transcripsit ex vetere scholio. apud Heliodorum autem legebatur δίστιχος α. τ. καταληκτικός, cf. κωλομετρίαν. 3 παράγραφος διπλῆ cf. 973, ubi legitur παράγραφοι ἀπλαῖ (< et —). ὁμοίως etiam in vetere scholio legebatur scil. ἐκκείμενοι.

824—835. ὁπόταν χασμᾶ : Διπλῆ δὲ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν ¹τετράμετρον καὶ εἰκοσίμετρον δωδεκάκωλον, [ὧν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἕξω νενευκῖα.]

836—910. πᾶσιν ἀνθρώποις : Διπλῆ καὶ εἴσθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαιστοῖς εἰς ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικά [ἰππωνάκτεια] οε'. [ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ ἄκρῳ τοῦ τελευταίου διπλῆ ἕξω νενευκῖα. τινὲς δὲ τὰ ἑπτὰ πρῶτα κῶλα ὡς ἀντιστροφὴν εἰλήφασιν.]

911—940. ἐμοῦ μὲν οὖν : Διπλῆ καὶ ²εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα διμέτρων ἀκατάληκτων, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου, συνήθως καὶ ³τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

941—942. εὖ γε νῆ τὸν Δία : Διπλῆ ⁴καὶ τοῦ χοροῦ ἐν ἐπεισθέσει. ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς, καὶ ἐφθημιμερὲς ἢ Ἴωνικόν, ἀπὸ μὲν τριμέτρου καταληκτικόν. ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βᾶσιν ⁵ἐπίσημον. τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικόν καὶ ἀναπαιστικόν. ἐπίτηδες διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

943—972. [καί μοι δοκεῖ : Κορωνίς ἐτέρων εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λ'. ὧν τελευταῖος

ἰδοὺ ἰδοῦ. νῆ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1 Legebatur apud Heliodorum τεσσαραεικοσίμετρον. 2 Recentior scholiasta hanc periodum ἐκθεσιν τῆς διπλῆς esse vult, quod indicant δύο διπλαῖ in fine commemoratae.

3 Alius grammaticus Heliodori explicatione usus hoc addit: Ἄλλως. ἐντεῦθεν μετὰ τὸ κθ' κῶλον διακέρχεται τοῖς προσώποις. εἰσὶ δὲ ἴσα ὄλα. καὶ ὁμοιον ποιεῖ τὸ ὄλον περιδικόν. τὸ δὲ τελευταῖον ἐτέραν ἔχει διαίρεσιν, τὴν εἰς τρίμετρον καταληκτικόν. cf. κωλομετρίαν. — τρίμετρα καταληκτικά Θ.

4 De hoc scholio vide κωλομετρίαν. Verba ὧν τὸ πρῶτον — ἐπίτηδες sunt recentioris grammatici fort. sic emendanda καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς [ἢ Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος τριμέτρου καταληκτικοῦ]. 5 ἐπίσημον cod., quod Dübn. emendavit.

973—996. ἠδιστον φάος : Κορωνίς. ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί. καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἐξὰς μονοτροφικὴν ¹ τετρακώλος οὕσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν γλυκωνείων ² [ποτὲ μὲν ἐξ ἐπιτρίτου, ποτὲ δὲ διτροχαίου, ἐν δὲ τῷ γ' καὶ χοριάμβου καὶ διαάμβου], καὶ τοῦ φερεκρατείου. συνῆπται δὲ τῇ λέξει καὶ μόνον διακέκριται τὸ φερεκράτειον. [ἐφθημιμερὲς δὲ ἐστὶν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ διτροχαίου, καὶ βακχείου συγκείμενον.] παράγραφοι δὲ ἀπλαῖ μὲν πέντε, ἢ δὲ ζ' καὶ μετὰ κορωνίδος. [ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Εὐριπίδου.]

997—1013. ἰδοὺ θέασαι : [Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δακτυλικοὶ ἐννεμήκοντα ἐξ. ὧν προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ'. τὸ γὰρ ιε' δίμετρον ἐστὶν ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. περὶ δὲ τῶν ἐξῆς ἐν ἐκάστη περιόδῳ εἰρήσεται.]

1014—1019. [ἄκουε δὴ νῦν : Ὁ πρῶτος στίχος ἐνταῦθα ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. οἱ δὲ ἐξῆς ζ' δακτυλικοὶ ἐξάμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1020—1029. [ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρα : Οἱ ἐξῆς τῶν εἰρημένων οὗτοι στίχοι ἰαμβικοὶ εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐννέα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1030—1034. [Ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ε' δακτυλικοί, ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1035—1040. [νῆ τὸν Ποσειδῶ : Πρὸς τὸν ἄλλαντοπώλην ὁ λόγος. τῶν δ' ἐξῆς τούτων ἐξ στίχων ὁ μὲν α', β' ἰαμβικοί. οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες δακτυλικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1041—1050. [ταῦτ' ἴσθ' ὅτι . Ἐν ἐκθέσει ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα. ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.]

1051—1060. [μὴ πείθου : Οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι δακτυλικοὶ εἰσι δέκα. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1061—1066. ὁ μισθὸς ἀποδοθήσεται : [Ὡς τοῦ Κλέωνος ἀποστεροῦντος. ἐν ἐκθέσει δ' ἰαμβοὶ ἐξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1 Apud Heliodorum legebatur τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους.

2 Verba cancellis septa sunt recentioris grammatici. cf. κωλομετρίαν.

1067 — 1069. *Αιγείδη φράσσαι*· Ἐν ἐκθέσει ἐπικοί τρεῖς. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1070 — 1079. [οὐ τοῦτό φησιν· Οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι ἱαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ὀκτώ. ἐξῆς δὲ κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. λείπεται γὰρ ὄλου ποδὸς πρὸς τὴν συζυγίαν. καὶ ἐξῆς αὖ στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1080 — 1095. [ἀλλ' ἔτι· Ἐν ἐκθέσει ἐπικά ἑκκαίδεκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ κορωνίς, ὡς εἴρηται.]

1096 — 1110. [ἰὸν ἰού· Ἐκθεσις τῆς κορωνίδος ἐκ στίχων ἱαμβικῶν, ὧν προτίθεται τὸ παρὸν κῶλον ἱαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δὲ εἰσι τρίμετροι ἰδ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.]

1111 — 1150. ὦ δῆμε· ¹ Διπλῆ καὶ εἰσθεσις καὶ μέλος μονοστροφικὸν ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων, ἐναλλάξ τοῦ χοροῦ ἐν ἐκθέσει. δεκάκωλοι δὲ εἰσιν αἱ περίοδοι. Ἴωνικὸν δὲ ἀπὸ μελίζονος [τὸ μέτρον]. ὧν τὰ μὲν ἐστὶν ἐφθημιμερῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον. [εἴρηται δὲ κατὰ τὴν πρώτην χώραν καὶ παίων ἀντ' Ἴωνικοῦ. ἐν δὲ τισὶ καὶ διτροχάιος. ἐφ' ἑκάστη περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τετάρτης παράγραφος καὶ κορωνίς.]

1151 — 1262. ἄπαγ' εἰς μακαρίαν· [Κορωνίς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἱαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριδ', πλὴν τοῦ πη' ἱαμβικοῦ μονομέτρου βραχυκαταλήκτου. ὧν ὁ τελευταῖος

ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1263 — 1273. Κορωνίς ² δέ· ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ ἔστι συζυγία ἐπίρρηματική. ἧς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοὶ εἰσι. καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές, [ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου δίμετρον ὑπερκατάληκτον]. τὸ δὲ β' δακτυλικὸν τρίπον εἰς δισυλλαβίαν. [τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, χοριάμβου καὶ Ἴωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον ἀκατάληκτον.] τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίπον ἐφθημιμερές. τὸ ε' ἐπικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερ-

1 Cf. κωλομετρίαν.

2 Cf. κωλομετρίαν.

κατάληκτον. τὸ η' ¹ προωδικὸν δωδεκάσημον διάφορον προσέλαβε. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν [τρίμετρον ἀκατάληκτον]. τὸ ι' ἰαμβικὸν τρίμετρον ² ἀκατάληκτον. [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἑαυτῆς. ἧς τὸ τελευταῖον δυεῖν διπλαῖν κατ' ἄμφω τὰ κρασημειοῦται.]

1274—1315. λουδορῆσαι : Τῆς παραβάσεως ἐστὶ μέρος [τὸ ἐπίρρημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις', ἔσω νενευκυῖα διπλῆ ³ περατουμένων. ἔχει δὲ καὶ ἀντεπίρρημα καθ' ἕκαστον ὁμοίον ἑαυτῶ. οὗ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1316—1334. εὐφημεῖν χρῆ : Στίχοι ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ⁴ ιε'. [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1335—1408. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν : Ἐν ἐκθέσει ἰαμβοὶ τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ', καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνίς ἡ τοῦ δράματος.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

1 — 207. . . . .

208—219. [[ὠόπ, ὄπ, ὠόπ, ὄπ : ⁵ Εἰςθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφικῆς ἧς προτίθεται τὸ τοιοῦτον κῶλον δακτυλικὸν ὃν δίμετρον ἀκατάληκτον. κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὰ δὲ τοῦ χοροῦ κῶλά εἰσι δυοκαίδεκα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ, τὸν πρῶτον ἔχοντα πόδα τρίβραχυν ἦτοι χορεῖον. εἰ δὲ βούλει, παιωνικά δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διαμβου. τὰ ἕξῃς δύο χοριαμβικά δίμετρα καταληκτικά, ἦτοι ἐφθημιμερῆ. τὸ πέμπτον τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ἕκτον μονόμετρον, ἢ ἰαμβικὴ βᾶσις. τὸ ἑβδομον δίμετρον ὑπερκατάληκτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ μὲν πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου. ⁶ ὄθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη.

1 Scribendum προσοδιακὸν 2 Fort. καταληκτικὸν 3 περατουμένον. 4 Fort. ιθ'. 5 Omnia huius fabulae scholia metrica praeter schol. 316, 372, 384 om. Θ. Μ. 6 Cf. Heph. cap. IX. 1.

τοῦ δὲ δευτέρου Ἴωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, τοῦ δὲ τρίτου διαμβου. τὸ ἕνατον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἐξῆς ὁμοιον. τὸ παρατέλετον τρίμετρον ἀκατάληκτον· ὃ καλεῖται ¹προσωδιακόν, διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος. τὸ τελευταῖον ὡς τὸ πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

220 — 227. [[Ἐφεξῆς δὲ σύστημα καὶ περίοδος ἀμοιβαία ἐπτάκωλος ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκατάληκτων, πλὴν τοῦ κώλου, ᾧ κέχρηται ὡς ἐφρυνίῳ ὁμοίου τῷ πρώτῳ τοῦ μέλους αὐτῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

228 — 235. [[εἰκότως : Εἰσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων ²ὀκτώ. ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δεύτερον Ἴωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος τετάρτου, τῶν δὲ ἐξῆς διτροχαίων. τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰαμβικῶν συζυγιῶν ἦτοι διαμβου. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἄμφω τὴν πόδε ἐξασυλλάβω. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

236 — 240. [[Ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλα πέντε· ὧν τὰ τρία ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τέταρτον δῆλον. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων βραχυκατάληκτον.]]

241 — 250. [[μᾶλλον μὲν οὖν : Εἰσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων ³δέκα· ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ κρητικοῦ. τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον ὁμοιον, τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχους ἢ χορείου. τὸ τέταρτον ὁμοιον καθαρόν. τὸ πέμπτον ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον ὁμοιον σπονδαιοκατάληκτον τῷ δευτέρῳ ποδί. τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὰ ἐξῆς δύο τῷ δευτέρῳ πέφυκεν ὁμοια. τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1 Scrib. προσωδιακόν

2 Regius in duodecim κῶλα dispescit.

3 Regius tredecim κῶλα facit.

251 — 256. [[*τουτὶ παρ' ὑμῶν : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἔκ-
θεσις τῶν μελῶν τρισὶ διαιρεῖται περιόδοις· καὶ εἰσὶ τῆς
μὲν πρώτης περιόδου κῶλα πέντε· ὧν τὸ μὲν πρῶτον δίμε-
τρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἰαμβικόν. τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν
δίμετρον ὅμοιον. τὸ τρίτον ὅμοιον τοῦ δευτέρου τρίβραχυν
ἔχοντος ἢ χορεῖον. τὸ τέταρτον ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ
τελευταῖον δῆλον.]]*

257 — 262. [[*οἰμῶζέτ', οὐ γάρ μοι μέλει : Τῆς δευτέρας
περιόδου τὰ κῶλα ὁμοίως πέντε τοῖς ἄνω καθ' ἕκαστον
ὁμοίως ἔχοντα, ὁ μέντοι πρῶτος τοῦ τρίτου κώλου ποὺς
τριβραχὺς ἐστι.]]*

263 — 268. [[*οὐ νικήσετε : Τῆς τρίτης περιόδου τὰ
κῶλα ὀκτώ· ὧν τὰ μὲν πέντε ὅμοια πάντως τοῖς ἄνω πλὴν
τοῦ τετάρτου τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἔχοντος. τὸ δὲ
ἕκτον καὶ ὄγδοον ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γὰρ
ἕβδομον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]*

269 — 315. [[*ὦ παῦε, παῦε : Κορωνίς ἀμοιβαία εἰσιόν-
των τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι ¹ μς'. ὧν τελευταῖος*

ἀλλ' ἤρεμὲ πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

*μετὰ δὲ τὸν μβ' κῶλον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές τὸ „αὐλεῖ τις
ἔνδον.“ ὁ κατὰ παρεπιγραφὴν φασὶ κεῖσθαι· ὡς καὶ ἐξῆς τὸ
„διαύλιον προσαυλεῖ.“ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]*

316 — 323. [*Ἰακχε ᾧ Ἰακχε :* (Ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς
τούτων μυστῶν χοροῦ κῶλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέ-
τρων βραχυκαταλήκτων. ἐξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον
ἐκ ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε.)

324 — 353. [[*Ἰακχ' ᾧ πολυτιμήτοις : Ὠιδὴ καὶ στροφὴ
κώλων ιδ'· ὧν τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον· ὁ καλεῖται Γλυκῶνειον. τὸ δεύτερον δίμετρον κατα-
ληκτικόν, ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. τὸ τρίτον ὅμοιον
ὀποτερφοῦν τῶν ἐν τῇ παρόδῳ. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου
ἀντισπαστικοῦ καὶ βακχείου, Ἀλκαϊκόν, φασί, καλούμενον.
τὸ πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀνακλώμενον καθ'
Ἡφαιστίωνα καλούμενον, ἀντ' Ἰωνικῶν παῖωνα τρίτον καὶ*

¹ μς'. Reg. μξ', quod recenti manu in μη mutatum, Dübn.; fort. Reg. μζ'.

ἐπίτριτον δεύτερον ἔχον. τὰ ἑξῆς δύο τὸν αὐτὸν τρόπον. τὸ ὄγδοον Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάττινος πενθήμερες. τὸ ἕνατον ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου δίμετρον, ἢ ἑφθήμερες. τὰ ἑξῆς ¹ δύο Ἴωνικά ἐκ παιῶνων τρίτων καταληκτικὰ ἢ ἐκ παιῶνος καὶ εἰς ὃν συναίρεται βακχείου. τὸ δωδέκατον Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάττινος δίμετρον καθαρὸν. τὸ τρισκαιδέκατον καθαρὸν μὲν, καταληκτικὸν δέ. τὸ τελευταῖον, ὡς τὸ δωδέκατον, ἐπιμεμιγμένον μέντοι ἐπιτρίτῳ δευτέρῳ, ἢ διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ² ἔσω νενευκῦα. ἑξῆς δὲ τριστιχία λαμβικὴ παραγράφῳ τερματιζομένη· μεθ' ἣν ἀντιῶδῆ καὶ ἀντιστροφῆ, παραπλησίως καθ' ἕκαστον σχεδὸν τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων ἔχουσα τῇ στροφῇ. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

354 — 371. [[εὐφημεῖν χρή: Στροφή καὶ εἰσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματικῆ. ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρηματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρομένους. ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ὀκτωκαίδεκα, ὧν τελευταῖος

καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῇδε πρόπουσιν ἑορτῇ.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1 Ad v. 346 haec exstat annotatio: [[χρόνων τ' ἐτῶν: Εἰ μὲν οὕτω γράφεται, Ἴωνικὸν ἔστι πενθήμερες ἐκ παιῶνος τρίτου ἀναλόγως τῷ ἐν τῇ στροφῇ ὄγδῳ. εἰ δὲ χρόνους τ' ἐτῶν, ὡς ἐν τοῖς πλείοσιν, λαμβικὴ ταυτοποδία. — ad vers. 354 haec: Ἀρίσταρχος ^a ἐπὶ τούτων λέγει ^b τὸν χορὸν μεμερίσθαι (εἰς μερικὰ ἀνάπαιστα, ἄλλα δὲ ἀμείβεσθαι ^c τὸν χορὸν. καὶ τί ἄρα ^d συνείδεν ὁ Ἀρίσταρχος; δύναται δὲ ^e καὶ ἐναύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον, πολλαχοῦ δὲ ^f μεμερίσθαι καὶ εἰς διχορίαν τὸ λοιπὸν, ὥστε ^g εἰς δώδεκα καὶ δώδεκα διαμεμερίσθαι.) altera haec annotatio videtur referenda esse ad v. 372, ubi alius scholiastae similia leguntur ἐντεῦθεν Ἀρίσταρχος ὑπενόησε μὴ ὅλου τοῦ χοροῦ εἶναι τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ οὐκ ἀξιόπιστον. πολλάκις γὰρ ἀλλήλοις οὕτω παρεκελεύονται (οἱ περὶ τὸν χορὸν.) — a ἐπὶ τούτων τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμ. Ald.; ἐπὶ τούτων V. b τὸν χορὸν om. M. μετρικὰ V., μέτρια G. c χορὸν V., χρόνον ceteri. εἰ τι ἄρα M., quod hoc loco praeferendum videtur. d συνείδεν Θ. M., συνειδεῖν V., συνιδεῖν G., σύνοιδεν Ald. e καὶ om. M., idem σύζυγον. ἐν σύζυγον Fritschius de carm. myst. Ar. pag. 50. fort. εἰς ἐν σύζυγον. f fort. μεμερίσται. g ὡς τὸ εἰς V., καὶ εἰς δώδεκα Θ. 2 ἔξω — paulo post τριστιχία Dind. legebatur τριστοιχία.

372 — 383. [[χώρει νῦν : Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονο-
στροφικοῦ διαιρεθέντος τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν
ι', ὧν τὰ μὲν ἄκρα καὶ τὸ δ' καὶ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα,
τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἕκτον ἐφθημιμερῆ. τὸ τρίτον καὶ τὸ
ὄγδοον δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὰ δὲ λοιπὰ τρίμετρα κατα-
ληκτικὰ εἰς συλλαβὴν. ἕξῃς δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ
τετράμετροι καταληκτικοὶ ὡς ¹ἕξ ἑτέρας στροφῆς. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος.]]

384 — 396. Ἀήμητερ : [[Εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονο-
στροφικοῦ ἐκ κώλων ἰαμβικῶν δέκα· ὧν τὸ πέμπτον καὶ
τὸ δέκατον ἐφθημιμερῆ Ἀνακρεόντια, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα
ἀκατάληκτα, ²ὧν τελευταῖον „ — κήσαντα ταινιοῦσθαι.“
ἕξῃς δὲ ὡς ³ἕξ ἑτέρας στροφῆς κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶ-
τον καὶ τὸ τρίτον ἰαμβικά· τὸ μὲν τρίμετρον, τὸ δὲ δίμε-
τρον. τὰ δὲ λοιπὰ τροχαϊκὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἰθυ-
φαλλικὰ καλούμενα Ἀρχιλόχεια. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]
— δίμετρα ἀκατάληκτα ἰαμβικά. ἕως τοῦ „τίς σὰς παρήειρε
φρένας.“ V. M.

397 — 415. [[Ἰακχε : Εἴσθεσις ἑτέρου μέλους διαιρε-
θέντος αὐθις τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ὀκτωκαίδεκα. ὧν τὰ μὲν
α', β', δ', ε' ἰβ', ιγ', ιε' τρίμετρα καταληκτικά. τὰ δὲ γ',
η', θ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ ε', ια', ις' καὶ τὸ
τελευταῖον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ ζ' καὶ ι' ἐφθημιμερῆ.
τὸ δὲ ις' τετράμετρον καταληκτικόν. ἐν ταῖς ἀποθέσει τῶν
συστημάτων παράγραφος.]]

416 — 439. [[βούλεσθε δῆτα : Στροφή καὶ εἴσθεσις
χοροῦ ἐπιρρηματικὴ ἐκ κώλων πεντεκαίδεκα ἰαμβικῶν ἐφθη-
μιμερῶν, πλὴν τοῦ γ', ε', θ', ἰβ', καὶ τελευταίου τριμέτρων

1 Fort. ἕξῃς. Fallitur scholiasta, nam in altera strophe exstant
ἀσυνάρτητα (ex iambico dimetro acat. et ithyphallico). 2 Verba,
quae sequuntur inde ab hoc loco — Ἀρχιλόχεια a recentiore manu
addita sunt substituente pro ἕως τοῦ — φρένας: ὧν τελευταῖον —
Ἀρχιλόχεια. scribendum autem ὡς τό. — ἕως τοῦ (τὸ V.) — φρένας om.
G.; ἄλλο ἕως V. apparet igitur Dindorfium non recte annotasse haec:
„Significat his verbis librarius scholion quoddam esse describendum
usque ad verba τίς σὰς παρήειρε φρένας, qui Archilochi versus est
apud Heph. p. 129.“ 3 Inepte hoc descriptum est ex scho-
lio 372.

ἀκατάληκτων. ἐπὶ τῷ τέλει ¹παράγραφος. ἑξῆς δὲ ταύτης τῆς στροφῆς ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ κώλων ἀναλόγως τῇ στροφῇ κειμένων· ὧν τὸ τελευταῖον παραγράφῳ σημειοῦται.]]

440—459. [[χωρεῖτε νῦν : Εἴσθεσις ἑτέρου μέλους προωδικῆ διαιρεθέντος αὐθις τοῦ χοροῦ, καὶ τοῦ μὲν τὴν προωδὴν ἄσαντος, τοῦ δὲ τὴν ἀντιστροφὴν. καὶ εἰσὶ τῆς μὲν προωδῆς τὰ κῶλα ὀκτώ, τὸ πρῶτον Ἴωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἑξασυλλάβου. τὰ β', δ' καὶ τελευταῖον παιωνικά διμετρα καταληκτικά ἐκ παίωνος πρώτου, ἢ τετάρτου, καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχους. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον. τὸ πέμπτον καὶ ἑβδομον ἐπιχοριαμβικά διμετρα ἀκατάληκτα ἐκ διαμβου, ἢ ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον τροχαϊκὸν ἰθυφαλικόν. τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ἕξ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσσαῦτα. ὧν τὰ πρῶτα ἰαμβικά διμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δεύτερα καταληκτικά ἦτοι ἐφθημιμερῆ. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἐνθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἰλαρόν, ἱερόν γράφεται. τὰ τρίτα Ἴωνικά ἀπὸ μείζονος διμετρα καταληκτικά ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικοῦ ἦτοι ἀμφιμάκρου. τὰ πέμπτα καὶ τὰ ἕκτα ὁμοίως. τὰ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἀντ' Ἴωνικῶν ἔχει παίωνας δευτέρους. τὰ τελευταῖα Ἴωνικά ἡμιόλια ἦτοι διμετρα βραχυκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδοῦ καὶ τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

460—533. [[ἄγε δὴ : Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οὐδ', ὧν τελευταῖος

ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

534—548. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστιν : [[Εἴσθεσις μέλους χοροῦ προωδικῆ στροφῆς λόγον ἔχουσα, (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον, τὸ „νῦν σὸν ἔργον ἐστίν)“ ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ι', ὧν τὰ γ', ζ', θ' διμετρα καταληκτικά, ἦτοι ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα· πλὴν τοῦ τελευταίου

1 Quae leguntur apud Dübnerum post παράγραφος ad metrorum interpretationem non pertinentia errore librarii interposita sunt.

τετραμέτρον ὄντος καταληκτικοῦ ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περι-
κοπήν ἀνομοιομερές, ἀναλόγως τῇ στροφῇ τῇ τε ποσότητι
καὶ ποιότητι τῶν κώλων. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκατέρου παράγρα-
φος καὶ ¹ ἔσω νενεκυῖα διπλῇ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.]

549 — 589. Πλαθάνη, Πλαθάνη : [[Κορωνίς ὁμοία
εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι
ἀκατάληκτοι μὰ, ὧν τελευταῖος

δέχομαι τὸν ὄρον κατὰ τούτοις λαμβάνω.]

590 — 604. νῦν σὸν ἔργον : [[Εἰσθεσις μελῶν χοροῦ
περιοδικῇ καὶ ἀντίστροφος ὁμοία τῇ προρορηθείσῃ, καὶ τὸ
σύστημα τοῖς αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ στροφῇ κατὰ τε ποσότητα
καὶ ποιότητα κώλοις συγκείμενον ἔχουσα. ἧς ἐπὶ τῷ τέλει
παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ,
ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]

605 — 674. ξυνδεῖτε ταχέως : [[Κορωνίς αὐθις ἑτέρα
εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι
ἀκατάληκτοι ξε' ὧν τελευταῖος

πρότερον ποιῆσαι πρὶν με τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ὁ ξ' μέντοι ἰαμβικός ² ἐφθημιμερής. εἶτα κῶλον ἀντισπα-
στικὸν ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου ἡμιόλιον. μεθ' ὃ μονόμετρον
ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ Ἰωνικὸν ἀπ'
ἐλάσσοнос ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς.]

675 — 685. [[Μοῦσα χορῶν ἱερῶν : Κάνταῦθα παρά-
βασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα μέρη τῆς παραβάσεως,
ἀλλὰ μόνον τὰ τέσσαρα, τὴν ᾠδὴν, τὸ ἐπίρημα, τὴν ἀντω-
δὴν, τὸ ἀντεπίρημα. ἔστι γοῦν ἢ παροῦσα ᾠδὴ ἐκ κώλων
πολυσηματίστων ιβ'. ὧν τὸ πρῶτον τετράμετρον βραχυκατά-
ληκτον ἀσυνάρτητον ³ προσωδιακὸν ἀναπαιστικὸν καλούμενον, ἢ
δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δεύτερον ἀναπαιστι-
κὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ τρίτον ὁμοῖον τρίμετρον ἀκατά-
ληκτον, κατὰ τὴν τρίτην χώραν τῆς μὲν ᾠδῆς ἀμφιβράχους, τῆς
δ' ἀντωδῆς κρητικοῦ κειμένου. τὸ τέταρτον χοριαμβικόν, τοῦ
δευτέρου ποδὸς ὄντος διτροχαίου, τρίμετρον βραχυκατάληκτον.
τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' δίμετρον ἐξ

1 Fort. post καὶ excidit τοῦ συστήματος cf. antistrophe (590).
2 Scholiasta alibi altera forma (ἐφθημιμερής) uti solet, haec masculini
generis est Heliodori (ἰαμβος ἐφθημιμερής). 3 προσωδιακὸν Ald.
προσωδιακὸν Dübn.

Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου ἀκατάληκτον. τὸ δὲ τῆς ἀντιφθῆς ἐκ διαάμβου καὶ διτροχαίου, τὸ ἑβδομον δακτυλικὸν πενθήμερες. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, συνίξουσιν ἔχον εἰς τὸ Θρηγία, διὰ τὸ ἡμιόλιον εἶναι τὸ τῆς ἀντιφθῆς ἐκ διτροχαίου. τὸ ἕνατον ὅμοιον τῷ πέμπτῳ καὶ τὸ δέκατον. τὸ ἐνδέκατον μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰσχυραλλικόν. ἡ δὲ ἀντιφθὴ ἰσόμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν φθῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῖα· τῆς δὲ ἀντιφθῆς δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

686—704. Τὸ τοιοῦτον παράβασις καλεῖται, ¹ ἅπερ ἔλεγον ἐπιστρέφοντες πρὸς τοὺς θεωμένους. ἔστι δὲ ὁ τρόπος ὅταν καταλιπὼν τὰ ἔξῃς ² τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς συμβουλεύσῃ τοῖς θεωμένοις, ἢ ἄλλο ³ τι ἐκτὸς λέγῃ τῆς ὑποθέσεως. [[σύγκειται δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν κ'. ὧν τελευταῖος

ἰστέρω χρόνῳ πότ' αὐθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.]]

716—737. [[πολλάκις ἡμῖν ἔδοξε : Τὸ ἀντεπίρρημα ὅμοιον κατὰ πάντα τῷ ἐπιρρήματι, ἐκ στίχων κ' τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν συγκείμενον, ὧν ὁ τελευταῖος

ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκῆσατε

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῖα.]]

738—813. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα : [[Κορωνίς δὲ εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ος'. ὧν τελευταῖος

ἔσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν ⁴ γενήσεται.]]

814—829. [[ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφικῆ, ⁵ τέσσαρας περιόδους ὁμοίας ἔχουσα. τὰ κῶλα δ' ἐκάστης περιόδου εἰσὶν ἑπτὰ ἰσόμετρα. ὧν τὰ μὲν πρῶτα καὶ τρίτα καὶ πέμπτα δακτυλικά. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐφθήμερη, τὰ δὲ πέμπτα πενθήμερη· τὰ δεύτερα καὶ τέταρτα καὶ ἕκτα ἀναπαιστικά ἐφθήμερη.

1 ὅπερ Ald., ὡσπερ M., ἅπερ Düb. 2 τοῦ λόγου Θ., qui ὁ ποιητῆς om., συμβουλεύῃ V. Ald. 3 τι post λέγη ponit R. sequentia om. etiam Θ. M. 4 Potius γίγνεται 5 τέσσαρος περιόδους ὁμοίους

τὰ δ' ἑβδομα τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια. μετροῦνται μέντοι καὶ κατὰ δύο δακτυλικούς ἑξαμέτρους καὶ ἓνα πεντάμετρον καὶ ἓνα τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.]

830 — 874. οὐκ ἂν μεθεῖν : [[Γράφεται καὶ μεθεῖμην. κορωνίς δὲ εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι με'. ὧν τελευταῖος

ἡμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ἐπάσατε.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

875 — 894. [[Λιὸς ἑνέα : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις ἐπιδικῆ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα τίθεσθαι, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μὲν διμέτρων ἐφθημιμερῶν κατὰ τὰς περιττὰς χώρας, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας ἀντισπαστικῶν ἡμιολίων ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ καὶ πεντασυλλάβου, πλὴν τοῦ τρισκαδεκάτου ἰαμβικοῦ καθαροῦ ὄντος ἐφθημιμεροῦς· ἐφ' ᾧ κορωνίς. ἐξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα· ὧν τελευταῖος

ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἄπτωμαι λόγων.

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

895 — 904. [[καὶ μὴν ἡμεῖς : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προδικῆ, ὅτι προτίθεται τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ιδ'. ὧν τὰ μὲν α', β', ε', ζ', η', θ', ια', ιβ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἄλλα ἐφθημιμερῆ, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ἀκατάληκτου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

905 — 970. [[ἀλλ' ὡς τάχιστα : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν Ἰππωνακτείων τετραμέτρων καταληκτικῶν ξς'. ὧν τελευταῖος

πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.]

971 — 991. τοιαῦτα μέντοι γὰρ φρονεῖν : ¹[[Ἐκθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους διηρημένη, ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκατάληκτων κα'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα θ', τῆς δὲ δευτέρας κῶλα δυοκαίδεκα. ἧς τὰ η', ια', ιβ' καταληκτικά εἰσιν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἢ

1 εἴσθεσις

μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενεκνῦται.]]

992 — 1076. τάδε μὲν λέψεις φαίδιμι : [[Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλὴν κείσθαι, προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς, ἐκ κώλων ιγ'. ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ γ', δ', ε' ιγ' τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ. τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα καὶ δίμετρα, πλὴν τοῦ μονομέτρου παρατελείτου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς διπλῆς ἀμοιβαίας εἰσθέσεως ἑβδομήκοντα κώλοις, ὧν τελευταῖον καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον κάκβας τινα λωποδυτῆσαι.

ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδικῆς κορωνίς· τῶν δὲ τετραμέτρων διπλῆ ἔξω νενεκνῦται.]]

1077 — 1098. [[νῦν δ' ἀντιλέγει : ¹Ἐκθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους ²διηρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κγ'. ὧν τὰ μὲν πρῶτα δύο κῶλα δίμετρα ὄντα ἀκατάληκτα ³τῇ διπλῇ συνάπτεται. τῆς δὲ πρώτης περιόδου εἰς κῶλα ια' ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῆς δευτέρας ἔχει. τὸ μέντοι παρατέλειτον ἀναπαιστικὴ ἔστι βᾶσις. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

1099 — 1118. [[μέγα τὸ πρᾶγμα : Ἡ παροῦσα στροφή καὶ ἀντιστροφή κώλων ἔστιν ἑκατέρα δέκα ἐπιμεμιγμένων τριβράχεσιν· ὧν τὰ α', δ', ε', ι' τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ζ' τῆς στροφῆς ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, καὶ τὸ ἑξῆς δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος· τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1119 — 1250. [[καὶ μὴν ἐπ' αὐτούς : Κορωνίς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρλβ'. ὧν τελευταῖος

1 εἰσθεσις   2 διηρημένης cod.; διπλῆ est tota periodus inde a versu 1005—1098, propterea διηρημένη referendum ad ἐκθεσις (cf. 971).   3 τῇ διπλῇ συνάπτεται. διπλῆ non est signum sed periodus, quae antecedit inde a versu 1006—1075. rectius scripsisset scholiasta εἰσθέσει τῆς διπλῆς.

μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεί.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1251—1263. [τί ποτε πρᾶγμα : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπωδική διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν κορωνίδα (ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τὴν διπλῆν, ὡς πολλάκις εἴρηται), ἐκ κῶλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ διαμέβοις καὶ διτροχαίοις δέκα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ πεντασυλλάβου ἀντισπᾶστου· ὃ καλεῖται γλυκῶνειον. τὸ δεύτερον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διαμέβου ὁμοιον. τὸ τρίτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου καταληκτικόν. τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἀκατάληκτον. τὸ ε' ὁμοιον τῷ β'. τὸ ἕκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου. τὸ ζ' ὁμοιον τῷ β'. τὸ η' καταληκτικόν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος. τὸ θ' ὁμοιον τῷ β'. τὸ ι' ὁμοιον τῷ ὀγδόῳ. ἕξῃς δὲ ¹ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ'. ἕξῃς δὲ τίθεται κῶλον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τὸ „διαύλιον προσαυλεῖ.“ ὅπερ κατὰ παρεπιγραφὴν τίθεται. ὡσπερ καὶ τὸ „αὐλεῖ τις ἔνδον.“ καὶ ἄλλα πολλά. φασὶ δὲ διαύλιον λέγεσθαι, ὅταν ἰσυχίας πάντων γενομένης ἔνδον ὁ αὐλητῆς ἄσῃ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς κορωνίς. τοῦ δὲ συστήματος παράγραφος.]

1264—1284. [Τὰ δὲ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἀλλοιοστροφα, ὡς Ἑφαιστίων² φησὶν· ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν. ἔστι δὲ τῆς μὲν ᾠδῆς ταύτης τὰ κῶλα ἀναπαιστικά ε'. ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικόν εἰς συλλαβὴν, ὃ καλεῖται Αἰολικόν, διὰ τὸ ἰαμβον ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα. τὸ δεύτερον καὶ τὸ ε' δίμετρα ὑπερκατάληκτα. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ τέταρτον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ³ ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος τὰ κῶλα ὁμοια πέντε, πλὴν τοῦ τετάρτου τῷ δευτέρῳ τῆς ᾠδῆς ὁμοίου, ἐφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τῆς δὲ ἕξῃς ᾠδῆς τὰ κῶλα ἕξ. τὸ πρῶτον δακτυλικὸν ἐφθημιμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ γ' καὶ τὸ ζ' ὡς τὸ β' τῆς ἄνω ᾠδῆς. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον. ἔστι δὲ κῶλον

1 ἐν ἐκθέσει Portus. ἐν εἰσθέσει Ald. apud Heliodorum legebatur ἐν ἐκθέσει. 2 Cf. περὶ ποιημάτων cap. IX. β. 3 Cf. schol. Plut. 598.

ἐκ χοροῦ, ὡς ἀνέγνω ἐν Ἀγαμέμνονι, δράματι Αἰσχύλου. τὸ ε' ὅμοιον δίμετρον. ἔστι δὲ ἡμιτελὲς ἐνταῦθα. τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν, „αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων.“ ὅπερ ἐφθημιμερές ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἕξῃς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ἕξ, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ μὲντοι ἕκτος στίχος ἐν τισιν οὐ κεῖται· οἷον, ἴθι δὴ πέραινε.]]

1285 — 1295. [[ὅπως Ἀχαιῶν : Ὀιδὴ κώλων ιδ'. ὦν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ ε' Φερεκράτειον. τὸ ζ' τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ η' δίμετρον. τὸ ι' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ια' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δ' ἐφύμνιον δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον.]]

1296 — 1308. [[τί τὸ φλαττόθρατ : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1309 — 1369. . . . .

1370 — 1377. [[ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ προφδική, διὰ τὸ προτίθεσθαι τῆς κορωνίδος, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις η'. ὦν τὰ γ' ἐφθημιμερῆ· τὰ δ' ἄλλα δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἰθυφαλλικοῦ ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1378 — 1481. [[ἴθι νῦν παρίστασθον : Κορωνίς ἕτερα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριε'. ὦν τελευταῖος

νῆ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1482 — 1499. [[μακάριον : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπρωδική, διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις καὶ ἀναπαιστοῖς διμέτρων ὀκτωκαίδεκα· ὦν τὰ μὲν α', β', γ' η', ι', ια', ιβ', ιδ', ιε' καταληκτικὰ ἦτοι ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια ἢ ληκίθια· τὰ δ' ἄλλα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ θ' καὶ τελευταίου βραχυκατάληκτων ἰθυφαλλικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1500—1527. [[ἄγε δὴ χαίρων : Ἐκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται, ἐκ κώλων διμέτρων ἀναπαιστικῶν κζ'. ὦν τὰ ς', ια', ιε', κδ', κζ' ἐφθημιμερῆ· τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα, πλὴν τῶν η' καὶ ιγ' μονομέτρων. ἐφ' ἐκάστης περιόδου τέλει καὶ συστήματος παράγραφος.]]

1528—1533. πρῶτα μὲν εὐοδίαν : [[Ἡ τελευταία ἐκθεσις τοῦ δράματος ἐκ στίχων ἐστὶ δακτυλικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπερατοῦσα.]]

ΟΡΝΙΘΕΣ.

1—209. Ὀρθὴν κελεύεις : [[Ἡ εἰσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθύς ἐξ ἀμοιβαίων ἄρχεται προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ση', ὦν τελευταῖος

ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

¹ ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν ρξα' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν ργγ' ἕτερον ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκῖα.]]

209—227. ἄγε σύννομέ μοι : (Τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον, [[κώλων ² ιδ'. ὦν τὰ ιβ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ιγ' ἀναπαιστικὴ βᾶσις, ἥτοι μονόμετρον ἀκατάληκτον παρατέλετον. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις διπλαῖ. ἐξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. μεθ' ἃ τρίμετρα ἀκατάληκτα, ὦν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

228—236. ἐποποὶ ποποπό : [[Εἰσθεσις μέλους ἑτέρου περιοδικῆ, εἰς τέσσαρας στροφὰς διαιροῦσα ³ τὰς περιόδους, ὦν ἡ πρώτη στροφή κώλων δέκα. ὦν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον,

1 Ut in schol. nub. 1 recte legitur ἐν εἰσθέσει, quod Herm. iniuria mutavit in ἐκθέσει, sic hoc loco servatur Heliodori vox „ἐν εἰσθέσει“, cuius veram significationem scholiasta non intellexit, cf. schol. 228, ἐξῆς δὲ κῶλον, ubi eadem ommissa est. 2 Ante κώλων excidit ἐκθεσις τῆς διπλῆς. verba quae praecedunt sunt alius interpretis. 3 Fort. τὴν περίοδον

τὸν δὲ δεύτερον τρίβραχυν. ἕξῃς δύο καὶ τὸ πέμπτον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον. τὸ ἕκτον ἀναπαιστικὸν ὁμοίως κατὰ τὴν τετάρτην χώραν προκελευσματικὸν ἔχον. τὰ ἕξῃς τροχαϊκὰ δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικά.]

237 — 249. [[τιὸ τιό : Ἡ δευτέρα στροφή κώλων ιγ'. ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τετραβραχέων. τὸ β' ὁμοιον καθαρόν. τὸ τρίτον ὁμοιον, ἔχον τὸν τρίτον καὶ τέταρτον πόδα τετράβραχυν, τὸν δὲ τέταρτον τρίβραχυν. τὸ ε' ὁμοιον, τὸν α' καὶ β' ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον ὁμοιον, τὸν τρίτον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὰ ἕξῃς ἕξ τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐπιμεμιγμένα τριβράχεσιν. τὸ δὲ ιγ', τὸ ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν.]]

250 — 257. ἀτταγᾶς. [Ἡ τρίτη στροφή κώλων ὀκτώ δακτυλικῶν τετραμέτρων, πλὴν τοῦ ζ'. τοῦτο γὰρ δακτυλικὴ βᾶσις.]

258 — 262. [ἀλλ' ἴτε ἐς λόγους : Ταῦτα τὰ πέντε κῶλα ἔοικεν ¹ἐπρωδοῦ. καὶ εἰσὶ τὰ μὲν δύο τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐκ τριβραχέων, τὸ δ' παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν ²διρρῦθμων. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθήμεμερές ἐκ τριβραχέων. ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

263 — 267. . . . .

268 — 309. [ἀγάθ' ἀλλ' οὔτοσί : Κορωνίς αὖθις ἕτερα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ μ', ὧν τελευταῖος

καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κάμει. τοῦτο μὲν κάμοι δοκεῖ

³ἐν ἐκθέσει δὲ μετὰ τὸν λζ' στίχον κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα β'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

310 — 326. [ποποποποπο : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ⁴κώλων καὶ στίχων ιη'.

1 Legebatur ἐπρωδοῦ 2 In schol. 237 legitur δίμετρον παιωνικόν, in schol. 327 τετράμετρον. apparet igitur scholiastam hoc loco vetere scholio usum esse. 3 Recte Aldina exhibet ἐν εἰσθέσει, quod legebatur in vetere scholio Heliodori. 4 Post κώλων addidi καὶ

ὧν τὰ πρῶτα τρία κῶλα τοῦ χοροῦ ἀναπαιστικά πενθήμερη ἐπιμεμιγμένα τετραβράχεσιν. ὁ δ' τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς πάλιν τρία κῶλα τοῦ χοροῦ. ἀναπαιστικὴ βᾶσις ἕκαστον τούτων. ἐπιμεμιγμένα καὶ ταῦτα τετραβράχεσιν. οἱ ἑξῆς πάλιν δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τὸ ἑξῆς τοῦ χοροῦ κῶλον ἀναπαιστικὴ βᾶσις. οἱ δὲ ἑξῆς ζ' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος

κάστων ἤδη που παρ' ἡμῖν; εἰ παρ' ἡμῖν εἴμ' ἐγώ.]

327—342. [ἔα ἔα : Εἰσθεσις ἕτερα μέλους χοροῦ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν „ἰὼ ἰὼ“, ἐκ κῶλων ἀναπαιστικῶν καὶ παιωνικῶν ὀκτώ. ἧς προτίθεται κῶλον ἰαμβικόν, ἦτοι ἰαμβικὴ βᾶσις. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ἀναπαιστικά μεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τὰ δὲ παιωνικά πεντασυλλάβοις. διαλύονται γὰρ καὶ τῶν παιώνων εἰς βραχείας αἱ μακραί. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ τρίτον ἀναπαιστικά δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ὅμοια ¹τῷ δευτέρῳ. τὸ πέμπτον ἐφθήμερες. τὸ ἕκτον καὶ ζ' παιωνικά τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ ὄγδοον ὅμοιον ἐφθήμερες. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ τρεῖς. τὸν τρίτον δὲ ἀναπληροῖ τὸ ἑξῆς πρόσωπον εἰσερχόμενον. ἑξῆς δὲ σύστημα ἐν εἰσθέσει τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενεκυῖα, τοῦ δὲ συστήματος μόνη παράγραφος.]

343—385. [ἰὼ ἰὼ : Εἰσθεσις χοροῦ ἕτερα ἀντίστροφος τῆς ἤδη ῥηθείσης στροφῆς, ἐκ κῶλων ὁμοίων καὶ στίχων ἧ'. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ε' ἀναπαιστικά ἀναλόγως τοῖς τῆς στροφῆς. τὰ δὲ τρία παιωνικά, ὡς καὶ τὰ τῆς στροφῆς. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ²ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενεκυῖαι.]

386—399. [μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν : Ἐκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κῶλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων ἀναπαιστικῶν καὶ χορείαις ἰε' διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτων, ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]

1 Fort. ὅμοιον τῷ δευτέρῳ (δίμετρα ἀκατάληκτα). 2 Requiritur mentio διπλῆς ἔξω νενεκυῖας in fine εἰσθέσεως. propterea coniecti ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς (λβ' διπλῆ ἔξω νενεκυῖα περατουμένοις). ἐπὶ τῷ τέλει (δύο) διπλαῖ ἔξω νενεκυῖαι cf. schol. av. 539.

400 — 406. [[ἄναγ' ἐς τάξιν : Εἴσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπωδική μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλὴν τίθεσθαι, προωδική δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κώλων ἀναπαιστικῶν ς'. ὧν τὰ μὲν τέσσαρα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ ἕκτον ἐφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὁμοιον τοῖς ἐξῆς. ὑφ' ὃ χορωνίς.]]

407 — 433. [[καλεῖς δὲ τοῦ κλίειν θέλων : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κζ' ἰαμβικῶν διμέτρων μὲν πλὴν τοῦ ἑνδεκάτου καὶ κδ' τριμέτρων ὄντων, ἀκατάληκτων δὲ πλὴν τοῦ τελευταίου· τοῦτο γὰρ ἐφθημιμερές. ἔτι γε μὴν τῶν δ', ε', ς', ζ', η' ἀντισπαστικῶν διμέτρων διαάμβοις, ἐπιτρίτοις ἐπιμεμιγμένων καὶ σπονδείοις πλὴν τοῦ ζ' ἀκατάληκτων· τοῦτο γὰρ φερεκράτειον· ἔτι τῶν κ', κα', κβ', κγ' παιωνικῶν ἐφθημιμερῶν. τὰ δὲ τοιαῦτα δῆλον ὡς ἀσυνάρτητα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

434 — 450. ἄγε δὴ σὺ καὶ σύ : [[Εἴσθεσις δ' ἑτέρας περιόδου ἑστιχῶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ιζ'. ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

451 — 522. [[δολερὸν μὲν αἰεί : Εἴσθεσις μέλους χοροῦ λόγον στροφῆς ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν „πολὺ δὴ πολὺ δὴ.“ ἔστι δὲ καὶ ἐπωδική μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν περίοδον τίθεσθαι· προωδική δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς, κώλων καὶ στίχων θ'. ὧν ὁ πρῶτος ἀσυνάρτητος ¹ ἐξ ἀναπαιστικοῦ διμέτρου βραχυκατάληκτου, καὶ ἰαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον. ὁ δεύτερος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκατάληκτου καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ὁ τρίτος ἀναπαιστικὸς πενθημιμερές. ὁ δ' ἀσυνάρτητος ἐκ τροχαϊκοῦ ² πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου. ὁ πέμπτος ὁμοιος τῷ γ'. ὁ ς' ἀναπαιστικὸς δίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ ζ' ἀσυνάρτητος ³ ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ . . . .

1 ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκατάληκτων   2 πενθημιμερές

3 Post καὶ indicavi lacunam, nam desideratur versus octavi et noni explicatio. apparet autem verba ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως ad primam partem versus septimi, et verba καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ ad alteram partem versus noni referenda esse. in toto autem scholio prope genuina verba Heliodori traduntur, nam cum in ceteris huius fabulae scholiis exstet δίμετρον et πενθημιμερές, hic legitur δίμετρος

τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο ὅμοιοι τοῖς ἐπὶ τῆς ἑξῆς εἰσθέσεως ξα'. ὀφείλει δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις κώλοις διάλειμμα μικρόν, ἵνα δοκῶσιν ἐκ δύο κώλων συγκεῖσθαι, συνάπτονται δὲ εἰς ἓνα στίχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ ἔσω νενευκῦα. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσθέσεως ἔξω διπλῆ.]

523 — 538. . . . .

539 — 610. [[πολὸν δὴ : Εἰσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπιωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι· προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προρρηθείσης στροφῆς, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐκ κώλων συγκεῖσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων θ', ὁμοίων ἐκείνῃ. ἔχει δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει τοὺς συνήθεις δύο στίχους ἀναπαιστικούς ὁμοίους τοῖς ἑξῆς ξα' διπλῆ ἔξω νενευκῦα ¹ περατουμένοις. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦαι.]]

610 — 625. . . . .

626 — 638. [[ὦ φίλτατ' ἐμοί : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ, ἐπιωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου στίχων καὶ κώλων ιβ'. ὧν ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ ια' καὶ ιβ' ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ὁ τρίτος ἀσυνάρτητος ² ἔξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν· ἔξ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς αἰολικοῦ διὰ τὸ ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα ἴαμβον καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς. ὁ τέταρτος ὅμοιος. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ η' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. ὁ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δέκατος ἀσυνάρτητος ἔξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

et πενθημιμερῆς. Vocem ἀσυνάρτητος quae ubique deest in veteribus scholiis addidit recentior scholiasta.

¹ περατουμένους   ² Verba inepta quae leguntur post ἀσυνάρτητος: ἔξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν delenda sunt.

639—660. [[καὶ μὴν μὰ τὸν Δία : Εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων εἴκοσι ὧν τελευταῖος

καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε ¹τὰ στώματα.

ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.]]

661—675. [[ὦ τοῦτο μέντοι : Εἴσθεσις ὁμοίας ἐτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ιε'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.]]

676—684. ὦ φίλη, ὦ ξουθή : [[Τὸ πρὸ τῆς παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κώλων ἐστὶν ἀσυναρτήτων θ'. ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ β' ἡμιόλιον. τὰ γ', ζ', ζ', η' ἀντισπαστικά γλυκῶνεια. τὰ δ', θ' ἐφθημιμερῆ. τὸ ε' ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

685—722. [[ἄγε δὴ φύσιν : Ἡ παροῦσα παράβασις ἐκ στίχων ἐστὶ λη', δῆλον δὲ ὡς ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

723—736. [[ἦν οὖν : Ἐκθεσις τοῦ μακροῦ ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιδ'. ὧν τὰ μὲν ιβ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ιγ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλετον ὀνομάζεται. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

737—751. [[Μοῦσα λοχμαία : Ἡ στροφή καὶ ῥοδή αὕτη κώλων ἐστὶ διαφόρων καὶ ἀσυναρτήτων ις'. ὧν τὸ πρῶτον πενθημιμερές. τὸ β' ἐφθημιμερές τοῦ α' ποδὸς ἑξαβράχους. τὸ γ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. τὸ δ' ἀσυνάρτητον ²προσφδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει ³τοῦ Νεφελῶν δράματος. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ δ', οὐκ ἐκ παίωνος δευτέρου ἀρχόμενον ὡς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκ δακτύλου. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β', πλὴν βραχυκατάληκτον. τὸ η' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ τὸ ιδ'. τὸ θ' ἀσυνάρτητον ὅμοιον τοῖς ῥηθεῖσι. τὸ ι' ὅμοιον. τὸ ια' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διαλελυμένων χοριάμβων, τοῦ α' ἑξασυλλάβου, τοῦ δὲ δευτέρου πεντασυλλάβου. τὸ ιβ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιγ' δακτυλικὸν ἐφθημι-

1 Corr. στώματα   2 προσφδιακόν, eadem forma exstat in schol. nub. (cf. adnot. ad v. 651) errore scholiastae.   3 Deest locus in schol. nub., quo referantur haec verba.

μερές. τὸ ιε' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ις' ὄμοιον τῷ πρώτῳ πενθημιμερές ἐκ διαλελυμένου χοριάμβου. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα πολυσημάτιστα.]]

752 — 768. . . . .

769 — 784. [[τοιάνδε : Ἡ ἀντιρῶν καὶ ἀντιστροφῆ ὁμοία καὶ ἑκάστὸν ἔστι τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθειαι δύο διπλαῖ.]]

785 — 800. [[οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον : Τὸ ἀντεπίρρημα ὄμοιον τῷ ἐπιρρήματι. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκῖα.]]

801 — 850. [[ταυτὶ τοιαυτὶ : Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ν'. μετὰ δὲ τὸν ιθ' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

851 — 858. [[ὁμοροθῶ : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις ἑμέλους χοροῦ καὶ στροφῆ κῶλων διαφόρων θ'. ὦν τὸ α' περίοδος ἔξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. τὰ ἔξης τρία τροχαϊκά, τὸ μὲν ἐφθημιμερές, τὸ δὲ πενθημιμερές, τὸ δ' ἀκατάληκτον δίμετρον, ὡς καὶ τὸ ὄγδοον. τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ βάση. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές καὶ τὸ θ'. τινὲς δὲ προστιθέασιν καὶ „ῶδάν.“ ὑφ' ὃ κορωνίς.]]

859 — 863. [[παῦσαι σύ : Εἰσθεσις συστηματικὴ ἀμοιβαίας ἔξ περιόδους ἔχουσα. τῆς δὲ πρώτης στίχοι τρεῖς ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι. καὶ ἐν ἑκθέσει ἕτερος ὁμοίως. ὑφ' ὃν παράγραφος.]]

864 — 873. [[δράσω τάδ' : Ἡ δευτέρα περίοδος κῶλων καὶ στίχων ἔστι δέκα. ὦν ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἔξ ἐπιτρίτων καὶ σπονδείου. τὸ γ' ὄμοιον ἔξ ἐπιτρίτων καὶ αὐτὸ τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὄμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' καὶ ζ' δίμετρα βραχυκατάληκτα τροχαϊκά. ὁ ζ' ὄμοιος τῷ α', τὸν β' ἔχων πόδα χορεῖον. τὸ η' ὄμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ι' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐν ἑκθέσει δ' ἰαμβος τῷ πρώτῳ ὄμοιος. ὑφ' ὃν παράγραφος.]]

1 μετὰ

2 εἰσθέσει Ald.

3 εἰσθέσει Ald.

874—880. [[καὶ φρυγίλω : Ἡ τρίτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἑπτὰ. ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' δακτυλικὸν πενθήμερες. τὸ γ' ἐφθήμερες. τὸ δ' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν β' πόδα τρίβραχυν, εἰ δὲ βούλει, Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος. τὸ ζ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθήμερες. ἐν ἐκθέσει ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν παράγραφος.]]

881—888. [[καὶ ἤρωσι καὶ ὄρνισιν : Ἡ τετάρτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ὀκτώ. ὁ α' ἀντισπαστικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' Ἴωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικὸς. τὸ γ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος. τὸ δ' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ ζ' ὅμοιον δακτυλικὸν ἐφθήμερες. τὸ ζ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ὄγδοον ἰαμβικὸν πενθήμερες. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

889—894. [[παῦ' ἐς κόρακας : Ἡ πέμπτη περίοδος ἐκ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων ζ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

895—902. [[εἴτ' αὔθις αὐτ' ἄρα σοι : Ἡ ζ' περίοδος ἐν ἐκθέσει κώλων ἐστὶν ὀκτώ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τροχαϊκὸν ἐφθήμερες. τὸ γ' δακτυλικὸν δίμετρον ¹ τοῦ β' ποδὸς προκελευσματικοῦ. τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῶν α' ² καὶ β' ποδῶν χορείων. τὸ ε' ὅμοιον ἐκ χορείων. τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ α' ποδὸς χορείου. ὁ ζ' ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ η' Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]]

903—919. [[θύοντες εὐξώμεσθα : Εἴσθεσις ἐτέρας περιόδου ἀμοιβαίας κώλων καὶ στίχων ιη'. ὧν οἱ α', ε', θ', ι' καὶ οἱ τελευταῖοι ἐξ ³ ἴαμβοι οὔτοι μὲν ἀκατάληκτοι τρί-

1 β' ποδὸς Kusterus. α' ποδὸς Ald. 2 καὶ β' addidit Kusterus. fort. τῶν πρώτων ποδῶν. 3 Scholiasta scribit ἴαμβοι et paulo infra εἰς δισύλλαβίαν (alibi δισύλλαβον) Heliodori secutus dicendi usum.

μετροι. ὁ δὲ δ' ἐφθημιμερής. ὁ δεύτερος χοριαμβικός τρίμετρος καταληκτικός, τὸν πρῶτον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ὁ 5' Ἴωνικός τετράμετρος βραχυκατάληκτος. τὰ ζ', ια' δακτυλικά, τὸ μὲν πενθημιμερές, τὸ δὲ τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβίαν. τὰ η', ιβ' ἀναπαιστικά ἐφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

920 — 930. [[ταυτὶ σύ: Ἐντεῦθεν διαιρεῖται τὰ πρόσωπα εἰς συστηματικὰς περιόδους ἀμοιβαίας η'. καὶ ἔστιν ἡ πρώτη περίοδος στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δ'. ἡ β' στίχων καὶ κώλων ζ'. ὧν ὁ πρῶτος χοριαμβικός τρίμετρος καταληκτικός. τὸ β' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν δεύτερον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ τρίτον περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως. τὸ ε' τροχαϊκὴ βάση ἐκ χορείων. τὸ 5' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, Ἴωνικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ' Ἴωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὑφ' ὃ παράγραφος.]

931 — 935. [[τουτὶ παρέξει: Ἡ τρίτη περίοδος στίχων ἔστιν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων πέντε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

936 — 945. [[τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα: Ἡ δ' περίοδος κώλων ἔστι παιωνικῶν μεμιγμένων κρητικοῖς καὶ παλιμβακχείοις τεσσάρων. ὧν τὸ α' τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς παλιμβακχείου. τὸ τρίτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικός τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δ' ἡ ε' περίοδος κώλων ¹ἀναπαιστικῶν πέντε. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασύλλαβον. τὸ β' πενθημιμερές, ὃ καλεῖται δογμαϊκόν. τὸ τρίτον Ἴωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασύλλαβον. τὸ δ' ὅμοιον. τὸ ε' δίμετρον βραχυκατάληκτον παιωνικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

946 — 953. [[ξυνίημι ὅτι βούλει: Ἡ ἕκτη περίοδος ἠνωμένη οὔσα κώλων καὶ στίχων ἔστιν η'. ὧν οἱ πρῶτοι τέσσαρες ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. μίαν γὰρ τὰ δύο πρόσωπα τὴν τοιαύτην ποιεῖ περίοδον. τὰ δὲ ἑξῆς τέσσαρα

1 Fort. ἀντισπαστικῶν

ἀναπαιστικὰ κῶλα. ὧν τὸ α' ἐφθημιμερές. τὸ β' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῶν πρώτων δύο ποδῶν ὄντων προκελευσματικῶν. τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. ὑφ' ὃ παράγραφος.]]

954 — 958. νῆ τὸν Δία : [[Ἡ ζ' περίοδος ἐν ἐκθέσει στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ε'. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἕξω νενεκυῖαι.]]

959 — 991. [[εὐφημία ἴστω : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων λς'. ὧν οἱ πρώτοι ὀκτὼ ἰαμβικοὶ τρίμετροι, οἱ ἕξῃς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσηματίστοι, ἀτάκτως τοὺς πόδας κειμένους ἔχοντες. μιμεῖται γὰρ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν χρησιμῶν. οἱ δ' ἄλλοι ὡς οἱ πρώτοι. οἱ μέντοι χρησιμοὶ ἐπικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

992 — 1057. [[ἦκω παρ' ὑμᾶς : Εἰσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ξ'. ὧν τελευταῖος

θύσσοντες εἰσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

μετὰ μέντοι τὸν μθ' κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον καὶ μετὰ τὸν νβ' ἀσυνάρτητοι δύο. ὧν ὁ πρῶτος σύγκειται ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως. ὁ δέ τοι νδ' σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. ὁ δέ νε' ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.]]

1058 — 1070. [[ἦδη μοι τῷ παντόπτα : Ἡ παράβασις¹ αὕτη οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνα τέσσαρα, τὴν ᾠδὴν καὶ στροφήν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντιᾠδὴν καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἐστὶ γοῦν ἡ ᾠδὴ καὶ στροφή κῶλων καὶ στίχων δακτυλικῶν καὶ παιωνικῶν ιδ'. τὰ α', ε', ς', ζ' δακτυλικά ἐφθημιμερῆ. τὰ β', γ', δ', ι', ια' τετράμετρα. τὰ δ' ἄλλα παιωνικά, τετράμετρα μὲν ἀκατάληκτα τὰ η', θ'. τὸ δὲ ιβ'

¹ Alius grammaticus haec annotat: (1058.) (ἦδη μοι τῷ παντόπτα: Εἰώθασι μετὰ τὴν τελείαν παράβασιν ἐπιρρηματικὴν ποιεῖσθαι συζυγίαν, ὡσπερ καὶ ἐν Ἰππεῦσι πεποίηκεν. Ἄλλως. δευτέρα παράβασις, ὡς ἐν Ἰππεῦσιν.) nomine ἐπιρρηματικῆς συζυγίας Heliodorus oden et epirrhema comprehendere solet.

τρίμετρον. τὸ δὲ γ' δίμετρον. τὸ δὲ ιδ' ἐφθημιμερές ἐκ κρητικῶν. ὑφ' ὃ παράγραφος, καὶ διπλῆ ἔσω νενευκῦα.]]

1071 — 1087. . . . .

1088 — 1100. [[εὐδαιμον φῦλον : Ἡ ἀντιφθῆ¹ καὶ ἀντιστροφῆ ὁμοία ἐστὶ τῇ φθῆ καὶ στροφῇ. καὶ αὕτη γὰρ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ιδ'. καὶ τὰ μὲν ἔχει δακτυλικά ἰσόμετρα τοῖς ἐκείνης, τὰ δὲ παιωνικά ἐπιμεμιγμένα κρητικοῖς. ἐπὶ τῷ τέλει αὐτῆς συνήθεις δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῦα.]]

1101 — 1117. . . . .

1118 — 1187. [[τὰ μὲν ἰέρ' ἡμῖν : Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ο', ὧν τελευταῖος

τόξευε πᾶς τις. σφενδόνην τίς μοι δότω.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1188 — 1198. [[πόλεμος αἴρεται² : Εἰσθεσις χοροῦ ἐπωδικῆ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις ἦτοι τριβράχεσι καὶ δακτύλοις πενθημιμερῶν η'. ὧν τὰ μὲν πρῶτα τρία καὶ παιωνικά, εἰ βούλει, ποιήσῃ ἡμιόλια. τὸ τέταρτον τροχαϊκὸν ἐκ δακτύλου πενθημιμερές. τὸ πέμπτον καὶ ἕκτον ἰθυφαλλικά. τὸ ζ' καὶ η' τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβικά τρία. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δὲ δύο τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1199 — 1261. αὕτη σύ : [[Κορωνίς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξγ'. ὧν τελευταῖος

καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1262 — 1266. [[ἀποκεκλήκαμεν³ : Κορωνίς καὶ εἰσθεσις μέλους χοροῦ μεσωδικῆ κώλων παιωνικῶν ς'. ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἦτοι ἡμιόλια. τὸ γ' δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές. τὸ δ' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ δὲ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν τισὶ δὲ δύο κῶλα συνῆπται

1 ἀντιφθῆ ἦτοι ἀντιστροφῆ adscriptum in V. 2 In Veneto legitur ἐν τισὶ δὲ τῶν ἀντιγράφων εἰς δύο κῶλα διήρηται τὸ ἐν, ἐν δὲ ἄλλοις συνῆπται. 3 ἀποκεκλήκαμεν: ἐν τισὶ δὲ κατὰ δύο κῶλα συνῆπται ταῦτα V.

ταῦτα. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος ὁμοίος τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1267 — 1312. δεινὸν τε τὸν κήρυκα : [[Εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μδ'. ὧν τελευταῖος

ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

ἐπὶ τῷ τέλει διπλῇ ἕξω νενευκυῖα.]

1313 — 1328. [[ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα : Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς, κώλων οὔσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ιζ'. ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται Ἰνακροόντειον. τὸ γ' ὁμοιον. τὸ δ' ὁμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὁμοιον τῷ β'. τὸ ζ' καὶ τὸ ζ' ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ. τὰ η', θ', ιγ' ὁμοια τῷ α', τὰ δ' ἄλλα τῷ β'. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις διπλαῖ.]

1329 — 1336. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός : [[Εἴσθεσις δὲ χοροῦ, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προωδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κώλων ἀναπαιστικῶν ε'. ὧν τὰ α', β' πενθημιμερῆ. τὰ γ', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐν ἑκθέσει δὲ τρίμετρα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1337 — 1371. γενοίμαν ἀετός : [[Εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου κώλων καὶ στίχων λζ'. ὧν τὰ α' δύο ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ' κώλων μονόμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ' ἄλλοι τρίμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]

1372 — 1381. ἀναπέτομαι δὴ : [[Ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος προωδῶ χοροῦ ἔοικε, κώλων καὶ στίχων οὔσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ι', ἐπιμεμιγμένων τετραβράχεσιν. ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές τοῦ α' ποδὸς τετραβράχεος. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ', ζ', η' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βᾶσις καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον. τὸ ζ' ὁμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ι' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές.]

1382 — 1408. [[παῦσαι μελωδῶν : Εἰσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων καὶ κώλων κη'. ὧν οἱ μὲν πρῶτοι ια' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὰ ἐξῆς ὀκτώ κῶλα ἀναπαιστικὰ ἐπιμεμιγμένα χορείοις ἢ τριβράχεσι καὶ προκελευσματικοῖς ἦτοι τετραβράχεσιν. ὧν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' τρίμετρον βραχνακάληκτον. τὰ δὲ ἐξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα. οἱ ἐξῆς δὲ τούτων θ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1409 — 1469. . . . .

1470 — 1493. [[πολλὰ δὴ καὶ καινά : Ἡ στροφή αὕτη κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν καὶ ἰαμβικῶν ιβ', καὶ ἡ ἀντιστροφή τοσοῦτων. καὶ ἰαμβικὰ μὲν δίμετρα τὰ ζ', ιβ'. τὰ δ' ἄλλα τροχαϊκά, τῇ μὲν δίμετρα, τῇ δ' Εὐριπίδεια. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1494 — 1552. οἴμοι τάλας : [[Κορωνίς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι νη'. τὸ μέντοι ις' κῶλόν ἐστὶν ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1553 — 1564. πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσιν : [[Ἡ παροῦσα στροφή κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ σπονδαίοις ζ'. καὶ ἡ ἀντιστροφή ¹ τοιούτων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.]]

1565 — 1693. τὸ μὲν πόλισμα : [[Κορωνίς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρα', ὧν τελευταῖος

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι.

μετὰ δὲ τὸν ζδ' στίχον κῶλά ἐστὶν ἀντισπαστικὰ ζ', ἐπιμεμιγμένα διαμβοῖς, δισπονδαίοις καὶ ἐπιτρίτοις, ἐφθημιμερῆ, πλὴν τοῦ πρώτου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1694 — 1705. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσιν : [[Εἰσθεσις χοροῦ ἐπρωδικῆ κώλων τροχαϊκῶν ² ὀκτώ ἐφθημιμερῶν καὶ ἀκατάληκτων διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

1706 — 1719. [[Ἡ συστηματικὴ αὕτη εἰσθεσις ἐξ ἰαμβῶν ἐστὶ τριμέτρων ιδ', ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

1 In schol. av. 1470 et 1731 legitur τοσοῦτων 2 Fort. δώδεκα

1720 — 1730. ἄναγε, δίεχε : [[Εἰσθεσις μέλους χοροῦ εἰς δύο περιόδους διηρημένη κώλων ιβ'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης τροχαϊκὰ ζ' ἐπιμεμιγμένα χορείοις καὶ ἰάμβοις. ὧν τὰ α', β', δ', ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ ζ' ἑφθημιμερές. τῆς δὲ δευτέρας ἐξ ἀναπαιστικῶν τὰ μὲν α', δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ δὲ β', ε' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ γ' πενθημιμερές. τὸ ζ' ἑφθημιμερές. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.]]

1731 — 1747. [[Ἡρα ποτ' Ὀλυμπία : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ¹τριὰς ἐπωδική, καὶ εἰσὶ τῆς μὲν στροφῆς τὰ κῶλα ε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ πάντα Ἴωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ παντοίοις σύμμικτα ποσί. τῆς δ' ἐπωδοῦ κῶλα ζ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπωδῆς κορωνίς.]]

1748 — 1765. [[ὦ μέγα χρῦσεον : Εἰσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ εἰς δύο διηρημένη περιόδους κώλων ιη'. ὧν τῆς πρώτης περιόδου ἀναπαιστικὰ ζ', πλὴν τοῦ γ' καὶ τελευταίου ²ἀκαταλήκτων. τῆς δευτέρας κῶλα ιβ'. τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ β', ζ', θ', ια' ἰαμβικὰ καταληκτικὰ δίμετρα. τὰ γ', δ', ε', ζ', ι', ιβ' τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ. τὸ η' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἢ καὶ τὸ δρῆμα περατοῦσα.]]

ΕΙΡΗΝΗ.

1 — 81. [[Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἐξ ἰαμβείων π' συνήθων. τὸ μέντοι ξ' μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

82 — 101. [[ἦσυχος : Τὰ ἐξῆς ιθ' κῶλα ἀναπαιστικά, πλὴν τοῦ ι', δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ δὲ Τρυγαῖος ἐπιβεβηκῶς τῷ κανθάρῳ ταῦτά φησιν.]]

1 τριὰς ἐπωδική; hanc vocem in scholiis recentioris temporis inusitatam scholiasta ab Heliodoro petivisse videtur cf. schol. Acharn. 490.
2 Scrib. ἀκατάληκτα

102 — 113. [[οὐκ ἔσθ' ὅπως : Τὰ ἐξῆς ιβ' ἰαμβεῖα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

114 — 123. ὦ πάτερ : ¹Σύστημα ἕτερον εἰς δύο διηρημένον περιόδους [[καὶ εἰσὶ τῆς μὲν πρώτης περιόδου δακτυλικὰ τετράμετρα τέτταρα, καὶ ἐν ἐκθέσει ἐπικὸν ἓν, μεθ' ὃ τὰ τῆς δευτέρας περιόδου ὅμοια πέντε. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.]]

124 — 153. [[καὶ τίς πόρος σοι : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἰαμβείων λ' διπλῆ ἔξω νενευκία περατουμένων.]]

154 — 179. [²Εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκατάληκτων, πλὴν τοῦ τελευταίου. τοῦτο γὰρ ἐφθημιμερές. ἕφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ. ἐν ³ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖα ζ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

180 — 235. [[πόθεν βροτοῦ : Κορωνίς καὶ εἴσθεσις ἀμοιβαία ἐξ ἰαμβείων νς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

236 — 300. ἰὼ βροτοί : [[Κορωνίς ἑτέρα ἑτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ὅμοιοι τοῖς προφθάσασιν ξγ'. καὶ ἐν ἐκθέσει τροχαϊκοὶ τοῖς ἐξῆς ὅμοιοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, ἐξιόντων ⁴τῶν ὑποκριτῶν.]]

301 — 345. [[δεῦρο πᾶς χώρει : Εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λη'. καὶ ἡ ἐκθεσις ταύτης κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ⁵ζ'. ὧν τὰ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς' παρατέλετον. τὸ ζ' ἐφθημιμερές ἰαμβικόν. ἕφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.]]

346 — 360. εἰ γὰρ μοι γένοιτο : [Κορωνίς ⁶καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικῆ στίχων καὶ κώλων ιε'. ὧν ὁ πρῶτος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὸ β' ἐφθημιμερές. ὁ τρίτος παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος ἐκ παιώνων καὶ κρητικῶν. καὶ ὁ ι' καὶ ιγ'. οἱ ἐξῆς δύο ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὸ ς' δὲ καὶ η' τῷ β'. τὸ ζ' παιωνικὸν ⁷δίρρυθμον. καὶ

1 Alius grammaticus, cuius sunt prima huius scholii verba Σύστημα — περιόδους sic pergīt: ἔστι δὲ τετράκωλον, καὶ ἕκαστον δακτυλικόν, τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεῦτερον καταληκτικόν, τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ἀκατάληκτον. ἀναπαιστικόν δὲ αὐτὸ οὐ γαμεν, ἐπεὶ ἀπὸ τινος τίχης οὐδὲ ἀνάπαιστον ἔσχεν, ἀλλὰ πάντας δακτύλους πλὴν τριῶν συλλαβῶν. V. 2 Scribendum ἐκθεσις, quod Ald. exhibet. 3 εἰσθέσει cod.; ἐκθέσει Dübner. 4 τῶν ὑποκριτῶν Kusterus. τῶν om. Ald. 5 Scrib. ς' 6 Cf. κωλομετρίαν 7 Heliodorus pæonicos versus appellat διρρύθμους et τριρρύθμους.

τὸ θ' καὶ τὸ ιβ' καὶ ιδ'. τὸ δὲ ια' δίμετρον τροχαϊκόν. τὸ τελευταῖον παιωνικὸν τρίρρυθμον. ἕφ' ὃ κορωνίς.]

361—382. [[φέρει δὴ κατίδω : Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς ἰαμβείων κβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

383—399. [[εἶπέ μοι : Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἑτερόστροφα καὶ εἰσὶ στίχων καὶ κόλων ιζ'. ὧν οἱ πρῶτοι δύο ¹ καὶ ὁ τῆς πρώτης στροφῆς α' τροχαϊκοὶ τετράμετροι ² καταληκτικοί. τὸ β' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὁ γ' παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δ' καὶ ὁ ἑξῆς καὶ οἱ α', ε' τῆς δευτέρας στροφῆς ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὰ δ' ἄλλα παιωνικά διρρυθμα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τελευταίῳ κόλῳ, τῷ „δέσποτ' ἀγαλοῦμεν αἰί,“ δύο διπλαῖ ἔξω νενευκῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κόλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.]]

400—425. [[ἴθ' ἀντιβολῶ σε : Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς ἐκ στίχων ἰαμβείων κς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

426—458. ὑμέτερον ἐντεῦθεν : (Διπλῆ ³ καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἶτα ἐν ἐκθέσει παρὰ τοῖς τετραμέτροις στίχοις ἰαμβικοὶ β', καὶ ἐπεκθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ. τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.“ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.)

459—472. (Ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφή κόλων ἐστὶ ιδ', ἔχει δὲ ἑξῆς καὶ ἀντιστροφὴν ἐξ ὁμοίων ἀρχομένην κόλων. ⁴ καὶ ἔστι τὸ μὲν πρῶτον τρισύλλαβον κατὰ παλιμβάκχειον. τὸ δὲ β' παίων πρῶτος. τὸ δὲ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθήμεμερῆς εἴη ἄν, ἢ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κρητικὸν ἔχει. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος. τὰ ε', ζ' ἀναπαιστικά δίμετρα. τὸ η' ἐφθήμεμερῆς ὅμοιον. τὰ θ', ι' παιωνικά μονόμετρα ἐκ κρητικῶν. τὰ ια', ιβ', ιγ' ἀναπαιστικά δίμετρα ἐπιμεμιγμένα ἰάμβοις, τὰ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ δακτύλοις.

1 Post καὶ ὁ τῆς addidi πρώτης 2 ἀκατάληκτοι 3 Διπλῆ — διπλοῦ sunt Heliodori tamen valde corrupta cf. κωλομετρίαν. 4 καὶ ἔστι — εἴη ἄν descripta sunt ex vetere scholio cf. κωλομετρίαν.

τὸ ἰδ' ὄμοιον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ ἡ ἔσω διπλῆ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.)

473—484. [[ὦ Λάμαχ' ἀδικεῖς : Διπλῆ καὶ στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ἰγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.]]

485—499. ὦ εἶα : [[Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀντιστροφή τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, καὶ εἰσὶ τὰ κῶλα καὶ ταύτης ὅμοια ἐκείνοις· ἐν τισι δὲ καὶ ἑτέροις δέχεται πόδας τοῦ αὐτοῦ μέτρον ὄντας. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.]]

500—511. [[ἄνδρες Μεγαρῆς : Ἐτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές ἰαμβείων η'. καὶ ἐν εἰσθέσει ἕτερον ἀμοιβαῖον στίχων ὁμοίων καταληκτικῶν τετραμέτρων δ'. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος.]]

512—519. ἄγε νῦν : [[Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κῶλων η'. ὦν τὸ μὲν α' ἀναπαιστικὴ βᾶσις. τὸ δεύτερον ὄμοιον δίμετρον. τὰ γ', δ', ε' ἰαμβικὰ δίμετρα. τὸ ε' ὄμοιον ἐφθημιμερές. τὸ ζ' παιωνικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παλιμβακχείων καὶ κρητικῶν. τὸ η' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ὄμοιον. ὑφ' ὃ κορωνίς.]]

520—570. [[ὦ πότνια : Εἰσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας στίχων να'. ὦν οἱ μὲν λγ' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. οἱ δὲ ἐξῆς ιη' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ἡ ἔξω διπλῆ.]]

571—581. [[Ἡ ἔκθεσις αὕτη τῆς διπλῆς κῶλων ἐστὶν ὁμοίων τροχαϊκῶν ια'. ὦν τὸ η' μονόμετρον, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.]]

582—650. χαῖρε, χαῖρ' ὦ φίλτατε : [[Κορωνίς καὶ εἰσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κῶλων κα'. ὦν τὰ α', ζ', ιε' τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ. τὰ β', ε', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ γ', η' ὅμοια, Ἰωνικὰ μέντοι ἀπὸ μείζονος. τὰ δ', θ', ιη' δακτυλικὰ πενθημιμερῆ. τὰ ε', ια', ιβ', ις', ιζ' παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ι' ὄμοιον, ἰαμβικὸν μέντοι. τὸ ιγ' παιωνικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ιδ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ κ', κα' ἐν ἐκθέσει στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἐν τῇ εἰσθέσει τῆς διπλῆς

ἀμοιβαίας^ε μη'. ἐπὶ τῷ τέλει τῶν μὲν τοῦ χοροῦ χορωνίς, τῆς δὲ διπλῆς ἢ ἔξω διπλῆ. ἐπὶ μέντοι ταῖς ἀποθέσεσιν ἢ συνήθης παράγραφος.]]

651 — 657. (ἄτ' ἂν οἷν λέγῃς : Διπλῆ¹ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, οὗ πέντε μὲν ἔστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε' ἐφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.)

658 — 728. (ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι : Διπλῆ² καὶ εἴσθεσις παρὰ τὸ τετράμετρον εἰς ἰαμβικά τρίμετρα οβ'. μετὰ δὲ τὰ λε' ἔστι προαναφώνημα τὸ ὦ ὦ.)

729 — 774. (Ἡ³ παράβασις αὕτη οὐκ ἔστι τελεία. τοῦ γὰρ ἐπιρροήματος καὶ ἀντεπιρροήματος ἐστέρηται. ἔστι τοίνυν

1 Cf. κωλομετρίαν   2 Cf. κωλομετρίαν   3 Alius grammaticus haec annotat: (733.) χορῆν μὲν τύπτειν: (Nῦν παραβάσει κέχρηται ὁ χορός, μηδὲν περὶ τοῦ προκειμένου λέγων ἢ τὸν ποιητὴν ἐπαινῶν. παράβασις ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νεομισμῆς στάσεως εἰς τὴν καταικτικὴν τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὁπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναι τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν πρὸς τὸ θεᾶτρον ἄδιὰ τοῦ χοροῦ. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς καὶ ἐγίνοντο ^b στίχοι δ'. εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασις ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ „εἰ μὲν μὴ λίαν ἔω νῦδες ἠναγκαζόμεναι | στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν,“ ἄμφο σημαίνας, καὶ τὸ στρέφεσθαι καὶ τὸ παραβαίνειν. Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἔξ ἔστι ζυγὰ τοῦ χοροῦ. ὁ δὲ νοῦς, ἐχορῆν μὲν, εἴ τις κωμικοποιητῆς ἑαυτὸν ἐπῆνει παραβάσει χρώμενος, τοὺς ῥαβδούχους ἐκείνους τύπτειν ^d αὐτὸν ὡς ἀπρεπές τι ^e μεταχειριζόμενον. εἰ δὲ πρόπον ἔστιν, ὦ Μοῦσα, ἑαυτὸν ἐπαινέσαι τινά, φησὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, τοῦτ' ἔστιν ὁ Ἀριστοφάνης, ἄξιός ἐστι πολλῆς τιμῆς, ὅστις, Ἀριστοφάνης, ἄριστος γεγένηται. ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι ^f τινές, οἱ τῆς εὐχοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν. ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὗς ὁ ποιητὴς αἰσυνμνήτας εἶπεν. 735. παράβας ἐν τοῖς ἀναπαίστοις: Πᾶσαν ^g παρέχθασιν ἀναπαίστους λέγει. — a τὸν χορὸν V. τοῦ χοροῦ Düb.   b legebatur στίχοι, quod emendavit Dind. duce Suida s. Παράβασις.   c μὲν om. V.; post λίαν desunt syllabae tres —, nam metrum est Eupolideum, Meinekius supplet ὑπὸ τοῦδ'. Düb.   d αὐτοῦ, quod emend. Düb.   e μεταχειριζόμενος R. μεταχειριζόμενον V. μεταχειριζόμενον Düb. ἔστι μούσαν τινά ἑαυτὸν ἐπαινέσαι R.   f τινές πρὸς εὐταξίαν τῶν θ. R.   g Scrib. παρά-

τὸ μὲν κομμᾶτιον στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. τὸ δὲ ¹μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ'. ἢ δ' ἔκθεσις κώλων δέκα διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου ²ἀκαταλήκτων. ἐπὶ πᾶσι παράγραφος.)

775 — 817. μοῦσα σὺ μὲν : [Ἡ ᾠδὴ αὕτη καὶ στροφῇ κώλων ἐστὶ κβ'. τοσοῦτων δὲ καὶ ἡ ἀντιᾠδὴ καὶ ³ἀντιστροφῇ. οὐ γὰρ διήρηται, ἀλλ' ἐχόμεναί εἰσιν ἀλλήλων, ἐπεὶ οὐ κεῖται μεταξὺ τὸ ἐπίρρημα. τὰ μὲν οὖν α', ς', ιδ', ις', ιθ', κα' δακτυλικά πενθήμερη. τὰ δὲ β', δ' ⁴προσοδιακὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ παίωνος β' καὶ χοριάμβου. τὸ δὲ γ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ ε' ἰαμβικὸν πενθήμερες. τὸ δὲ ζ' ἀκατάληκτον δίμετρον. τὰ η', θ', ια' δακτυλικά τρίμετρα. τὸ ι' τροχαϊκὴ βᾶσις. τὰ ιβ', ιγ' χοριαμβικά εἰς βακχεῖον περαιούμενα δίμετρα. τὸ ιε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυ-

βασιν. παρέκβασιν R., ^{αρεκ}παράβασιν V., παράβασιν G. Ald., quae deinde ἀνάπαιστον καλεῖ.

1 Scholiasta in errore versatur parabasin appellans „μακρόν.“
2 καταληκτικῶν 3 Ad hunc locum exstat annotatio alius grammatici: (797.) (τοιᾶδε χρῆ Χαρίτων : Τῇ στροφῇ ἀποδέδωκε τὴν ἀντίστροφον· πάλιν γὰρ ἐπὶ τὸν οἰκειὸν ἐπανέδραμεν ἔπαινον, γάσκων ὅτι διὰ ταῦτα πάντα χρῆ τοὺς θεατὰς μετὰ πάσης εὐνοίας ἀποδέχεσθαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιήματα. ἴδωμεν οὖν τὴν στροφὴν τί ἐστὶ ^aκαὶ πῶς τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγε. κὰν ταῖς Νεφέλαις δὲ εἶπον ὅτι δεῖ πάντως ^bἀνταποδίδοσθαι τῇ στροφῇ τὴν ἀντίστροφον, εἶτα ἀμφοτέραις ἐπαγαγεῖν ^cτὴν ἐπιδόν· ἐκ ^dτούτων γὰρ τὰ χορικά συνεστάναι, στροφῆς, ἀντιστρόφου, ἐπιδου. ἀντίστροφος δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἀναστρέφειν ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς νοῦν τοῦ λόγου, μεταξὺ λεγομένων τῶν περιττῶν, καὶ ὡσπερ ἐντεθειμένων καὶ δυναμένων ὑπεξαιρεῖσθαι, ^eοὐδὲν ἦτιον τῆς ἀκολουθίας σωζομένης. ἔχει δὲ οὕτως „ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίης μακάρων. σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.“ εἶτα τοιᾶδε χρῆ Χαρίτων. „διὰ μέσου δὲ τὰ ^fπερὶ τῶν Καρκίνου παίδων. ἐστὶ δὲ ^gπαρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας“ τοιᾶδε χρῆ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμεν ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος ^hἐξευρόντας ἀβρῶς ἦρος ἐπερχομένου.“ δαμώματα δὲ) τὰ δημοσίᾳ ᾄδόμενα. — a καὶ πῶς τε ἀντιστρόφους V. τὴν ἀντιστροφὴν Ald. Düb. b ἀντεπιδίδοσθαι V.; Düb., ἀνταποδίδοσθαι c τὸν ἐπιδόν Ald.; Düb. τὴν ἐπιδόν d τούτον cod., quod Düb. correxit. e καὶ οὐδὲν cod., Düb. οὐδὲν f παρὰ corr. Düb. g παρὰ Στησιχόρω V. Düb. h ἐξευρόντα legebatur, quod em. Düb. 4 προσοδιακὰ Ald., quod emend. Düb.

κατάληκτον. τὰ ιζ', κ' ἀναπαιστικαὶ βάσεις. τὸ ιη' δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ τελευταῖον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.]

818 — 855. ὡς χαλεπὸν : (Κορωνίς· ¹προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα λς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.)

856 — 867. εὐδαιμονικῶς : [[Στροφή ἀμοιβαία κώλων ζ'. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφήν τὸ „ἦ χρηστὸς ἀνήρ.“ καὶ εἰσὶ τοῦ μὲν χοροῦ τὰ κῶλα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος, τὰ μὲν β' δίμετρα ²ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον· ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. καὶ αὐθις τὰ τοῦ χοροῦ τρία τοῖς ἄνω ³κάτισα κώλοις. ὑφ' ἃ παράγραφος καὶ ἡ ἔσω διπλῆ. ἐξῆς δ' ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπήν στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. ὑφ' οὓς κορωνίς.]]

868 — 908. [[ἡ παῖς λέλουται : Κορωνίς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐξ ἰαμβείων μα'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]]

909 — 921. [[χρηστὸς ἀνήρ : Ἴδου ἡ ἀντιστροφή τῆς „εὐδαιμονικῶς“ στροφῆς, ἄλλα τε ὅσα ἐκείνη καὶ τὸ κατὰ περικοπήν ἔχουσα σύστημα. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ τῆς ἀντιστροφῆς· τὰ γὰρ τετράμετρα τῶν ἰαμβείων παραγράφῳ περατοῦται.]]

922 — 942. [[ἄγε δὴ τί νῶν : Κορωνίς ἑτέρα ὁμοία τῇ ῥηθείσῃ, ἧς οἱ μὲν ιζ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὁ ιη' ὁμοῖος τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἐξῆς δύο κῶλα ἀναπαιστικὰ δίμετρα. ὧν τὸ μὲν ἀκατάληκτον, τὸ δ' οὐ. ὁ τελευταῖος ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν κορωνίς.]]

943 — . . . . .

.... — 1038. ἐπιείγεται : [[Τὰ ⁴ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ γοῦν τῆς μὲν πρώτης στροφῆς κῶλα ἀνα-

1 Verba Heliodori, recentior grammaticus scripsisset Κορωνίς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν 2 Scrib. καταληκτικὰ 3 Hoc adiectivum inusitatum exortum est ex Heliodori voce „κατ' ἴσον“ (cf. schol. Ach. 284). 4 Hoc scholion apud Dübnerum ad v. 943 falso refertur

παιστικά ¹δέκα ἐπιμεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τούτων
 ? δὲ τὰ μὲν δίμετρά εἰσιν ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἐφθημιμερῆ
 καὶ βάσεις, μετὰ δὲ ταῦτα ἰαμβεῖα ζ'. τῆς δὲ δευτέρας
 στροφῆς τὰ κῶλα τρία, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἰαμβεῖον, τὰ δ'
 ἄλλα ἀναπαιστικά, δίμετρα μὲν ἄμφω, τὸ δὲ τοι δεύτερον
 καταληκτικόν. ὁ ἕξῃς τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετρά-
 μετρος καταληκτικός. τῆς τρίτης στροφῆς τὰ κῶλα ἀναπαι-
 στικά τέσσαρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. οἱ ἕξῃς
 αὖθις τοῦ ὑποκριτοῦ ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῆς
 δὲ τετάρτης στροφῆς τὰ κῶλα Ἴωνικά ἀπὸ μείζονος ς', ἐπι-
 μεμιγμένα παίωσι καὶ κρητικοῖς, ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ
 πέμπτου καταληκτικοῦ καὶ τοῦ ς' ἡμιολίου. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφο-
 τέρωθεν ἕξω διπλαῖ. τιθέσθωσαν δὲ κὰν ταῖς ἀποθέσεσιν
 αἱ παράγραφοι.]

1039 — 1126. ταυτὶ δέδραται : [Κορωνὶς εἰσιόντων
 ἑτέρων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ πζ', ὧν οἱ μὲν κδ'
 ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, οἱ ἕξῃς μὰ δακτυλικοὶ
 ἑξάμετροι. ἕξῃς τούτων κῶλων ὅμοιον ἐκ σπονδείων. οἱ ἕξῃς
 δέκα δακτυλικοὶ ἑξάμετροι. μεθ' οὓς ἰαμβεῖα ιβ', ὧν τελευ-
 ταῖον „οὐκ ἀποπετήσει θῦττον εἰς Ἐλύμιον.“ ἐπὶ ταῖς
 ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.]

1127 — 1158. [ἦδομαι : Κὰνταῦθα παράβασίς ἐστιν,
 ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, μόνην δὲ τὴν ᾠδὴν καὶ στρο-
 φήν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντιᾠδὴν καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ τὸ
 ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν τῆς παρούσης ᾠδῆς καὶ στροφῆς τὰ
 κῶλα ιγ'. τὰ α', θ' χοριαμβικά ἡμιόλια. τὰ β', γ', δ', ε'
 ὅμοια ἐφθημιμερῆ ἕξ ἐπιτρίτων. τὸ ς' ἀντισπαστικὸν Γλυ-
 κώνειον. τὸ ζ' ὅμοιον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' παιωνικὸν
 δίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ι', ια' τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάλη-
 κτα· τὰ γὰρ λοιπὰ ἐφθημιμερῆ. τὸ τελευταῖον παραγραφέ-
 σθω, καὶ τῇ ἕσω διπλῇ σημειούσθω. τῇ αὐτῇ καὶ τὸ ἐπίρ-
 ρημα. τοῦτο δὲ δῆλον ὡς τροχαϊκῶν ἐστὶ τετραμέτρων ις',
 ἔχον καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα ὅμοια τρία, πλὴν τοῦ τρίτου,
 δίμετρα ἀκατάληκτα. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ὑφ'
 ὃ ἢ ἕξω διπλῇ.]

1 In numero fort. erratum videtur.
 ἐφθημι.

2 δ' ἢ μὲν — ἢ δ'

1159—1190. [ἤνικ' ἄν : Ἡ ἀντιφθὴ αὐτὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τοῖς τῆς στροφῆς γ' καὶ ἰσομέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ δύο διπλαῖ.]

1191—1269. ἰοὺ ἰού : Κορωνίς ἐισιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οἱ. τὸ μέντοι πρῶτον μονόμετρον ἐστίν. [ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.]

Cetera huius fabulae scholia metrica ad Heliodorum referenda a recentiore scholiasta parum mutata cf. in κωλομετρία.

In conquirendis scholiorum, quae supersunt metricorum fragmentis et eorum potissimum quae ad Heliodorum referenda sunt, etiamsi nominis eiusdem mentio nonnisi fit in scholiis codicis Veneti (cf. subscriptiones in fine nub. et pacis et schol. pac. 1353 et vesp. 1277, de quibus postea accuratius dicemus) tamen, quod praebent alii duo codices, Ravennas et Laurentianus, nequaquam negligendum est. namque in Ravennate codice et aetate et auctoritate principe, cum careat Byzantinorum grammaticorum annotationibus, permulta videbimus sincerius tradita aut ea omissa esse, quae in codice Veneto a recentiore manu profecta sunt. neque minus codex Laurentianus, qui omnino multa et bona cum Veneto habet communia, infimi aevi scholiis carens tam praecipuo usui est in scholiis equitum, ut nemo eum persaepe genuinam lectionem praebentem sequi dubitet. quos codices inter se comparantibus nobis propositum est, scholiorum illorum vetustissimorum et praestantissimorum fragmenta colligere, et veram eorum lectionem¹ reconcinnare. — cum scholia posterioris temporis plerumque a grammaticis Byzantinis conscripta prope integra nobis tradita sint, illa veteri interpreti tribuenda multa contraxerunt vitia, ut aliquoties, quae genuina fuerit lectio, difficile sit ad diiudicandum. quam ob causam in optima illa qua utimur scholiorum editione Parisina (ed. Dübner) plurima non in ceterorum ordinem recepta, sed in annotationibus, quae singulis scholiis sunt addita, servata reperimus, cum talia, quae ex iis descripta nihil proprii ostendant, in scholiorum numero locum obtineant. gravissimum huius rei exemplum exstat in schol.

1 Tametsi verum Heliodori dicendi usum, quem ex singulis scholiis facile talem fuisse cognoscimus: ἵαμβος δίμετρος, τρίμετρος, τετράμετρος, τροχαῖος τετρ., ἀνάπαιστος, χορδαμβος ἐφθημιμετρῆς, ἵαμβος ἐφθ., δίστιχος τετράμετρος, non ubique restitui.

equit. 756, *Κορωνὸς καὶ εἰσθεὶς χοροῦ*. huius autem scholii auctorem Hephaestionis aetate posteriorem fuisse, non solum signandi usus, sed etiam ipsa ex eodem haec verba descripta testantur, *εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου „εἶρος ἤνιχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ“*, (quo eodem exemplo utitur Hephaestio). in fine autem totius scholii nobis occurrunt haec, *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον* (cf. *κωλομ.*) *διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικὴ*, quae verba etsi valde corrupta ex scholio codicis Veneti petita esse videmus. praeterea autem optime, quomodo scholiasta alia mutaverit alia addiderit ab Hephaestione sumpta, videre licet. non enim legitur, quod in illo *ἴαμβος τετράμετρος*, sed *ἰαμβικὸς τετράμετρος*, non *ἀνάπαιστος τετρ.*, sed *ἀναπαιστικὸς τετρ.* aliud exemplum praebent scholia equit. 997 — 1096, quibus omnibus in conscribendis auctorem scholium antiquum, cuius magna pars servata est, ante oculos habuisse, facile apparebit. verba enim, *ἐν ἐκθέσει* et *ἐν εἰσθέσει*, quorum quae vera ac propria sit significatio, postea videbimus, plerumque omissa in initiis novae periodi metricae, tamen aliquoties retinentur velut in schol. equitum 1041 et 1080, cum in ceteris talia legantur (1051 et 1070), „*οἱ ἐξῆς οὔτοι στίχοι*.“ nonnusquam autem singulis scholiis codicis Veneti nihil additum videmus nisi signorum mentionem velut in schol. 1067. — deinde in schol. pac. 459 haec verba, *τὸ δὲ δ' ἦτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἶη ἂν* et alia ex scholio antiquiore (cf. *κωλομ.*) sumpta esse, manifestum est. neque minus scholii nub. 456 verba, *ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν — τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βᾶσις* plane cum iis quae inveniuntur scholii antiquioris congruunt. in schol. nub. 476, quod est sumptum e codice Veneto, haec exstant verba, *εἰώθε γὰρ μετὰ τὸ ᾄσαι ἐπάγειν δίστιχα*, quae alter scholiasta ita commutavit, ut legatur *εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον*. — quibus exemplis allatis, quomodo fieri potuerit, ut tanta scholiorum veterum pars interiret, facile colligitur. nam scholiastae posterioris aetatis, cum et aliis atque illorum auctor uterentur editionibus, et Hephaestionem secuti artis metricae magistrum non solum signandi et dicendi, sed etiam

doctrinae ipsius metricae aliam observarent rationem, antiqua illa scholia ita auxerunt et mutarunt, ut genuinae lectionis persaepe nihil ad nostram memoriam pervenerit. itaque factum est, ut, cum scholia recentiora novis (ac diversis a veteribus) editionibus accomodata conservarentur, vetera illa et praestantiora loco suo depellerentur. in eosdem scholiastas culpa est conferenda, quod in permultis scholiis antiquis tam varius dicendi usus conspiciatur, ut uni atque eidem auctori omnia tribuere aliquoties dubitemus.

In plurimorum autem scholiorum veterum finibus additamenta nobis occurrunt, quae cum desint in codicibus antiquioribus, haud dubie a recentiore manu sunt profecta. quod ut facile intellegamus, quid addatur videamus: in schol. eq. 507 et alia et haec, [ὕφ' ὃ παράγραφος]; in schol. 551, [ὕφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν., δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν]; in schol. 565, [ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, διπλῆ δ' ἄμφω περατοῦνται-]; in schol. 616, [ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω ν. —]; in schol. 691, [ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς]; in schol. 824, [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω ν.]; in schol. 911 genuina lectio servata est signis carens in fine. in schol. 997 et in iis quae sequuntur usque ad schol. 1096, veteris interpretis verba partim descripta et mutata, partim iisdem (velut in schol. 1067, ἐν ἐκθέσει ἐπικὸι τρεῖς, [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος], nihil nisi signum in fine adiectum esse iam supra diximus. in schol. 1111, [ἐφ' ἐκάστη περιόδῳ παράγραφος, ἐπὶ τῷ τέλει — κορωνίς]; in schol. 1263, [ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω ν. —]; in schol. 1274, [οὐ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς]; in schol. 1316, [ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος]; tamen in extremo scholio 1335 haec verba, „καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνίς ἢ τοῦ δράματος“ parentheses signis non inclusa leguntur, (cf. pac. schol. 1353), ὕφ' ὃ κορωνίς τοῦ δράματος — οὕτως Ἡλιόδωρος. — id quod ex his exemplis modo allatis conicere licet, veterem auctorem in finibus metricarum periodarum notas non vidisse in codice, confirmatur scholiis pac. iisdem notis carentibus. quattuor tantum scholia huic legi repugnant, schol. pac. 1191, [ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει παράγραφος] — tamen genuina lectio reperitur in cod. V. signorum mentione non facta, deinde

schol. 651, ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ, sed veram lectionem habebis codicis V. signis carentem, tum schol. 426, τὰ δὲ ἔξῃς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ „ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως,“ ἐπὶ τῷ τέλει χορωνίς. desunt autem signa in eo scholio quod paulo post legitur (435), διπλῆ δὲ καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος „ὑπότεινε δὴ πᾶς,“ ubi iidem versus explicantur. unum tantum restat scholium 819, cuius genuina lectio ac vera haec fuit sine dubio, χορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ μὲν πρῶτοι στίχοι ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λς'. nihilominus uno in scholio antiquo nobis occurrunt signa in fine, quae a recentioris temporis grammaticis addita esse non videntur, eq. 973, παράγραφοι μὲν πέντε, ἡ δὲ ε' καὶ μετὰ χορωνίδος, ubi ad disiungenda singula semichoria interponuntur paragraphi. quaeritur enim, utrum hoc carmen monostrophicum a toto choro, an a semichoriis alternantibus pronuntietur. propterea hoc loco paragraphus omnino necessaria est, verba autem quae sequuntur „μετὰ χορωνίδος“ referenda sunt ad scholium 997 cod. V., (Διπλῆ)· ὅτι εἰσίσιν οἱ ὑποκριταί, ubi desideratur mentio coronidis, quae ubique in scholiis antiquis novis intrantibus histrionibus periodo metricae proponitur; vocabulum autem „διπλῆ“ hoc loco est removendum. alterum¹ huius rei exemplum exstat in schol. pac. 1333, ἐν τοῖτοις φέρονται κατὰ τινὰς παράγραφοι (melius παράγραφοι), ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγη. praeter duos hos locos summum in usu paragraphi consensum praebentes, cum nusquam eiusdem fiat mentio, paragraphum in diverbio ad significandam personarum alternationem non² adhibitam esse, summa cum probabilitate conicere licet.

2) Deinde usus ille, quem apud scholiastas Byzantinos cognoscimus, nominandi totas periodos signorum nomini-

1 Quia ὑφ' ἃ (in schol. 1353) respicit verba (in schol. 1329) τὰ ε' τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ χοροῦ, ea quae sequuntur ad alium interpretem videntur esse referenda.

2 Cf. schol. pac. 1 et alia permulta apud recentiores scholiastas exempla; ἐπὶ ταῖς ἀποθέσει καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

bus¹ prorsus abhorret ab huius auctoris consuetudine, neque usquam signi nomen velut „διπλῆ“ aliud esse potest nisi τὸ σημεῖον τῆς διπλῆς, quod omnia scholia testantur. similiter χορωνίς vocabulum nusquam significat periodum metricam, nam non ut apud ceteros scholiastas ab eo videmus genitivum suspensum velut χορωνίς εἰσιόντων ὑποκριτῶν, sed ubique χορωνίς· ὅτι εἰσίασι vel „εἰσίασι γὰρ“, aut χορωνίς· εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς μένει.

3) Denique carmen choricum non ut apud scholiastas recentioris temporis (cf. schol. av.) appellatur εἴσθεσις χοροῦ μέλος, si responsione caret, aut si sequitur aliquantulo post antistrophe, εἴσθεσις χοροῦ μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα, aut si cohaeret strophe cum antistrophe, ἡ στροφή (ῶδή), sed in omnibus rebus tanta conspicitur inter antiqua scholia et cetera recentioris temporis diversitas, ut nemo eadem ab uno atque eodem auctore profecta esse contendat. his praemissis iam via munita est. placuit autem, antequam de dicendi rationis et totius rei metricae summo inter scholia antiqua consensu disserere incipiam, prius de explicandis vocibus quibusdam exordium sumere. scholia autem Byzantina pervestigantibus persaepe nobis occurrerunt talia, εἴσθεσις τοῦ δράματος, ἔκθεσις τοῦ δράματος, εἴσθεσις τῆς διπλῆς. ex his ipsis exemplis facile colligitur, haec verba nihil aliud significare nisi initium dramatis et exitum, initium diples, (nam διπλῆ ἀμοιβαία non est signum sed periodus, cf. quas adieci tabulas). accedunt alia exempla velut ἐν ἐκθέσει τούτων (in fine eorum), aut in schol. pac. 301, ἡ ἔκθεσις ταύτης (διπλῆς), aut (in schol. av. 400) ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικόν, alia huius generis permulta. haec

1) Cf. Plut. 253, εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας et 302, ἔκθεσις τῆς διπλῆς (ἀμοιβαίας) et scholii 253 verba haec, ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλᾶ τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα, ἢ καὶ ἑτέρου ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς — ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται χορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς χορωνίδος τίθεσθαι.

autem verba a scholiis antiquis petita esse, neminem fugit. attamen recentioris temporis scholiastae veram ac propriam eorum quibus utuntur vocabulorum (*ἐκθέσις* et *εἰσθέσις*) significationem nullo pacto recte intellexerunt. indicant autem haec verba variorum versuum variam in codice sedem, quam obtineant. nam cum in editionibus recentioris temporis velut Aldina omnium versuum sive longiorum sive breviorum initia lineam rectam efficiant, in ea qua usus est antiquorum scholiorum auctor, omnes versus longitudine inter se satis diversos et diversis intervallis a sinistro et dextro codicis margine abfuisse, in aperto est. hoc non solum recta huius rei consideratio, sed etiam nonnulla, quae huc pertinent verba testantur velut *ἐκκείμενος*, quod exstat in scholio pac. 346^c (ad vers. 336 referendo), *οὗ ἡ μὲν πρόφθόσ ἐστὶν ἐκ διστιχίας ὁμοίως ἐκκείμενης*, id est, cuius proodus subsistit duobus versibus itidem inter ceteros prominentibus, atque ii qui antecedunt trochaici tetrametri, cum cetera cola trochaica *ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) breviora non usque ad capita troch. tetrametrorum emineant. aliud huius vocis exemplum exstat in schol. 346^a, *ὧν ὁ μὲν πρώτος ἐστὶ στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος*. apparet igitur, eminuisse hunc versum in codice ex iis qui antecedunt colis brevioribus. deinde autem legendum, *καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει* (cod. *ἐκθέσει*) *κῶλον παιωνικόν*, (*ὁ δὲ γ'*) *ἐν ἐκθέσει τετράμετρος*. tertium exemplum invenitur in Acharn. schol. 1214, *ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήπτου ἐκκείμενον*.

Neque minus significant scribendi varietatem verba, quae leguntur in schol. pac. 658, *διπλῆ καὶ εἰσθέσις παρὰ τὸν τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα*. explicant autem eadem, quo referenda sit haec „*εἰσθέσις*.“ cum autem paulo ante praecedant cola trochaica itidem *ἐν εἰσθέσει* posita, iambi autem trimetri iis non *καὶ ἴσον* (cf. schol. Acharn. 284, equit. 836) sed *παρὰ τὸν τετράμετρον ἐν εἰσθέσει* scripta dicantur, iam hoc loco satis apparet, scholiastam his vocibus (*εἰσθέσις* et *ἐκθέσις*) minime certas (lineis rectis definitas versuum) sedes significare, sed eorum qui praecedunt versuum situm respicere. neque aliter sunt explicanda verba, quae praebet schol. pac. 426, *εἶτα ἐν ἐκθέσει*

παρὰ τοῖς τετραμέτροις (scrib. τοὺς τετραμέτρος) στίχοις (scrib. στίχοι) ἰαμβικοί. gravissimum huius rei exemplum exstat in schol. nub. 1131, καὶ ἔκθεις (scrib. εἰσθεις) παρὰ τοὺς τετραμέτρος, addita causa, „ἐστὶ γὰρ τὰ ἐξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα.“ ex his igitur vocem ἔκθεις et εἰσθεις ad situm paulo superiorum versuum referendam esse, apparet. sed potest eadem et respicere situm eorum versuum, qui non sunt novissimae quae antecedit periodi metricae velut in schol. eq. 836, διπλῆ καὶ ἔκθεις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαιστικοῖς scil. τετραμέτροις εἰς ἰάμβους τετραμέτρος καταληκτικούς, quod exhibet cod. Laurentianus, i. e. iambicorum tetrametrorum initia ita scribenda sunt in codice, ut ex colis superioribus anapaesticis emineant, tamen non tantum, quantum illi tetrametri anapaestici paulo longiores. idem testatur locus in schol. Acharn. 284; cola enim, quae antecedunt (inde a vers. 280) trochaica excipientia iambicos trimetros ipsis longiores haud dubie scripta sunt ἐν εἰσθέσει. versus autem, qui subsequitur, Ἡράκλεις τοῦτ' ἐστὶ — longitudine eminens ἐν ἐκθέσει positus est. deinde a scholiasta duo commemorantur cola, (ἔπεται τοῖς δυοῖ κώλοις)· τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός, πρώτης τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει (scrib. ἐν εἰσθέσει) κατὰ τὸ ἴσον τοῖς χορικοῖς (scil. κώλοις inde a vers. 280), id est, haec duo cola scribuntur ἐν εἰσθέσει, ut superiora chorica ἐν εἰσθέσει posita sunt. confirmatur hoc eo, quod cola cetera paeonica (τοῦτ' ἐρωτῆς) ἐν εἰσθέσει esse posita scholiasta paulo infra indicat his: καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα 5'. restat unum huius rei argumentum schol. pac. 729 etsi corruptissimum tamen ita facile emendandum — τοῦ χοροῦ, οὗ στίχοι τετράμετροι καταληκτικοὶ τέσσαρες μὲν ἐν ἐκθέσει, ἐν δ' εἰσθέσει τελευταῖος τροχαϊκός (cf. schol. eq. 836) κατ' ἴσον τοῖς ἄλλοις ἀναπαιστικοῖς). „κατίσοι“ quod exstat nequaquam probari potest, quia desiderantur ceteri trochaici tetrametri. quod si concedimus, non solum praepositionem „παρὰ“ hoc in scholio similiter adhibitam esse, sed etiam κατ' ἴσον idem valere, quod in exemplis antea allatis, nemo negabit.

Tamen non solum verba ad hunc usum referenda, sed etiam ipsa ratio, quam cognoscamus ex scholiis, satis testa-

bitur, versuum capita non lineam rectam descripsisse in codice. nonnulla idcirco conferamus exempla velut codicis V. schol. eq. 756, *εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθμιον δίστιχον*, excipiuntur enim hoc loco quinque trochaici tetrametri anapaesticis duobus longioribus; schol. eq. 824, ubi anapaesticos tetrametros systema anapaesticum sequitur colis subsistens (*ἐν εἰσθέσει*); in schol. 972 tota *ἕξ᾽ ἐκ Γλυκωνείων* et *Φερικρατείων*, quod antecedunt iambici trimetri, *ἐν εἰσθέσει* posita est; in schol. pac. 571, *μέλος, οὗ ἐν εἰσθέσει ἑννέα (κῶλα), ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκός*; in schol. pac. 651, *μέλος, οὗ δ' ἔστι μὲν εἰσι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐν ἐκθέσει στίχος τετράμετρος τροχαϊκός*. in schol. 856^b, ubi antecedunt *κῶλα Ἰωνικὰ ἐν ἐκθέσει* (scrib. *ἐν εἰσθέσει*) duobus (*ἐν ἐκθέσει*) iambicis tetrametris. in schol. 922, *διπλῆ καὶ ἕκθεσις εἰς ἰάμβους*, quia paulo ante inveniuntur cola iambica. in schol. 939 summo consensu versus longiores iambicos tetrametros *ἐν ἐκθέσει*, cola autem a choro pronuntiata breviora *ἐν εἰσθέσει* posita esse videmus. deinde (956) qui sequuntur iambici trimetri *ἐν ἐκθέσει*, cola autem inde a versu (974) *ἐν εἰσθέσει*, iambici trimetri iterum *ἐν ἐκθέσει* et ibidem (1039) iambici trimetri post cola iambica *ἐν ἐκθέσει* scripti sunt. his igitur allatis exemplis, quam supra exposuimus esse veram ac naturalem vocis *εἰσθεσις* aut *ἕκθεσις* significationem cum summa probabilitatis specie contendere licet. quod si nobis persuasissimum est, non iam in dubio esse potest, quid valeant ceterae huius generis voces *ἐπέκθεσις*, *ἐπίσθεσις*. quod quo facilius intellegamus, exemplum conferamus, quod exstat in schol. pac. 1316. deinceps enim inter se excipiunt (1301) iambici trimetri, (1304) trochaici tetrametri et 1316 anapaestici tetrametri, qui *ἐν ἐπεκθέσει* positi traduntur. alterum huius vocis exemplum invenitur in schol. 346^b, ubi *πρῶτος στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος καὶ δεύτερον ἐν εἰσθέσει κῶλον παιωνικόν, ἐν ἐκθέσει τετράρρουθμος ἀκατάληκτος κᾶν ἐπεκθέσει τροχαϊκοὶ τετράμετροι* positi sunt. deinde in schol. pac. 426 verba illa, „*εἶτα ἐν ἐκθέσει*“ ob ea, quae sequuntur *παρὰ τοὺς τετραμέτρους* in „*εἶτα ἐν εἰσθέσει*“ mutanda esse, manifestum est. hoc si concedimus luce clarius est, ea quae subsequun-

tur, *κᾶν ἐπεκθέσει κῶλα β'* prorsus a veritate discedere. res autem procul dubio sic se habere videtur: ut qui praecedunt iambici trimetri (*ἄγε δῆ, σὺ ταχέως*) *παρὰ τοὺς τετραμέτρους* (*ὕμειτερον ἐντεῦθεν ἔργον*) positi sunt *ἐν εἰσθέσει*, ita qui sequuntur versus (*σπονδῆ, σπονδῆ*) scribuntur *ἐν ἐπείσθεσει* (quae lectio traditur in edit. Dind.) illis breviores. hanc veram esse rationem, quam observaverit scholiasta, testatur schol. eq. 382, *διπλῆ καὶ ἐν ἐπείσθεσει περίοδος*. docet autem hic locus praeterea scholiastam non solum colorum longitudinem sed etiam metrorum varietatem respexisse, tota hac periodo paeonica, cui et intermisceantur trirhythma, antecedentibus dimetris iambicis longiora, posita *ἐν ἐπείσθεσει*. quin etiam in schol. pac. 733 commation et parabisin diversas inter se in codice sedes obtinuisse tradit scholiasta etsi iisdem versibus composita sunt. iam cognoscere licet, unde vox *ἐπέκθεσις* in scholiis recentioris temporis nub. 456 et 476 quae etsi mutata ad veterem scholiastam referenda sunt originem traxerit. is enim non *ἐν ἐπεκθέσει* sed *ἐπείσθεσει* hanc periodum *ἐννεάκωλον* ab ea quae praecedit metri genere diversam scribendam docuerat. aliud huius vocis exemplum exstat in fine schol. pac.: ut recte testatur schol. pac. 1316, versus anapaestici positi sunt *ἐν ἐπεκθέσει*, systema autem, quod sequitur anapaesticum adversante scholio 1320 scribendum est *ἐν εἰσθέσει*. hoc si recte coniecimus, cola illa inde a versu 1328 Ionica iis breviora collocanda esse „*ἐν ἐπείσθεσει*,” verba autem „*ἐπὶ τέλει*“ mutanda in „*ἐπείσθεσει*,” non iniquum videtur contendere. nam primum hoc loco desideratur vox, quae situm horum colorum indicet, deinde autem, cum *μονοστροφικῶν* non ad periodos metricas quae antecedunt, sed ad eas quae sequuntur referendum sit, haec verba omni carent sensu. huc accedit, quod paulo infra pergit scholiasta *εἶτα ἐν ἐπείσθεσει τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον*. — ut his in scholiis sic in ceteris omnibus huius generis permulta nobis occurrunt vitia, id quod et ob magnam in his vocabulis litterarum similitudinem et quod grammatici recentiores, ut ex scholiis colligitur, veram eorum significationem ignorabant, minime mirum esse potest.

Cum *εἰσθεσις* et *ἐκθεσις* vocabula etiam apud scholiastas Byzantinos etsi inter se commutata saepe inveniuntur, *ἐπέκθεσις* et *ἐπέισθεσις* plurimis locis interierunt aut in *ἐκθεσις* et *εἰσθεσις* transierunt. vox *παρέκθεσις*, quid significet difficile est ad diiudicandum, cum duobus tantum locis in schol. pac. 459 et Acharn. 1008 nobis tradatur. tametsi lucem afferunt huic rei verba quae aliquoties leguntur: (cf. schol. pac. 426, 658) *εἰσθεσις παρὰ τὸν τετραμέτρον. παρέκθεσις* igitur est, quam nos dicimus „eine verhältnissmäßige *ἐκθεσις*“. hanc ob rem, tetrametri qui in schol. Acharn. 1008 commemorantur ἐν παρεκθέσει positi, scribendi sunt non κατ' ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις (1000 — 1008), sed τῷ τετραμέτρῳ (1007). similiter in schol. pac. 459 scholiasta voce „*παρέκθεσις*“ admonitionis aliquid adiicit, ne versus (464 — 466) κατ' ἴσον τοῖς ἰάμβοις τριμέτροις ponat librarius, sed ad longitudinem eorum et sedes in codice respondeat. — denique hoc loco liceat addere, cur cum pleraque scholia in initiis talia exhibeant: *εἰσθεσις εἰς*, haud magnus numerus ea voce in principio careat. huius generis sunt scholia pac. 856, 939, *διπλῆ, ἔπεται μέλος* schol. 571, *διπλῆ καὶ μέλος*, (contra ea *διπλῆ καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος* in schol. eq. 1111). verba enim „*εἰσθεσις εἰς*“, quia ad totam periodum metricam referenda sunt, nonnisi in initiis eorum scholiorum reperiuntur, ubi carmina eorundem aut colorum aut versuum explicantur. propterea si probari possunt in schol. eq. 1111, ubi describitur carmen eodem metro et iisdem colis subsistens, tamen in aliis velut pac. 346 omni carent sensu. facile igitur intellegitur falsissime Dindorfium in eodem scholio verbis *διπλῆ καὶ ( ) τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα* addidisse vocem *εἰσθεσις*, nam non omnes huius carminis versus ponendi sunt ἐν εἰσθέσει, sed ob versuum varietatem alii ἐν εἰσθέσει, alii ἐν ἐκθέσει et alii ἐν ἐπεκθέσει scripti sunt. corrigendum autem est hoc loco, *διπλῆ καὶ (μέλος) ὁμοίων τῶν ἑκκαίδεκα κώλων*, id quod permulti loci confirmant. ob eandem causam in schol. 616 verba eadem „(*εἰσθεσις εἰς*)“ a recentiore manu profecta delenda sunt.

Grammatici posterioris temporis has voces *εἰσθεσις* et *ἐκθεσις* sua in scholia transcripserunt alia vi subiecta (*εἰσ-*

θεσις et *ἐκθεσις τοῦ δράματος* id est initium et exitus dramatis). itaque cum in veteribus scholiis ubique nihil legatur nisi *εἰσθεσις εἰς c.* acc. aut *ἐν ἐκθέσει*, quod idem significat, in recentioribus plerumque casum genitivum ab hac voce suspensum videmus, qui ubi traditur in antiquioribus removendus est, velut in schol. pac. 383^b.

Sed alia permulta accedunt inter vetera scholia et posterioris temporis discrimina, quae breviter explicare iam nobis propositum est. cum in scholiis Hephaestionis aetate posterioribus in unius cuiusque metricae periodi exitu signa adscripta esse tradatur cf. schol. plut. et av., in antiquioribus eadem si exstant a recentiore manu esse addita, permultis demonstravi exemplis. at vero, id quod omnia testantur scholia vetera, non ad eam, quae praecedit periodum sed quae subsequitur, ubique signa esse referenda, facile est intellectu, cum nusquam talia nobis occurrant, *ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς*, sed ubique haec, *διπλῆ ἔπεται γὰρ* et similia.

Diples autem nota¹ in veteribus scholiis usitatissima, apud recentiores scholiastas nusquam in singulorum scholiorum initiis commemoratur. iam haec res sufficit, ex qua summum fuisse in notandi usu dissensum inter eos codices, quibus usus sit antiquior scholiasta et recentiores, facile cognoscamus. apud hos enim si mentio fit *διπλῆς* non signum intellegitur, sed tota periodus metrica *διπλῆς* nomine appellatur, velut *διπλῆ ἀμοιβαία* et eiusdem partes *εἰσθεσις* et *ἐκθεσις τῆς διπλῆς*, de qua re iam supra satis multa verba fecisse mihi videor. attamen adhibetur signum diples in veteribus scholiis ad distinguendas singulas totius dramatis partes metricas et metrorum et versuum genere inter se dispares. itaque et singula carmina sive chori sive histrionum, iis exceptis, ubi histriones de scena decedunt aut novi intrant, ab ea, quae praecedit periodo plerumque versuum genere diversa, diples signo disiuncta videmus. sed ne putes, veterem scholiastam spectantem actorum et chori vicissitudinem hanc signandi rationem observasse, conferas nonnullos

1) *διπλῆ* (scil. *παράγραφος*), cf. apud recentiorem scholiastam schol. eq. 756 et 973: *παράγραφοι δὲ ἀπλᾶ μὲν πέντε.*

locos huius sententiae prorsus contrarios velut schol. pac. 155, ubi Trygaei verba ob metrorum diversitatem diples nota inter se disiunguntur, deinde schol. pac. 301, 383, 571, 650, 1329 alia permulta, unde facile colligitur, διπλῆν non indicare personarum, sed solam versuum inter se diversitatem.

Neque minus discrepat inter antiquiorem scholiastam et recentiores usus signandi in carminibus antistrophicis. cum enim hi in fine strophes adscribant διπλῆν ἔσω νενευκυῖαν (δηλοῦσαν ἔχειν ἀνταπόδοσιν) cf. schol. nub. 275, et antistrophes δύο διπλᾶς ἀμφοτέρως ἔξω νενευκυίας cf. schol. nub. 298, vetus scholiasta in initio strophes aequae atque omnium periodorum metricarum apponit diplen unam, in principio autem antistrophes δύο διπλᾶς indicantes responsionem cf. schol. pac. 383, ὑφ' οὗς διπλαῖ β', ἔπεται ἡ ἀντιστρέφουσα, 485, δύο διπλαῖ, ἔπεται ἡ ἀντίστροφος et similiter legendum in schol. eq. 683, δύο διπλαῖ, ὅτι ἔπεται ἡ ἀντίστροφος. usus autem praepositionis ὑπό, a qua accusativum suspensum esse videamus, luculenter demonstrat, non subscriptum fuisse signum διπλῆς novissimo, qui antecedit versui, sed adscriptum fuisse eidem in margine. (similiter simplex diplex cf. schol. eq. 498 „ὑφ' ὃ διπλῆ“ et κορωνίς schol. pac. 301, ὑφ' οὗς κορωνίς.)

Signum coronidis adhibetur a scholiasta, ubi novae personae aut intrant, aut relinquunt scenam aut redeunt in eandem cf. schol. eq. 247, κορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορός, 923, κορωνίς, ἐξίασι γὰρ ὑποκριταί, schol. pac. 1316, ubi scribendum videtur κορωνίς, ἐξίασι. pac. 819, κορωνίς, προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. propterea eadem nobis occurrit in parodo cf. schol. eq. 247 et pac. 301 et in parabaseos initio et exitu. offendimur autem in schol. eq. 498 et pac. 1127 verbis εἰσελθόντων τῶν ὑποκριτῶν μόνος ὁ χορὸς λέγει, nam cum in schol. eq. 247 et pac. 301 „εἰσέρχασθαι“ idem sit, quod „prodire in scenam“ hoc loco ita vertimus: postquam histriones scenam reliquerunt, chorus etc. tametsi haec verba probari possent, si similiter scholiasta verbo εἰσιέναι duplicem vim subiecisset; legitur tamen „ἐξίασι“ schol. eq. 973 et 1263 in initio parabaseos. quam ob rem

non errasse me puto scribentem illis locis *ἐξελθόντων*, quod invenitur in schol. Acharn. 836: *ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν*. denique coronidem adscriptam invenimus in fine totius dramatis cf. schol. pac. 1353, *ἐφ' ἃ κορωνίς τοῦ δράματος*, οὕτως *Ἡλιόδωρος* et schol. eq. 1335, *καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνίς ἢ τοῦ δράματος* et in schol. nub. 1452, quem locum veteris scholiastae esse in aperto est: *ἐφ' ᾧ κορωνίς ἢ καὶ τὸ δράμα ἀποπερατίζουσα*.

Paragraphi signum, cum in recentioris temporis scholiis saepissime commemoretur, in antiquioribus non occurrit nisi in schol. pac. 973, *παράγραφοι δὲ ἀπλαῖ*. adhibetur igitur paragraphus ad discernenda semichoria. ad significandam personarum alternationem paragraphus licet in codice adscripta fuerit, tamen a scholiasta vetere nusquam commemoratur. — haec habui, quae dicerem de signandi usu in veteribus scholiis simplicissimo et ita ab Hephaestionis et scholiastarum posterioris temporis discrepante, ut in conquirendis componendisque scholiis tamquam ducem eum liceat sequi optimum.

Cum scholiastae posterioris temporis singulas dramatis partes iisdem quibus Hephaestio nominibus appellare soleant, vetus scholiasta nonnullis discrepat cum eodem. ac primum de parabasi hoc tradit scholiasta: tota parabasis integra appellatur *τελεία* (schol. eq. 498, Acharn. 626) aut *οὐ τελεία*, si desunt partes (schol. pac. 729). priorum trium partium *ἀπολελυμένων* iisdem utitur vetus scholiasta nominibus, quibus Hephaestio, primam vocans *κοιμᾶτιον* (eq. 498 *ἄρχεται τῆς καλουμένης παραβάσεως*, pac. 729, Acharn. 626), secundam *παραβάσιν*, (eq. 507, pac. 733), tertiam denique „*πνίγος ἢ μακρόν*“, cuius nominis unum tantum invenitur exemplum in Acharn. schol. 659. discedit autem ab Hephaestionis appellandi more — ceteras *κατὰ σχέσιν γεγραμμένας* partes, oden et epirrhema uno nomine comprehendens *ἐπιρρηματικῆς συζυγίας κατὰ περικοπήν ἀνομοιομεροῦς δυαδικῆς* (aut *τριαδικῆς οὐ πνικῶς γενομένης*), cuius prior pars (ode) vocatur „*περίοδος μελική*“, altera autem „*στιχική*“. huius rei in omnibus veteris interpretis scholiis summum videmus nsensum cf. schol. pac. 1127, eq. 551, 1263. Acharn. 665.

Tametsi cetera nomina, quibus appellantur dramatis partes, prorsus desiderantur velut „πάροδος“, quo apud recentiores scholiastas eae appellantur periodi, quibus chorus in scenam producitur cf. schol. pac. 301, eq. 247, Acharn. 204, ubi talia leguntur: χορωνίς, ὅτι εἰσέρχεται ὁ χορός. itidem cetera desunt nomina velut ἐπεισόδιον, στάσιμον ἔξοδος aut ἐπίλογος. deinde singularia etsi cum Hephaestionis more congruentia nomina imposita videmus carminibus chori aut histrionum. cum enim apud recentiores nihil exstet nisi εἴσθεσις μέλους, ἡ ᾠδὴ — ἡ ἀντιᾠδὴ, si cohaerent inter se strophe et antistrophe, aut si aliorum versuum numero sunt disiunctae, εἴσθεσις μέλους στροφῆς λόγον ἔχουσα, in veteribus scholiis easdem ubique ex metrica compositione nomen trahere videmus. ea enim carmina, quae compluribus subsistunt periodis iisque paribus, ex harum numero appellantur δυάδες, ἑξάδες μονοστροφικαὶ cf. schol. pac. 775 δυὰς μονοστροφική, ubi strophe et antistrophe inter se excipiunt; deinde in schol. eq. 973, ἑξὰς τοῦ χοροῦ μονοστροφική appellatur carmen choricum sex periodis iisque paribus compositum, similiter Acharn. 1214. ea autem carmina antistrophica, quae aut sunt ἀμοιβαῖα aut subsistunt compluribus periodis inter se diversis (ἐκ-μονάδων) vocantur μέλη (ἀμοιβαῖα) aut ἐκ-μονάδων μονοστροφικὰ cf. schol. eq. 1111 et Acharn. 204. contra talia, quae tribus ex partibus constantia plerumque ita solent esse composita, ut aut duabus prioribus partibus (strophae et antistrophae) subiiciatur epodos aut vice versa proodos, aut inter quas iniiciatur mesodos, nominantur τριάδες προδικαί, ἐπωδικαὶ et μεσωδικαί. exemplum huius generis exstat in schol. Acharn. 489, διπλῆ καὶ μεσωδικὴ τριάς, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθεν περίοδοι, cf. schol. nub. 1444 et 1345, quae scholia magnam partem veteri interpreti sunt tribuenda. partes autem, in quas sunt divisa haec carmina, vocantur „περίοδοι“ cf. schol. pac. 775, ἐννεακῶλους ἔχουσα τὰς περιόδους et cetera, quae attuli exempla. legebatur ἐννέα κῶλα, quod recte correxit Dindorfius secutus usum, qui observatur plerisque in scholiis, compositorum adiectivorum (δίκωλος τρίκωλος). eodem nomine utuntur partes illae συζυγίας ἐπιρρηματικῆς μελικαὶ et

στιχικάι. neque minus *περίοδος* appellatur omnis tetrametri modum excedens versus, imprimis anapaesticum systema, quod ubique feritur per syzygias, addito dipodiarum et colorum numero (*δεκάμετρος πεντάκωλος* cf. schol. equit. 498, 824, schol. pac. 82, 154, 974, 1320 et Acharn. 1143. deinde hypermetron paeonicum cf. schol. eq. 382, *περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνική ἐπτάκωλος*. neque minus eodem nomine utitur numerus colorum trochaicorum cf. schol. pac. 472, iambicorum (schol. Ach. 948). hanc ob causam verba, quae leguntur his in scholiis „*περίοδος τοῦ χοροῦ*“ (cf. Acharn. schol. 358) non ad totum carmen choricum sunt referenda, nisi omnes versus, quibus subsistit, eiusdem sunt metri. apparet igitur, *περίοδον* significare versuum numerum eiusdem metri. cuius rei gravissimum exemplum exstat in schol. Acharn. 489, ubi carmen choricum, in quo duo iambici trimetri binis dimetris dochmiacis includuntur, tres in periodos distribuitur cum periodus metrica variis constans versibus „*περικοπή*“ dicatur cf. schol. Acharn. 263 et pac. 485.

Denique „*περίοδος*“ appellatur versus prosodiacus cf. schol. pac. 775, *προσοδιακή περίοδος ἑνδεκάσημος ἢ δωδεκάσημος* et schol. nub. 456.

Etiamsi huius verbi frequentissimum ac varium videmus usum, tamen nusquam iambicorum trimetrorum aut trochaicorum numero nomen imponitur „*περίοδος*“, ut apud recentiores scholiastas cf. schol. av. 959, 992, nisi iidem partes sunt totius carminis velut in schol. Acharn. 263 et pac. 1127 (*ἐπιρρηματικῆς συζυγίας*).

Cetera carmina, quae neque ita sunt composita, ut in pares periodos possint dividi, neque ita, ut eiusdem metri colorumque similium efficiant periodum, appellantur „*μέλη*“ cf. schol. eq. 911, 1111, schol. pac. 336, 571, 651.

Ut iam usque ad hunc locum nonnulla nobis occurrerunt singularia et a recentiorum scholiastarum ratione discrepantia, sic et in aliis rebus vetus scholiasta vulgari a dicendi usu paulum recedit. quoniam scholia vetera posteriore tempore non modo describebantur sed etiam retractabantur et mutabantur, grammatici autem, qui arti metricae operam dabant, plerique Hephaestionem artis metricae magistrum

sequebantur, non mirum est, si quem videmus in veteribus scholiis loquendi usum, is cum Hephaestionis maximam partem congruit. tametsi nonnulli exstant loci, qui cum singulares et a ceterorum diversas praebeant lectiones, huic rei lucem abunde afferant. nam cum in ceteris scholiis ubique legatur *στίχοι λαμβικοί τρίμετροι, τροχαϊκοί, ἀναπαιστικοί, χορίαμβικοί*, apud veterem scholiastam breviori scribendi modo usum vocabulo „*στίχοι*“ omisso legebatur *ἴαμβοι τρίμετροι* (cf. schol. equit. 616, 691 alia permulta), aut *ἴαμβοι* (cf. schol. Acharn. 860, 952).

Similiter procul dubio exstabat *ἀνάπαιστοι τετράμετροι*, etiamsi ubique his verbis vocabulum „*στίχοι*“ additum reperitur (cf. schol. pac. 729, equit. 507). attamen talia: cf. schol. eq. 835, *κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαιστοῖς* (scil. *τετραμέτροις*) *εἰς ἴαμβους τετραμέτρους*, deinde haec verba corrupta in schol. Acharn. 490, *δίστιχος λαμβικὴ* (scrib. *ἴαμβος*) *δίμετρος*, et schol. equit. 756, *ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος καταληκτικὴ*, ubi similiter restituendum est *ἔθιμος δίστιχος ἀνάπαιστος καταληκτικός*, tum quod legitur in schol. eq. 457 *ἀνάπαιστος πενθημιμερῆς*, testantur planissime, *ἀνάπαιστος* aut *ἀνάπαιστοι* formam ut supra *ἴαμβος* aut *ἴαμβοι* substantivi locum obtinuisse. neque magis, ubi occurrunt talia: *χορίαμβος ἐφθημιμερῆς* in schol. pac. 775, *ἀνάπαιστος πενθημιμερῆς* in schol. nub. 457, *ἴαμβος πενθημιμερῆς* in schol. nub. 804, ad formas *ἐφθημιμερῆς* aut *πενθημιμερῆς* non supplendum est vocabulum „*τομή*“, sed *ἴαμβος* aut *ἀνάπαιστος* ipsa sunt substantiva. formam *τροχαῖος* loco alterius *τροχαϊκός*, etsi duobus tantum exstat locis in schol. Acharn. 284 et pac. 571, a vetere scholiasta similiter usurpatam esse, iam in promptu atque aperto est. ut *ἴαμβος τρίμετρος* ita legitur *ἴαμβος δίμετρος, τετράμετρος* (*δίμετρος* in schol. nub. 804 et pac. 1305, *τετράμετρος* in schol. Plut. 302, cuius magna pars a vetere scholio petita est). cetera huius generis in explicanda veteris scholiastae ratione metrica iam accuratius disserentur.

Cum Mar. Victorinus (Gaisf. pag. 92), Atilius Fortunatianus (pag. 338) et Diomedes (pag. 484) in enumerandis prototypis iisque explicandis summum ostendant consensum,

ut ex eodem fonte plurima profluxisse appareat, non absurde a dactylico metro, ut illi, auspicandum esse censuimus. prototypa autem in veteribus scholiis reperiuntur octo, dactylicum, anapaesticum, iambicum, trochaicum, choriambicum, antispasticum, Ionicum a maiore et Ion. a minore, et paeonicum. proceleusmatici autem neque pedis neque numeri in veteribus scholiis mentio fit.

Ac dactylicum metrum caesum per singulos pedes his subsistit versibus et colis, quorum minimo pedum numero constat *δακτυλικὸν διπλοῦν* (cf. schol. pac. 459 et 775). offendimur eo, quod cum ceteri versus appellentur *τρίπουν* et *τετράπουν*, scholiasta hoc colon appellans aliam adhibuerit formam *διπλοῦν*. attamen eam genuinam esse (nisi scribendum est *δακτυλικὸς διπλοῦς*), testantur alia permulta huius generis exempla velut in schol. pac. 512 *ἀναπαιστικὸν διπλοῦν*, Ach. 284, 358, *δόχμιον διπλοῦν* pac. 459, *διπλοῦς παλιμβάχειος*. sequitur *δακτυλικὸν τρίπουν* (cf. schol. pac. 775 et equit. 1263), quod si est catalecticum appellatur ¹*εἰς δισύλλαβίαν*, sin acatalecticum *εἰς τρισύλλαβίαν*. tripodia *εἰς σύλλαβην* catalectica nominatur *δάκτυλος πενθημιμερής*. quam formam etsi nusquam exstat, ubique restituendam esse, similibus nonnullis velut *χοριάμβος ἐφθημιμερής*, quod legitur in schol. nub. 804 et *ἀνάπαιστος πενθημιμερής* in schol. nub. 456, ubi Dindorfius annotat, per totum scholium V. scribere *ἐφθημιμερής* et *πενθημιμερής* (scrib. *ἐφθημιμερής* et *πενθημιμερής*), optime confirmatur. neque aliter colon quattuor pedibus subsistens appellatur *τετράπουν εἰς τρισύλλαβίαν* in schol. pac. 775, idemque catalecticum *εἰς σύλλαβην*, *δάκτυλος ἐφθημιμερής*, etiamsi in schol. eq. 1263 legatur *δακτυλικὸν ἐφθημιμερής*. pentametri exemplum non reperitur, cui si praecedit hexametrum dactylicum, tota haec compositio nominatur *ἐλεγεῖον Ἀρχιλόχου* cf. schol. pac. 1283. metrum autem *Χοιριλεῖον*, cuius exemplum exstat in schol. nub. 467 distribuitur in duas

1 Apud Hephaestionem atque scholiastas recentioris temporis legitur *εἰς δισύλλαβον* et *τρिसύλλαβον*, *εἰς δισύλλαβίαν* traditur in schol. ad Hephaestionis cap. V conscriptis.

penthemimeres. versus denique sex pedibus constans, quem alii appellant heroum, aut versum longum aut hexametrum, apud veterem scholiastam ἔπος (cf. schol. nub. 467) vocatur. „Ἐπικοί“ legitur, ubi plures se excipiunt versus hexametri (cf. schol. eq. 1191, 1139). verba quae exstant in schol. eq. 1 *τουτέστι δακτυλικοί ἑξάμετροι* a recentiore grammatico addita sunt.

Sequitur anapaesticum metrum, quod praecipue per dipodiam, interdum per singulos pedes ¹percutitur. „Διπλοῦν“ enim vocantur duo pedes anapaestici (ut dactylici cf. paulo supra) in schol. pac. 512, cum aliis locis iidem appellentur „μονόμετρον“ velut in schol. pac. 82. videmus autem hoc loco (similiter in schol. pac. 154, 974, 1320, equit. 498, Acharn. 1143) systema anapaesticum, (apud Hephraestionem ὑπέριμετρον) „περίοδον ἀναπαιστικὴν ἔννεακαιτριακοντάμετρον“ nominari. quae appellatio licet non propria sit veteris scholiastae, tamen raro invenitur apud alios metricos, cf. schol. Heph. pag. 31: οὐκ ἐνδέχεται στίχον μείζονα ἢ τριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὐρεθείη περίοδος καλεῖται et Mar. Vict. p. 72 „περίοδος dicitur omnis hexametri versus modum excedens, unde ea quae modum et mensuram habent μέτρα dicta sunt, et pag. 103, ubi compositio trium dipodiarum anapaesticarum et dactylicarum περίοδος appellatur. his autem periodis anapaesticis in cola distributis binarum dipodiarum (μέτρων) quae admiscentur singulae dipodiae vocantur „μονόμετρα“, cum eadem versibus alius metri aut eiusdem in „περίοδον“ non comprehensis intermixtae „διπλᾶ ἀναπαιστικά“ (vel ἀνάπαιστοι διπλοῖ cf. schol. pac. 459 ubi exstat διπλοῦς παλιμβάκχειος) dicantur. neque minus per monopodiam feritur colon anapaesticum tribus subsistens pedibus cf. schol. pac. 775 ἀναπαιστικὸν τρίπουν, quod in schol. pac. 939 (V. τριπόδ) restituendum est. cuius primum pedem si occupat spondeus aut iambus, appellatur ἀναπαιστικὴ περίοδος προσοδιακὴ δωδεκάσημος ἢ ἑνδεκάσημος (cf. schol. pac. 775 et nub. 457) aut προσοδιακὸν ἑνδεκάσημον ἢ δωδεκάσημον (cf. schol. pac. 939

1 Cf. Mar. Vict. pag. 101 (ed. Gaisf.).

et equit. 1263), de quo versu Hephaestio haec tradit „Προσοδικὸν τὸ ἐξ ἰωνικῆς καὶ χοριαμβικῆς —. Δύναται καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι (fort. scrib. εἰς τρίπον ἀνάπαιστον). sequitur ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον (cf. schol. pac. 459) vel ἀνάπαιστος δίμετρος ἀκατάληκτος, qui si est catalecticus εἰς συλλαβὴν nusquam vocatur „ἐφθρημιμερής“, sed ubique „δίμετρον καταληκτικόν.“

De iambico metro, quod per dipodiam caeditur pauca dicenda videntur. colon duobus pedibus subsistens, si versibus aut colis eiusdem metri intermiscetur, appellatur „μονόμετρον“ (cf. schol. eq. 911, Acharn. 263, 407), sin versibus alius metri „ἰαμβικὴ βᾶσις“ (cf. schol. nub. 457). deinde sequitur ἴαμβος πενθημιμερής (cf. nub. 804). neque aliter „δίμετρος ἀκατάληκτος“ (cf. schol. eq. 1305, nub. 804), si est catalecticus vocatur „ἴαμβος ἐφθρημιμερής“, sin brachycatalectus „ἰαμβικὸν ἡμιόλιον (cf. schol. Acharn. 1210). trimetri denique catalectici duo exstant exempla (cf. schol. eq. 911, et equit. 1263), acatalecti innumerabilia, quae, genuinam esse formam illam de qua supra dixi „ἴαμβος τρίμετρος“, omnia fere testantur. cf. schol. pac. 1, 173, 657, 939, 1016 etc.

De metro trochaico, quod iambico est contrarium, cum et similes leges scholiasta observet, mentione digna nihil afferre opus est praeter exemplum trochaici hexametri in schol. pac. 582, et quod vetus interpres vocem „ἐπίτριτος“ prorsus vitasse videtur ἐπίτριτον τέταρτον appellans δεύτερον τροχαῖον cf. schol. pac. 426 (εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε --- ∪)

Metri choriambici pauca reperiuntur exempla. scanditur autem per dipodias, admixta in quacunque sede iambica basi, cf. schol. eq. 551 ὦν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν (scil. δίμετρον) ἰαμβικὴν (scil. βᾶσιν) ἔχον ἐπιμιγμένην ἀκατάληκτον et καταληκτικόν. in schol. nub. 804 idem versus recte appellatur „χοριάμβος δίμετρος“ aut „ἀπὸ χοριάμβου βᾶσεως εἰς ἴαμβον, qui si est catalecticus vocatur „χοριάμβος ἐφθρημιμερής“. contra in eodem scholio legitur τρίμετρον χοριαμβικὸν ἀκατάληκτον. deinde in schol. nub. 1303 commemoratur versus compositus „ἐκ χοριάμβου βᾶσεως καὶ χοριάμβου ἡμιολίου, ὥστε συλλαβὴν ἔνδειν τοῦ καλουμένου σαπφικοῦ.“

Antispasticum metrum nonnisi in uno scholio nobis occurrit, ubi versus $\delta\epsilon\tilde{\upsilon}\rho' \acute{\epsilon}\lambda\theta' \acute{\epsilon}\varsigma \chi\omicron\rho\omicron\nu\acute{\omicron}\nu, \acute{\omega} \chi\rho\upsilon\sigma\omicron\tau\rho\acute{\iota}\alpha\iota\nu'$, $\acute{\omega}$ dicitur *ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν*, cum Pherecrateus et Glyconeus *ἀντισπαστικὰ δίμετρα* habeantur. commemoratur autem praeterea in schol. nub. 457 *Φερεκράτειον ἀτελές*, cuius mentio fit etiam apud M. Victorinum (p. 119 ed. G.): Dimetrum (scil. antispasticum) brachycatalectum, quod quidam *Φερεκράτειον ἀτελές* vocant, „choreis cantat“, $\cup - - - | \cup$. ut mirum est, quod vetus scholiasta versum ithyphallicum hoc modo interpretatus sit, ita manifestissimum, apud M. Victorinum, qui inde a monometro antispastico ad metri fastigium progrediatur, falsum tradi exemplum „choreis cantat“. (fort. chōrēisquē | cānāt).

Metrum dochmiacum vetus grammaticus, licet dochmiacum pedem antispasticum monometrum hypercatalectum habuerit, scandit per singulos pedes cf. schol. Acharn. *ἀπλοῦν τὸ τρίτον — διπλοῦν τὸ ἕκτον* et schol. Acharn. 284, 384, et eq. 303, ubi legitur *τὸ δεύτερον ἐκ κρητικοῦ καὶ δοχμίου* (scil. *ποδός*). veram autem lectionem fuisse suspicor *ἀπλοῦς δόχμος* et *διπλοῦς*, de qua re iam supra accuratius dixi. metri Ionici exempla exstant in schol. pac. 856 „*Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερῆ*, et *ἡμιόλια*“ (cf. schol. pac. 939, nub. 1303 et 1345), quae eadem cola in schol. pac. 1329 appellantur „*δίμετρα καταληκτικὰ* et *βραχυκατάληκτα*.“

Metri paeonici quod per singulos pedes feritur, videmus apud veterem scholiastam miram atque a ratione ceterorum grammaticorum omnino discrepantem explicationem. cum enim non pedum sed numerorum ratio subsistat, nec pedes pedibus pares restituantur, sed tempora temporibus adaequentur, scholiasta hoc metrum rhythmum habuisse videtur, singulos versus non dimetros et trimetros sed *διρρόθμους* et *τριρρόθμους* appellans, velut in schol. pac. 1127 *παιωνικὰ δίρροθμα, τρίρροθμα, τετράρροθμα* eq. 382, 616. Acharn. 665, 1214, qui tetrarrhythmici modus nusquam exceditur, confer schol. Acharn. 284, ubi coniectura restitui *παίωνες τρεῖς (καὶ δύο) κατὰ διαίρεσιν*. genuina autem lectio apud vete-

rem interpretem fuisse videtur *παίων δίρουθμος, τρίρουθμος, τετράρουθμος*, nam *τετράρουθμος ἀκατάληκτος* legitur in schol. pac. 346, et per simplex *ρ* scribuntur haec adiectiva in schol. pac. 346, 582, equit. 303 codicis Veneti. a pede paeonico autem disiungit scholiasta creticum cf. schol. pac. 459 *παίων πρώτος* et *κατὰ πόδα κρητικόν*.

„*Ἀσυνάρτητα*“ vox, quae ab Hephaestione et scholiastis recentioris temporis usurpatur, etsi in scholiis veteribus non reperitur, tamen veteri interpreti nequaquam fuit ignota. similia enim leguntur in schol. pac. 775 *τὰ δὲ λοιπὰ ἐνωθῆναι*, cui verbo Hephaestio eandem atque illi (*συναρτηθῆναι*), sententiam subiicit, cf. quae leguntur in initio cap. 15 verba *μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι μηδὲ ἔνωσιν ἔχειν* et scholiastae (ad Heph.) similia *οὐχ ἤνουνται ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα*. omittit autem vetus interpres hanc vocem primum brevitatis studiosissimus, tum praepositionem „*ἐκ*“ nonnisi ad interpretanda metra inconnexa usurpans, cum ceteri grammatici et ad versus alius generis explicandos velut prosodiacum (*ἐκ Ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου*) eam adhibere soleant. sed liceat singula quae exstant exempla enumerare: in schol. pac. 939 versus 952 appellatur „*ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς*“, cf. schol. pac. 1127 *ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς*. deinde in schol. eq. 756 iambicum tetrametrum una thesi medio in versu deficiente vetus interpres compositum esse vult „*ἐκ ἰάμβου διμέτρου καὶ ἰθυφαλλικοῦ*“, cf. apud M. Victorinum pag. 140 verba haec, „quod *ἀσυνάρτητον* appellavimus metrum, quale est ex iambico dimetro catalectico (scrib. acatalecto) et ithyphallico compositum.“ in schol. eq. 1263 *ἀσυνάρτητον ἐπισύνθετον* vocatur „*ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικῶ πενθημιμεροῦς*.“

Huc pertinet verbum „*συνάπτειν*“ aliquoties usurpatum a vetere scholiasta, quod duo aut complura cola uno versu comprehensa esse in codice significat, velut in schol. eq. 973 *συνῆπται δὲ τῇ λέξει (τρία Γλυκόνεια) καὶ μόνον διακέκριται τὸ Φερεκράτειον*; in schol. nub. 465 *καὶ τὸ ἦ συνῆπται τῷ ἑξῆς ὄντι ἀναπαιστικῶ*, unde apparet, auctorem hunc versum, qui appellatur *χοιριλεῖον* ita distinxisse, ut dactyli-

cam penthemimerem excipiat anapaestica tripodiam. similiter „συνῆπται“ versus 470 ex dactylico et anapaestico genere compositus. in ἀσυναρτίων ἐπισυνθέτων praeterea habendum est in schol. pac. 775 ἐγκωμολογικόν (τὸ διπενθημιμερές), cf. Heph. cap. XV „ἐκ δακτυλικῶν πενθημιμεροῦς καὶ λαμβικῶν τοῦ ἴσου“, et versus nub. 462 ex prosodiaco et iambica penthemimere subsistens. deinde „συνημμένα“ inveniuntur in schol. pac. 856 δύο Ἰωνικά ἐφθημιμερῆ et in schol. pac. 775 τρία χοριαμβικά ἐφθημιμερῆ, cuius generis et Hephæstio in XV capituli fine facit mentionem „καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν (ἀσυνάρτητον).“ neque alia vis atque verbo συνάπτειν subiecta est in veteribus scholiis voci „σὺζυγίαν ποιεῖν“ id est coniugationem duorum colorum in unum versum, cf. schol. nub. 457, ubi restitui ὦν τὸ πρῶτον χοριαμβικόν (καὶ) τὸ β' προσοδιακόν — ποιεῖ σὺζυγίαν. similiter in schol. Ach. 284 legendum est δόγμα β', ἃ ποιεῖ σὺζυγίαν καὶ τῆς δευτέρας παίωνες τρεῖς (καὶ δύο) κατὰ διαίρεσιν, unde apparet haec duo cola paeonica non in pentametrum esse coniungenda sed in unum versum comprehensa fuisse. nusquam autem „σὺζυγία“ vox ita usurpatur, ut idem valeat quod διποδία aut βάσις.

Progrediamur iam ad alteram disputationis partem, qua, quis fuerit ille veterum scholiorum auctor breviter demonstrabimus.

Nomen autem si quaerimus eius, duo conferamus scholia, quorum alterum exstat in fine scholiorum pac. ὑφ' ἃ κορωνίς, ἔμην ὑμέναι' ὦ, οὕτως Ἡλιόδωρος, alterum in schol. vesp. 1277, Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων — Ἡλιόδωρος, quae verba (cf. κωλομ.) ipsius Heliodori esse manifestum est. id quod apparet his duobus (pac. et vesp.) scholiis, non ipsum Heliodorum in metra Aristophanea quas conscripsit annotationes in scholia transtulisse, confirmatur duabus subscriptionibus, quarum altera exstat in fine scholiorum pac. adscripta in V., κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου, altera similima in fine nubium, κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου, παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν. cum in illa recte legatur κεκώλισται, hac in sub-

scriptione exstat *κεκόλλισται*. quae lectio sit praeferenda luculentissime docet schol. pac. 775, ubi haec leguntur: τὰ ἐξῆς ι', ια', ιβ', ὡς μὲν κεκόλλισται, ἐστὶ χορίαμβος ἐφθημιμερής, συνῆπται δέ, id est, tria sequuntur cola, quae si distinguere velis inter se sunt χορίαμβοι ἐφθημιμερεῖς. requiruntur igitur duo inter se contraria verba *κεκόλλισται* — *συνῆπται*, cum *κολλίζειν* (*κολλάω*) et *συνάπτω* idem fere significant. similiter igitur illa in subscriptione restituendum est, quod in fine pacis legitur *κεκόλλισται*.

His argumentis commotus Schneiderus Heliodorum metris Aristophaneis continuam et perpetuam operam navantem *κωλομετρίαν* scripsisse, qualem Eugenium „τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου“, recte suspicatus est, addens, Phaeinum et Symmachum, ut ceteras antiquiorum grammaticorum annotationes eam in suos transtulisse commentarios, praecipuum ac unicum veterum scholiorum fontem. sed ad hanc Schneideri sententiam stabiliendam aliae accedunt causae ac graviores, de quibus postea accuratius dicemus. Heliodorus autem tam insignis inter veteres fuit metricus, ut Suidas ceteros appellans grammaticos, hunc solum nominaret „μετρικόν“ (*Εἰρηναῖος, ὁ καὶ Πάκατος κληθεῖς, μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ „μετρικοῦ“ γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς*). praeter illam Aristophaneis metris, quam dabat operam, Heliodorum etiam *ἐγχειρίδιον* scripsisse, quale Hephaestionis nobis traditum est, docet Longinus in prolegomenis, *Ἡλιόδωρος τοῦ ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, „τοῖς ἐν χερσὶν ἔχειν κεφαλαιωδέστερα* (Bergkiius *κεφαλαιωδέστατα) τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο*, cuius rationem et dispositionem Hephaestio vehementer vituperat, cf. Long. proleg. 9', ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς ἐπαρχομένοις γράφει, τοῖς γὰρ ἀπίροισ ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὄρον. nonnulla eorum, quae ad Heliodorum pertinent fragmenta Keil composuit in libro suo qui inscribitur „quaestiones grammaticae,“ pleraque addit Westphalus petita ex schol. Saibant., ubi de syllaba ancipiti, quid dicat Heliodorus, nobis exponit. equidem ea tantum repetam fragmenta, quae argumentando aliquid proficiant nobisque persuadeant, Heliodorum re vera veterum scholiorum aucto-

rem esse. graviores autem et frequentiores his fragmentis eiusdem sententiae testes sunt scriptores metrici latini ex his potissimum Marius Victorinus, Atilius Fortunatianus, Diomedes. in Marii autem Victorini secundi libri capite nono haec leguntur: „At Iuba noster, qui inter metricos auctoritatem primae eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Graecos huiusce artes antistes aut primus aut solus est.“ apparet igitur hoc loco, quos potissimum rei metricae magistros Marius Vict. secutus sit. exstant autem apud ceteros metricos et praesertim apud Atil. Fortunatianum et Diomedem loci permulti, qui in verbis dissensum, in re autem tantum cum Mario ostendunt consensum, ut ex eodem fonte promanasse eos manifestum sit. conferentes idcirco apud Mar. Victorinum librum secundum, apud Atil. Fort. libr. II inde a cap. VII, et Diomedem libr. III inde a cap. XX, tantum videmus in metris explicandis consensum, ut ad unum auctorem magnam partem referre non dubitemus. sed sufficiat hanc rem, de qua postero tempore accuratius disputare nobis propositum est, hoc loco strictim attingere, nam alia nonnulla argumenta satis demonstrant, re vera vetera scholia Heliodoro metrico tribuenda esse. exstat enim apud M. Vict. locus in libri I cap. 12, ubi traditur, dactylicos versus, si ¹ hexametri modum excedant per dipodias caedi, et periodum decem pedum non decametrum sed pentametrum appellari. cui loco comparantes in libri II cap. III „igitur cum anapaesticus versus et septem et octo pedum reperiatur, placuisse maioribus eum per syzygias caedi, non alias, quam si dactylus supergrederetur hexametrum, utique per syzygias scanderetur,“ et tertium, qui paulo infra sequitur (22): „quae periodus circa sex versatur dipodias,“ summum videmus inter haec verba Marii V. et scholia vetera consensum, cf. schol. pac. 82: *περίοδος ἀναπαιστική ἐννεακαιριακοντάμετρος*, schol. pac. 154, 974, 1320; schol. Acharn. 1143 et alios permultos locos. deinde apud M. Victorinum in libri II cap. III verba

---

1 Scribendum autem pag. 71: hi qui epici non sunt (ni)si per singulos pedes feriantur

leguntur haec: „Percutitur vero versus anapaesticus praecipue per dipodiam, interdum et per singulos pedes,“ cuius rei apud Hephaestionem nusquam mentio fit. in veteribus autem scholiis non solum anapaesticam dipodiam (cf. schol. pac. 512), sed etiam tripodiam per singulos pedes caedi (cf. schol. pac. 775 ἀναπαιστικὸν τρίπουν), iam supra vidimus. vox autem „βραχυκατάληκτος“ uno nonnisi loco traditur (cf. in schol. pac. 1329 Ἰωνικῶν διμέτρων βραχυκατάληκτων). neque minus M. Victorinus verbis his „Dimetrum brachycatalectum (antispasticum), quod quidam Φερεκράτειον ἀτελές vocant,“ veterem intellegit interpretem, cf. schol. nub. 456 τὸ ε΄ Φερεκράτ(ε)ιον ἀτελές, qui versus apud ceteros grammaticos non commemoratur cf. pag. 114. —

De metro antispastico hoc tradit Marius Victorinus in lib. II cap. VII: „scio quosdam super antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. verum cum idem pari cognatione cum choriambo copuletur — locum eidem et auctoritatem inter principalia vindicandam esse dixerunt. coniugatio antispasti, ut Iuba noster atque alii Graecorum opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis iambus collocetur.“ neque huic sententiae repugnant scholia vetera, in quibus si minus multa at certe nonnulla huius metri exempla inveniuntur velut in schol. eq. 551 (Γλυκῶνειον et Φερεκράτειον) et in schol. eq. 973. recte igitur pergit Marius Victor.: indifferenter enim auctores lyrici metro antispastico initia praestiterunt, saepe enim pro iambo primo aut spondeus aut trochaeus ponitur (- ∪ - ∪ | ∪ - ∪ -) et infra: „quae admixta sunt iambicis coniugationibus antispastica, iucundiora sunt.“

De metro Ionico, quid docuerit Heliodorus, Marius Victorinus disseruit in secundi libri capite nono: at Iuba noster — insistens Heliodori vestigiis — negat hoc vitium, ut quidam asserunt, rhythmicum fore *κ. τ. λ.* longum videtur ac supervacaneum repetere verba Westphali hunc locum illustrantis (Allg. Metr. pag. 113); haec autem Diomedis verba addere liceat ex eodem fonte petita: „in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, erit sine dubio secunda heptasemos.“ cf. M. Victorini verba haec (§. 12):

... „pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat.“ si omnia, quae attuli argumenta deessent, unum hoc fragmentum; quod invenitur in schol. Hephaest. (edit. Westph. p. 77) sufficeret demonstrare, vetera scholia Heliodoro esse tribuenda, *Ἡλιόδωρος δὴ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαισις διδοῦσα χρόνον ἕξασήμους τὰς βάσεις ποιῆ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας.* his igitur ex verbis, Heliodorum post unumquemque pedem facta incisione, singulos pedes non *πεντάσήμους* sed ob „ἀνάπαισιν“ *ἕξασήμους* esse docentem, hoc metrum paeonicum habuisse rhythmum, facile colligi potest. conferentes cum illo Heliodori fragmento verba, quae exstant apud Diomedem (ad. Gaisf. p. 484) haec: „elegantissimum est igitur, cum per singulos pedes pars orationis impleatur,“ deinde autem, quae leguntur apud Marium Victorinum p. 87: (plures incisiones et eam, quae quarta caesura partem orationis terminat,)“ pauci negabunt, verba Diomedis idem significare, quod Heliodori haec: *κοσμίαν τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν.* manifestissimum igitur est, Diomedem paulo supra dicentem: „paeonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt,“ intellexisse Heliodorum. eadem fere verba apud Mar. Victorin. (pag. 130) leguntur: „ut plerique hoc metrum rhythmum creticum dixerint“ et paulo supra: „quod tamen magis rhythmum id est numero, quam metro congruere, varietas ipsa compositionis ostendit.“ neque minoris momenti sunt verba, quae paulo post sequuntur: „bachiacum igitur dirhythmum, trirhythmum, tetra-rhythmum,“ haec appellandi ratio, ut abhorret ab Hephaestionis et recentiorum grammaticorum usu, ita apud veterem scholiastam sola est et frequentissima cf. schol. Ach. 204. eq. 284. 382. praeterea alia permulta inveniuntur verba, quae apud Atilium Fortunatianum et Marium Vict. tam similia nobis occurrunt, ut ex eodem fonte hausta videantur. conferentes enim apud Mar. V. libri primi cap. XVI cum verbis Atili, quae exstant in libri II cap. 28, tantum consensum in re, in verbis autem tantam videmus dissimilitudinem, ut non unum ab altero petivisse, sed utrumque ex eodem fonte hausisse appareat. exponitur autem ab utro-

que, unde vocabula *στροφή*, *ἀντίστροφος* et *ἐπωδός* originem duxerint, deinde autem additur, ea carmina, quae his tribus subsistant partibus, appellari „*τριάδας*.“ adiicit Atilius: „monostropha ea carmina appellari, quae duas periodos et eas pares habeant, neque epodo ut alia concludantur.“ his verbis nonnulla vetera scholia comparantes eq. 973, *μονοστροφική τετρακώλους ἔχουσα τὰς περιόδους* et schol. Ach. 489, *διπλῆ καὶ τριάς μεσῳδική*, summum videmus consensum. contra ea maxima huius rei imperitia nobis occurrit in recentioribus scholiis, ubi persaepe talia leguntur (schol. av. 400), *εἴσθεσις μέλους, ἐπωδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν (ἀμοιβαίαν) τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου.*

Priscianus in libro suo, qui inscribitur „de metris comicorum“ nonnulla Heliodori afferens exempla sic tradit: „Heliodorus metricus ait, *Ἰππώναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὠρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις* et paulo infra: „iste iambus — hic iambus.“ Non mirandum est, quod hoc loco, cum aliis nonnullis exstet „trimetri“ (11. 15), legitur „iambus“ (scil. trimeter), nam Priscianus utitur verbis Heliodori; cf. exempla nonnulla in scholiis veteribus velut schol. eq. 1070, *ἐν εἰσθέσει δὲ ἰάμβοι δέκα*, schol. nub. 1452, schol. Acharn. 860, *καὶ εἰσὶν ἰάμβοι ξε΄*, alia permulta, quae prorsus abhorrent ab eo usu loquendi, quem observant Hephæstio ceterique recentiores grammatici. eandem dicendi rationem legimus apud Iubam (cf. Rufini cap. 1) „iamborum, (id est iambicorum trimetrorum) itaque exempla.“ deinde locum liceat afferre, qui exstat in schol. Heph. (pag. 162 ed. Gaisf.), *ὁ δὲ Ἡλιόδωρος κ. τ. λ.*, ubi tradit scholiasta, Heliodorum versum „*ἐγχομιολογικὸν*“ („*τὸ διπενθημιμερὲς*“) duas in pentemimeres distribuisse, dactylicam et iambicam. Componentes huic loco schol. pac. 775, *τινὲς δὲ συνάπτουσι τὸ ἦ καὶ θ΄ εἰς διπενθημιμερὲς καὶ γίνεται ἐγχομιολογικόν, ὃ καὶ ἄμεινον*, summum huius rei videmus consensum. [Manifestum est et verba *τινὲς δὲ — ὃ καὶ ἄμεινον* et quae praecedunt *τὸ ἦ δακτυλικὸν ὁμοιον* ... (cf. in *κωλομ. pac. 775*) non ipsius esse Heliodori, sed a recentiore manu profecta eius docere distinguendi rationem, qui cum iambelegum

appellet „τὸ (δι)πενθημιμερές,“ hoc loco sic forsitan scripserit: τὸ ἡ' καὶ θ' γίνεται ἔγκωμολογικὸν συνημιμένα εἰς διπενθημιμερές.]

Etsi permulta possum afferre et huius rei exempla et aliorum scriptorum verba, quibus Heliodori fit mentio, tamen ea omnia omisi, quae ad rem nobis propositam minus valent.

Unum denique locum liceat commemorare in schol. pac. 939, qui non multum proficiat argumentando, tamen mentione dignus videatur. leguntur enim haec verba, διπλῆ, ἔπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν. si conferamus huic loco ipsius Heliodori verba, quae exstant in schol. vesp. 1271, πολλάκις εἶπον, ὅτι ὑπολαμβάνω, facile apparebit et illa verba a nullo alio auctore profecta esse. Nam prima persona, quae nusquam nobis occurrit in scholiis recentioris temporis, non nisi ab eo usurpari solet, qui quam docet eius artis se peritum esse confidat. Heliodorum autem disciplinae metricae antistitem primum et solum fuisse, non modo verba illa Marii Victorini, sed etiam aliorum testimonia luculenter demonstrant.

Quibus expositis si constat, vetera scholia ad Heliodorum esse referenda, tamen apparet ex verbis illis, quae exstant in fine nub. et pacis „κεκώλιστα πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου,“ non ipsum Heliodorum annotationes suas in codice adscripsisse. contra ea Schneiderus recte suspicatus est, eum κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον continuam ac perpetuam composuisse. quam ad rem comprobendam affert causam maxime inanem, nam talia, ὡς εἶπομεν, ὡς εἴρηται, cum in veteribus scholiis vix inveniantur, in recentioribus frequentissima sunt. at veram esse hanc sententiam aliae res gravissimo sunt testimonio. cum recentiores scholiastae in unoquoque scholio novam periodum metricam interpretari soleant (cf. schol. av.), in veterum scholiorum initiis persaepe talia leguntur, ἐν ἐκθέσει μονόμετρον ἰαμβικὸν (Ach. 407), ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ τρίμετροι eq. 1335; unde apparet, hoc scholium cum eo, quod praecedit coniunctum fuisse, cum vocabula εἰσθεσις et ἐκθεσις omni careant sensu, nisi ad alium aliorum versuum situm antea commemo-

ratum referri possunt. deinde autem, ut in schol. pac. 301, quae leguntur verba ἔφ' οὖς referenda sunt ad versus, quos paulo ante commemoravi, τετραμέτρους (similiter schol. 383 et 1353), sic et in schol. Acharn. 347, 566 similia haec „ἔφ' ὀ διπλῆ“ pertinere ad novissima superioris scholii verba in aperto est. nemo autem qui annotationes conscribit in codice, duo scholia aliquo spatii intervallo inter se disiuncta hoc modo inter se coniungere solet. neque minoris sunt momenti, quae leguntur in schol. pac. 571 verba τὸ μὲν τοῦ ὑποκριτοῦ. nam talia is solus scribere potest, qui duo scholia inter se excipientia in libro componit. desunt autem in altero scholio verba, quae illis respondeant (τὰ δὲ) a librario ommissa, sed interponenda post διπλῆ. (τὰ δέ.). deinde in schol. pac. 733 vocabuli fragmentum (ἀναπαιστικ) nobis occurrit, quod quid sibi velit hoc loco minime potest intellegi. referendum autem est ad praecedens scholium (pac. 729) eidemque adiiciendum, τοῖς ἄλλοις (ἀναπαιστικοῖς). denique in annot. eq. 997 haec nobis verba traduntur, διπλῆ· ὅτι εἰσίσιν οἱ ὑποκριταί, cum in ceteris omnibus signum coronidis commemoretur, ubi histriones in scenam redeunt. comparantibus autem superioris scholii (973) novissima verba, ἡ δὲ 5' μετὰ κορωνίδος, si his adiungamus scholii 997 verba ὅτι εἰσίσιν οἱ ὑποκριταί, haec duo scholia (973 et 997) quomodo coniuncta fuerint, planissime apparebit. Ut autem totus liber sit continuus, scholiasta inter singula scholia interposuit verba „ἔφ' ὀ“ (ἔφ' οὖς, ἔφ' ἄ), quae eadem, quo loco signum διπλῆς aut κορωνίδος sit adscribendum indicent, cf. schol. pac. 301, 1329, Acharn. 347, 566.

Has causas sufficere existimo ad demonstrandum, Heliodorum continuam ac perpetuam κωλομετρίαν Ἀριστοφάνειον composuisse. grammaticum autem, qui eandem in scholia transtulerit, intellegimus accurate nobis tradidisse verba Heliodori. cum ob hanc causam, tum quod omnia scholia vetera tam breviter et presse sunt conscripta, ut vix uno verbo possint carere, non alienum videtur suspicari, iis exceptis, quae delenda annotavi, in scholiis veteribus Aristophaneis prope genuina Heliodori verba ad nostram memoriam pervenisse.

Vix operae pretium videretur, scholia Byzantina, quae pleraque sint ieiuna et inutilia, in lucem edere, nisi magna veterum scholiorum pars in iisdem nobis tradita esset. iam supra nonnulla huius rei exempla attulimus velut schol. eq. 756 et pac. 459, quae, quam integra in recentioris temporis scholiis verba Heliodori servantur, gravissimo sunt testimonio. sed longum est cetera omnia huius generis exempla hoc loco repetere, quorum in singulis annotationibus mentionem iam feci.

Scholia autem Byzantina, etiamsi magnum omnium rerum ostendant consensum, tamen non omnia ab uno eodemque auctore sunt profecta, quod iam paucis verbis exponere liceat.

Inter scholia enim in Plutum conscripta, quae pleraque ad eundem referenda sunt auctorem, singula exstant nullo dubio alius interpretis velut schol. ad. v. 637 *τὸ συστημάτιον κ. τ. λ.*, (cf. schol. 627, ubi eadem cola iam explicata sunt), cui et tribuenda videntur scholia in Reg. tradita ad v. 303, 487 et 1052. cetera autem scholia, quae ita sunt composita, ut non solum continue inter se excipiant, sed etiam nusquam extra praescripta quaedam (in schol. 253) tradita egrediantur, ab uno eodemque grammatico profecta esse, manifestissimum videtur. eiusdem autem auctoris scholia sunt ad nubes conscripta, ubi non solum praecepta illa (cf. schol. Plut. 253) accuratissime servantur, sed etiam talia *ὡς εἴπομεν, ὡς εἴρηται* permulta eundem testantur auctorem, cf. schol. 263 *ὡς εἴπομεν* et schol. Plut. 487; schol. nub. 275 et schol. Plut. 598; schol. nub. 439 et schol. Plut. 598; deinde in schol. nub. 700 *ὡς πολλάκις εἴρηται* et verba quae paulo infra leguntur, *ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις κ. τ. λ.*, spectantia ad scholii Plut. 253 haec: *ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται κ. τ. λ.*; neque minus huc pertinent scholia 961, 1009 et alia. ad eundem auctorem referenda sunt scholia in equites scripta, cf. schol. eq. 498 *διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως, κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται* et nub. 510; schol. eq. 1070 et Plut. 1042, ubi similia leguntur *ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον τὸ λειπόμενον ὄλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν.*

deinde summum consensum videmus inter schol. vesp. 863 διὸ καὶ τὸ παρατέλετον ἔχει κῶλον et schol. eq. 510; inter schol. vesp. 863 τὸ θ' ἀναπαιστικὴ βάσις et schol. Plut. 598. denique inter schol. vesp. 1441 et nub. 889, ut et scholia in vespas conscripta eidem vindicare interpreti non dubitemus. neque minus scholia in ranas eiusdem esse grammatici testatur in schol. 1264 hoc: τὸ ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται ὡς εἴρηται παροιμιακόν cf. schol. Plut. 598.

At vero scholia avium sine dubio ad alium referenda sunt grammaticum, quod causis nonnullis facile demonstrabitur. in scholio 737 enim haec leguntur: προσφδιακὸν καλούμενον, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῇ παραβάσει τοῦ Νεφελῶν δράματος, quae verba quo spectent deest locus in nubium scholiis. deinde talia ὡς εἴπομεν, ὡς εἴρηται, quae in alterius interpretis scholiis frequentissima sunt, in av. scholiis nusquam reperiuntur. tum in finibus singulorum scholiorum persaepe hoc legitur: ὑφ' ὃ aut ὑφ' ἃ κορωνίς, cum alter scholiasta ubique vocem ἐπὶ τῷ τέλει usurpet. dimetrum anapaesticum catalecticum, quod in schol. nub. 275, 439 et aliis ubique appellatur παροιμιακόν, in schol. av. caret hoc nomine. ad appellanda metra asynarteta scholiasta utitur voce „περίοδος“ in schol. 851 et 920, quae vocandi ratio in schol. Plut. nub. vesp. et ran. inusitata fortasse ab Heliodoro profecta est. in scholio denique Plut. 253 haec leguntur: ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς. quod praeceptum cum servetur in schol. Plut. nub. vesp. ran. negligitur in schol. av. 310, 639, 959, 992 et aliis, ubi talia reperiuntur: εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας. hae causae sufficiant ad defendendam quam supra proposui sententiam. neque minus scholia in pacem conscripta esse ab alio grammatico manifestissimum est: nam primum ubique exstat λαμβεῖον pro λαμβικὸς τρίμετρος, quod in ceterarum fabularum scholiis prorsus desideratur, deinde vox illa ὑφ' οὗς frequentissima est, quae nonnisi in av. scholiis nobis occurrit. denique per errorem labi auctorem videmus in appellandis parabaseos partibus cf. schol. pac. 729, τὸ δὲ μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ', ἢ δ'

ἔκθεσις κώλων δέκα διμέτρων; vocatur igitur non ea parabaseos pars „μακρόν“, quae apud Hephaestionem ceterosque interpretes μακρόν vel πνῖγος nominatur, sed secunda totius parabaseos plerumque anapaesticis tetrametris subsistens, cum ipsum πνῖγος „ἔκθεσις“, id est ἔκθεσις τοῦ μακροῦ dicatur. quem ob usum singularem hoc scholium alii interpreti tribuendum esse nemo negabit.

Τούτοις τοῖς σημείοις ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα:

—, ρ, < >.

—, παράγραφος (ἀπλῆ) (cf. schol. eq. 973), ἧς τὸ σχῆμα γραμμὴ τίς ἐστι βραχεῖα, ὡσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα (cf. schol. Plut. 253).

ρ, κορωνίς, (γραμμὴ τίς ἐστι βραχεῖα, καμπὴν τινα ὑποκάτω ἔχουσα) (cf. schol. Plut. 253).

>, (παράγραφος) διπλῆ (cf. schol. eq. 756), ἔσω νε-νευκυῖα (τριγώνου πλαγίου σχήματι ἔοικεν, τῆς βάσεως μόνης λιπούσης) (cf. schol. Plut. 253).

<, (παράγραφος) διπλῆ (cf. schol. eq. 756) ἔξω νε-νευκυῖα.

Hephaestio et scholiastae rec.:

τῆ οὖν χορωνίδι, α) ἦτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων καταλείπεται ὁ χορός

⋮

A _____
 _____
 _____
 B _____
 _____
 ὁ χορός _____
 _____
 _____
 _____

→ (schol. eq. 1, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώλυτος χορονίς.)

- β) ἢ ἔμπαλιν,
- γ) ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῆ τῆς σκηνῆς.

Heph. et schol. rec.:

τῆ παραγράφῳ, α) κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα,

1) ἐν ἰαμβικοῖς,

A _____
 _____
 _____
 B _____
 _____
 _____
 A _____
 _____
 _____

— (ὕψ' ὅν παράγραφος schol. an. 873.)

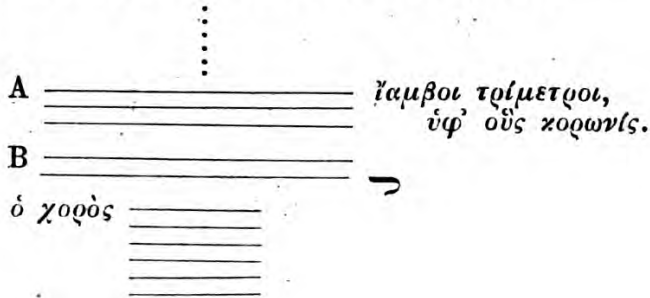
2) ἐν χορικοῖς.

HM _____
 _____
 _____
 HM _____
 _____
 _____
 HM _____
 _____
 _____
 HM _____
 _____
 _____

— schol. eq. 1111, ἐφ' ἑκάστην περιόδῳ παράγραφος, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τετάρτης παραγράφου καὶ χορονίς.

Heliodorus:

κορωνίς, ἐξίασι (εἰσίασι) οἱ ὑποκριταί,
ἐξελθόντος (εἰσελθόντος) τοῦ χοροῦ.

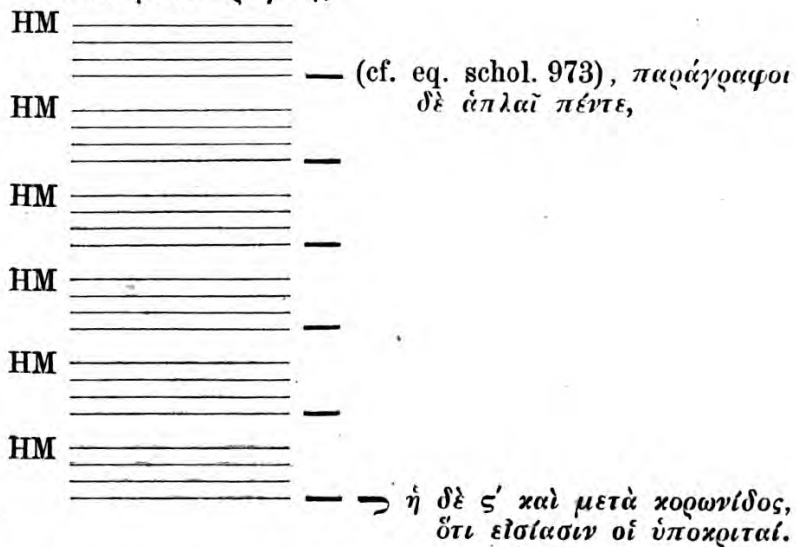

Apud Heliorum:

α) παράγραφος in diverbio non commemoratur.

2) ἐν χορικοῖς.

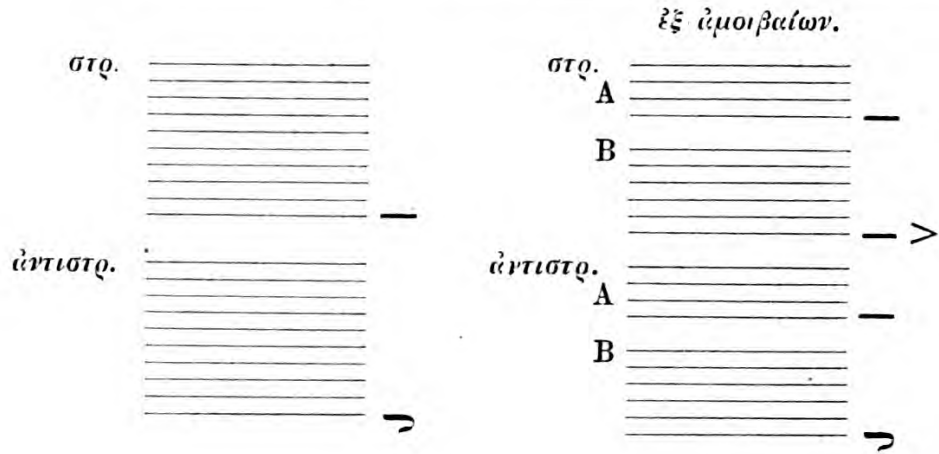
ἐξὰς μονοστροφική,

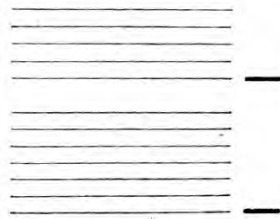

Hephaestio et schol. recent.:

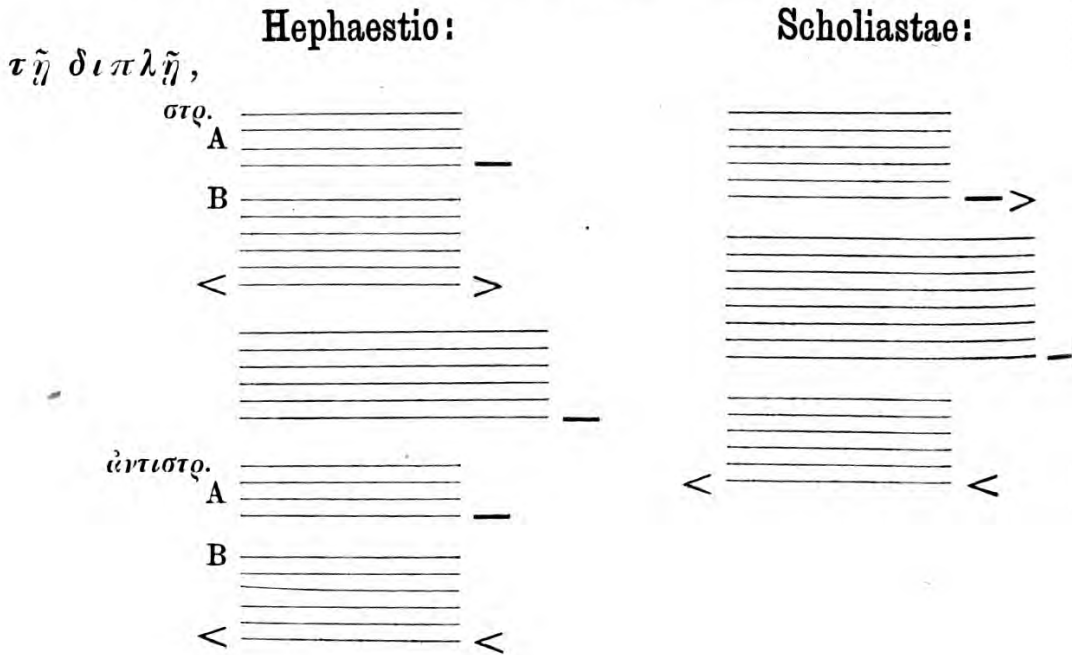
β) μεταξύ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς

γ) κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους γεγραμμένα

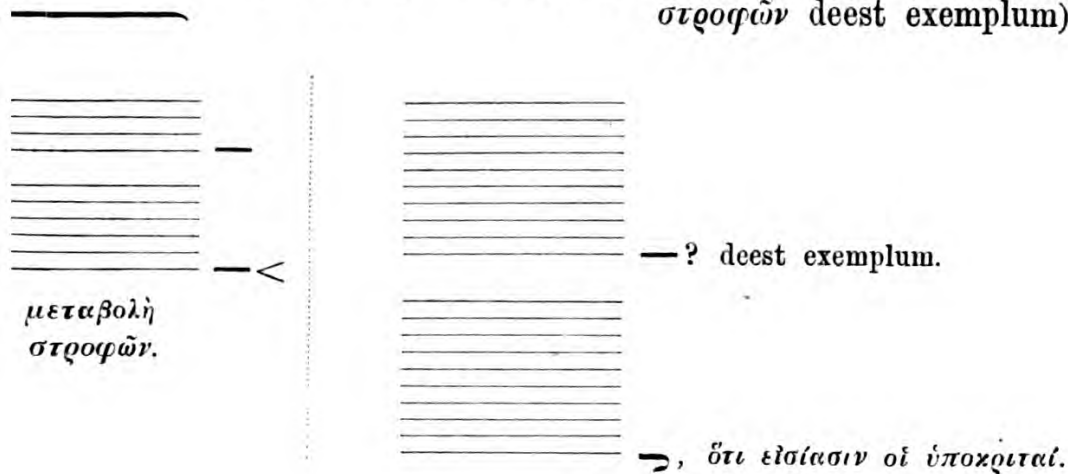

α) ἐν στροφαῖς κατὰ διέχειαν μεταξύ λαμβείων.

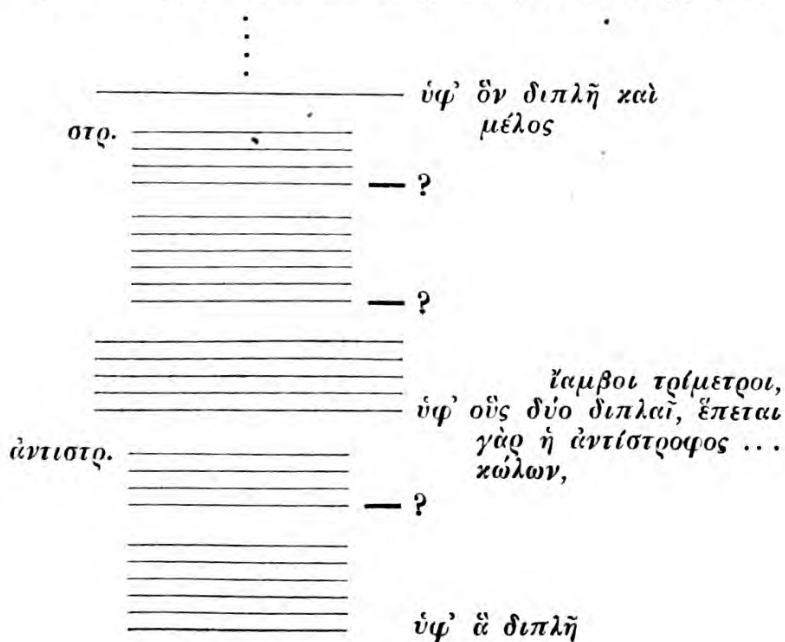
Heliodorus:

β) *δυνὰς μονοστροφική, (ἐξ ἀμοιβαίων et μεταβολῆς στροφῶν deest exemplum).*

γ) deest exemplum.

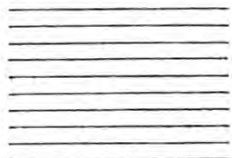
α) *ἐν στροφαῖς κατὰ διέχειαν μεταξὺ ἰαμβείων*

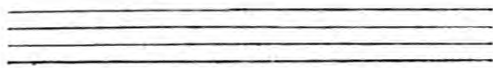
Hephaestio:

Παράβασις.

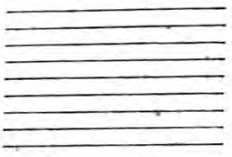
χορμάτιον

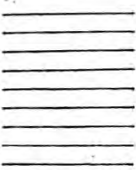
παράβασις

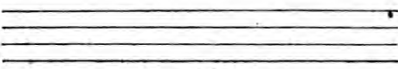
μακρόν

ῥῶδή

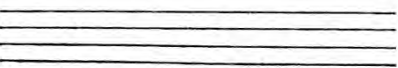
ἐπίρρημα

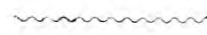
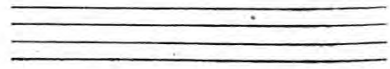
ἀντιῥῶδή

ἀντεπίρρημα

ἐὰν μηδὲν ἀνταποδιδῶται

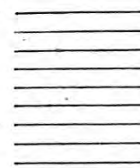

Scholiastae rec.:

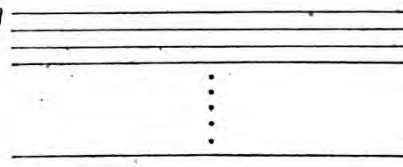
Heliodorus:

ἐπιρρηματικὴ συζυγία ἀνομοιομερῆς
δυναδική,

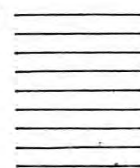
περίοδος μελική

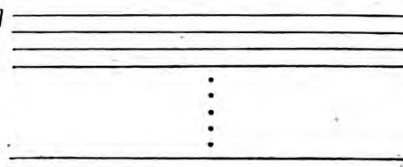
περίοδος στιχική

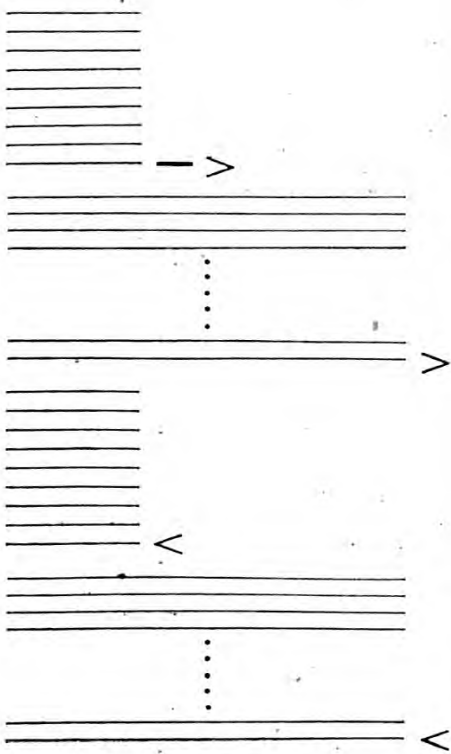
περίοδος μελική

περίοδος στιχική

ὅτι οἱ ὑποκριταὶ εἰσέασιν.

Heliodorus.

_____ ἴαμβοι τρίμετροι,
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____

ἕφ' οὖς

_____ διπλῆ
_____ περίοδος ἀναπαιστική . . . .
_____ κώλων,
_____

ἕφ' ᾶ

διπλῆ.

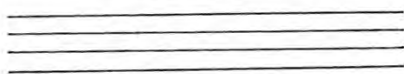
ibulorum εἴσθεσις, ἔκθεσις, ἐπέκθεσις, ἐπείσθεσις
παρέκθεσις et (παρείσθεσις) **exempla:**

Pax 426.

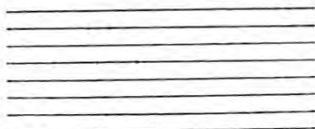
_____ ἴαμβοι τρίμετροι
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____

_____ ἐν ἐκθέσει τροχαϊκοὶ τετράμετροι
_____
_____
_____

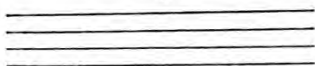
_____ ἐν εἰσθέσει παρὰ τοὺς τετραμέτρος (non
_____ τριμέτρος) ἴαμβοι β' (παρείσθεσις)
_____ ἐν ἐπείσθεσει κῶλα β'
_____ ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι
_____
_____
_____

Pax 650.

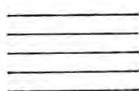
(ἐν ἐκθέσει τροχαϊκοὶ τετράμετροι)

ἐν εἰσθέσει (αὐτ εἰσθεσις εἰς) μέλος τ
χαϊκόνἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκὸς τετράμει
(ἐκκείμενος)εἰσθεσις παρὰ τὸν τετράμετρον εἰς ἰάμβ
τριμέτρους (παρεἰσθεσις)**Pax 459.**

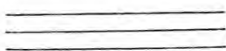
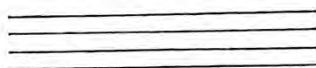
⋮

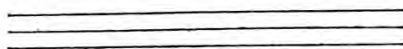
ἴαμβοι τρίμετροι

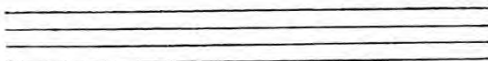
ἐν εἰσθέσει τὰ μὲν πρῶτα ε'

ἐν παρεκθέσει (id est non κατ' ἴσον ἰ
ἰάμβοις τριμέτροις) κῶλα ἀνάπαισι
(παρέκθεσις)**Pax 1301.**

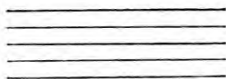
(ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι τρίμετροι)

(ἐν ἐκθέσει τετράμετροι τροχαϊκοὶ)

ἐν ἐπεκθέσει ἀνάπαιστοι τετράμετροι

ἐν εἰσθέσει ἀνάπαιστοι δίμετροι

